

AVRUPA TOPLULUGU KOMİSYONU

KOMİSYON PERSONEL ÇALIŞMA RAPORU

**AVRUPA BİRLİĞİ ÇEVRE MEVZUATININ
BİRBİRİYLE UYUMLU HALE GETİRİLMESİ
KONUSUNDA REHBER**

ÖNSÖZ

Hazırlayan

Ritt Bjerregaard

Avrupa Komisyonu Üyesi

Orta ve doğu Avrupa'da on ortak üye devlet Avrupa Birliğine tam üye olma amaçlarını açıkladılar.

Aday ülkelerin, ulusal hukuk sistemlerini, tüm alanlarda, mevcut Avrupa Birliği mevzuatıyla yani, *acquis communautaire* (topluluk müktesebatı) ile paralel duruma getirmeleri birliğe üye olmanın bir şartıdır. Avrupa Birliği hukukunu ulusal hukuki idari sistemler içersine işleme işlemine uyumlulaştırma işlemi denir.

Çevre müktesebatının uyumlulaştırılmasına ilişkin bu kısa rehber, mevcut Avrupa Birliği çevre mevzuatının bir özetini yapmakta ve uygulamaya geçişte pratik bir plan niteliği taşımaktadır. Rehber, bu önemli işte, ortak ülkelerdeki uyumlulaştırma işini gerçekleştirme durumunda olan politikacılar, memurlar ve diğer karar organlarına yardımcı olmak amacıyla hazırlanmıştır.

Çevre uyumlulaştırma işleminin amacı, ulusal çevre mevzuatının- ve buna ilişkin idari sistemin AB mevzuatı gereklerine %100 uyacak şekilde tam paralellik durumuna getirilmesidir. Tabii, sadece kağıt üzerinde değil, kuvveden fiile geçmiş durumda.

Uyumlulaştırma işleminde ilk etap, uyumluluğu sağlamak için doldurulması zorunlu olan hukuki ve idari "boşluk" ların tam ve kesin bir listesini çıkarmaktır. Rehber, böylesi bir hukuki "boşluk tespiti" işleminin, analitik karşılaştırma tablolarını kullanmak suretiyle nasıl yapılacağı konusunda bilgi vermektedir.

Ancak, Rehber AB çevre müktesebatına resmi uyumun sağlanmasına ilişkin değildir. Rehber, aynı zamanda, her kanun için bir dizi "uygulama esasları" ihtiva etmektedir. Bu da kanunu uygulamaya koyma esnasında, ortak devlet makamlarına yardımcı olabilir.

Şu an, orta ve doğu Avrupa ortak devletlerinin tümünün ulusal dilinde mevcut olan Rehber, uyumlulaştırmaya ilişkin tüm sorulara cevap veren büyük bir ansiklopedi olmamakla beraber, önümüzdeki ana yol ve yönleri gösteren pratik bir yol haritası niteliği taşıma amacına yöneliktir.

Rehberi mümkün olduğu kadar kısa, pratik ve basit tutmaya çalıştık. Ümit ediyorum ki, doğu ve orta Avrupa'daki yeni Üye Devletler ulusal idarelerinde geniş ölçüde dağıtılır, okunur ve kullanılır.

Tam çevre uyumlulaştırılması yolu aday ülkelerin çoğuna uzun ve dikenli görünebilir. Ancak, eminim ki, kamu sağlığı, çevre – ve aday ülkeler ekonomileri – açısından sağlayacağı faydalar, amaca ulaşmak için gösterilecek çabalar karşısında çok ağırlıklı olacaktır. Umarım, bu küçük yol haritası, yolu düzeltmek ve AB üyeliğine doğru yolculuğu kolaylaştırmak konusunda yararlı olur.

Ritt Bjerregaard

GİRİŞ

Avrupa Birliği çevre mevzuatı son 30 yılda oluşturulmuştur ve günümüzde, yönergeler, yönetmelikler, karar ve tavsiyeler de dahil olmak üzere yaklaşık 300 hukuki düzenlemeyi kapsar. Geniş sayıda yazışma ve AB çevre politikasına ilişkin politika belgeleri de buna eklenmelidir.

Bununla beraber, Avrupa Birliği üyeliğinin bir şartı olarak Orta ve Doğu Avrupa ortak Üye Devletlerinin, AB çevre kanunlarına uydurmak zorunda kalacakları ulusal kanun ve idari uygulamalar çevre müktesebatı nisbeten azdır. Bunlar aşığı yukarı 70 yönerge - bunlardan bazıları birkaç defa değiştirilmiş ve ek yönergelerle tamamlanmıştır- ve 21 yönetmelikten ibarettir. Tahminen bunların yarısı 36 yönerge ve 11 yönetmelik hasıllata ilişkindir ve 1995 tarihli Komisyon Beyaz Kitabı içerisinde yer alır.¹

Beyaz Kitap, ortak Üye Devletlerin mevzuatlarını birbiri ile uyumlu hale getirmek çabalarını kolaylaştırmak amacıyla, AB iç pazar işleyişine ait mevzuatı iki gruba ayırmıştır; birinci etap mevzuatı AB nin bu sahadaki daha temel mevzuatından ikinci etap mevzuatı ise ilk gruba dayanan veya ilk grupla ilişkili olan mevzuatları oluşturur.

Beyaz Kitapla, Komisyon, Beyaz Kitap kapsamına alınmış olan İç Pazarla doğrudan ilişkili çevre mevzuatının, daha kapsamlı şekilde sunulması ve tüm çevre müktesebatını kapsar hale getirilmesi gereğini kabul etmiştir.

Kitap bu amacı gerçekleştirmeye yöneliktir. Kitap, AB liğine giriş hazırlığı içinde olan ülkelerin üst dereceli politika çizici ve görevlerinin AB çevre mevzuatı konusuna hakimiyetlerini derinleştirme amacı gütmektedir.

Bu rehber, Beyaz Kitap yaklaşımını bir adım daha ileri götürerek, ana konu ve alınacak tedbirleri belirtmek suretiyle, çevre mevzuatının birbiri ile uyumlu hale getirilmesi konusunda bir nevi "yol haritası" görevi görmektedir. Bu harita, Birliğin çevre standart ve kurallarını tam olarak kabul ettikleri takdirde, Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinin gerçekleştirmesi gereken işlerin alanını çizmektedir. Yolun başında olmamız nedeniyle, Rehber, yansıtma konusuna, uygulama ve yürütme konularına nazaran daha teferruatlı olarak bakmaktadır. Uygulama ve yürütme konuları zaman içerisinde mevzuatı uyumlulaştırma işi ilerledikçe daha fazla önem kazanacaktır.

¹ Orta ve Doğu Avrupa Ortak Üye Devletlerinin, Birliğin iç pazarıyla bütünleşmelerini hazırlama konusunda Beyaz Kitap, COM(95) 163 final, 3.5.1995.

Ancak her seyahat edenin bildiği gibi, yol haritası sadece, seyahat alanı, mesafeler, karşılaşılabilecek sorunlar ve yol üzerinde belli başlı yol işaretleri konusunda bilgi verir. Seyahat başladıktan sonra başlangıçta sadece tahminen bilinen çokşey konusunda çok bilgi kazanılır. Bu kısa açıklama ve 'yolcuya verilen ipuçları'nın seyahat hazırlığı ve seyahatin ilk safhalarını kolaylaştıracağı ümit edilmektedir. Böylece hedefe varış azami verimle gerçekleştirilecektir.

Birinci bölüm çevre mevzuatının uyumlulaştırılması konusunda en sık karşılaşılan sorulara cevap getirmektedir. Beyaz Kitap iki alınacak tedbirler listesi içermektedir: Üye Devletler tarafından düzenlenmesi gereken alanlarda yönergelerin uyumlu hale getirilmesi ve yönetmeliklerin uygulanması.

İkinci bölüm AB çevre yönerge ve yönetmeliklerinin talepleri konusunda kısa bir önbilgi vermektedir. Aralarındaki ilişkileri ortaya koyup etkili bir uyum sağlanabilmesi için çözümlenmesi gereken ana politik ve idari sorunları irdeler.

Ekler şunları içerir: AB mevzuatının ana unsurları ve bunların nasıl yorumlanacağı konusunda kısa bir açıklama (yeni ulusal kanun ve yöntemleri hazırlayacak olan çok sayıdaki hukukçu olmayan personel için); bugüne kadar derlenen çevre müktesebatının bir listesi ve hükümetlerin, yansıtma ve uyum sürecindeki gelişmeleri kontrol ve kayıt etmede ihtiyaçlarına uygun hale getirip kullanabilecekleri bir karşılaştırma cetveli örneği.

Rehberler 1 Temmuz 1997 ye kadar AB nın kabul ettiği çevre mevzuatını içerir. İstisnai olarak, rehber aynı zamanda bazı komisyon tekliflerine de yer vermiştir. Bunlar, sonuçta Avrupa Parlamentosu ve Konseyi tarafından kabul edildikleri takdirde, belli bir alanın mevzuat çerçevesinde önemli etkiler doğurması muhtemel tekliflerdir.

Rehber, AB hukuk ve politikasının diğer sektörlerince ele alınan çevre ile ilgili veya çevre açısından önemli (tarımsal politika gibi) başka mevzuatı içermez. AB nın taraf olduğu uluslararası sözleşmelere, AB mevzuatı, yönerge ve yönetmelikleri uygulanmak üzere kabul etmiş olduğu takdirde yer verilmiştir. Çevre hareket programları ve diğer politika belgelerine ilişkin tebligat ve kararlar rehberde dahil edilmemiştir.

Rehberin amacının ne AB hukukunun genel prensiplerini vermek nede her mevzuatın tefsirindeki ince noktaların teferruatlı incelenmesini yapmak olmadığı, sadece 'iik prensipleri' vermek olduğu gözden uzak tutulmamalıdır. Rehberde dahil olmayan konularda bilgi için söz konusu hukuki metinlerin kendisini incelemek ve Avrupa Adalet Divanı kararlarındaki yorumlara yönelmek gerekecektir.

Lütfen rehberde verilen önerilerin hukuken bağlayıcı olmadığını ve Avrupa Komisyonu görüşü açısından bağlayıcı nitelik taşımadığını gözden uzak tutmayın.

Ocak 1998 ikinci basıma not:

Bu rehber ilk defa Ağustos 1997 de (SEC (97) 1608) Komisyon Personel Çalışma Raporu olarak İngilizce basılmıştır. Ortak Devletler ulusal dillerine tercüme edilmiş olan bu ikinci basımda, Atık Yönetimi, Nükleer Güvenlik ve Radyasyondan korunma konularında bazı ufak değişiklikler yapılmıştır. Ancak, ele alınan mevzuat ilk basımdakinin aynısıdır, yani, 1 Temmuz 1997 ye kadar kabul edilmiş olan mevzuat.

Çevre uyumluluğu konusunda daha fazla bilgi için:

DG XI tarafından yayınlanan "**Çevrenin Genişletilmesi**"(Enlarging the Environment) isimli komisyon broşürü, çevreye ilişkin mevzuat ve politikalar konusunda devamlı, güncel bilgiler vermektedir. Broşür ayda iki defa yayınlanmaktadır. İnternet kanalıyla elde edilebilir: <http://europa.eu.int/en/comm/dg11/dg11home.html> - sayfasına gidin ve orada "Enlargement newsletter"ı tıklayın.

Orta ve Doğu Avrupa ortak Üye Devletleri yetkilileri, çevre uyumluluğunun sağlanması konusunda sorularına **DG XI den Help Line (Yardım Hattı)** nı arayarak çabuk cevaplar sağlayabilirler. Yardım hattına telefonlar: +32-2 296 87 46 numarası, fax: +32-2 299 41 23 veya e-mail:enlargement dg11.cec.be ile ulaşabilirler.

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1 ÇEVREYE İLİŞKİN MEVZUATIN BİRBİRİYLE UYUMLU HALE GETİRİLMESİNE GİRİŞ	10
1. UYUMLULASTIRMA KONULARI	10
2. UYUMLULAŞTIRMAYI SAĞLAMAKTA HÜKÜMETLERİN ROLÜ	12
3. MEVZUATI BİRBİRİYLE UYUMLU HALE GETİRME VE AVRUPA BİRLİĞİ ÇEVRE HUKUKU ŞEKİLLERİ	18
4. YANSITMA PRENSİPLERİ	22
BÖLÜM 2 AB ÇEVRE MEVZUATINA GENEL BAKIŞ	27
GİRİŞ	27
A. YATAY MEVZUAT	27
B. HAVA KALİTESİ	34
C. ATIK YÖNETİMİ	46
D. SU KALİTESİ	60
E. DOĞANIN KORUNMASI	70
F. SANAYİ KİRLİLİĞİ DENETİM VE RİSK YÖNETİMİ	77
G. KİMYASALLAR VE GENETİĞİNDE DEĞİŞİM YAPILMIŞ ORGANİZMALAR	90
H. ARAÇ VE MAKİNELERİN NEDEN OLDUĞU GÜRÜLTÜ	101
I. NÜKLEER GÜVENLİK VE RADYASYONDAN KORUNMA	107
EK 1 AB ÇEVRE MEVZUATI NASIL YORUMLANMALI	113
ANNEX 2 THE ENVIRONMENTAL ACQUIS	115
A. HORIZONTAL	115
B. AIR QUALITY	116
C. WASTE MANAGEMENT	117
D. WATER QUALITY	119
E. NATURE PROTECTION	120
F. INDUSTRIAL POLLUTION CONTROL AND RISK MANAGEMENT	121
G. CHEMICALS AND GENETICALLY MODIFIED ORGANISMS	122
H. NOISE FROM VEHICLES AND MACHINERY	124
I. NUCLEAR SAFETY AND RADIATION PROTECTION	125
J. CLIMATE CHANGE	126
K. CIVIL PROTECTION	126
P. POLICY	127
X. INTERNATIONAL CO-OPERATION	129
EK 3 UYUM KARŞILAŞTIRMA TABLOSU	133
EK 4 TANIMLAR	138

BÖLÜM 1

ÇEVREYE İLİŞKİN MEVZUATIN BİRBİRİYLE UYUMLU HALE GETİRİLMESİNE GİRİŞ

1. UYUMLULASTIRMA KONULARI

1.1 Uyumlulastırma nedir?

Kanunların birbiriyle uyumlu hale getirilmesi Avrupa Birliği üyeliğinin özel bir yükümlülüğüdür. Anlamı, Avrupa Birliğine girmek isteyen ülkelerin ulusal kanun, norm ve usüllerini, *acquis communautaire* (topluluk müktesebatı) ın içerdiği Avrupa Birliği mevzuatının tümüne işlerlik kazandıracak biçimde bu mevzuat ile paralel duruma getirmeleri mecburiyettir.²

Mevzuatın uyumlu hale getirilmesi zorunluğu tam üyeliğin gerçekleşmesinden sonra da devam ettiğine göre, tam üyelikten önceki uyum sağlama süreci, ülkelerin, müessese ve usüllerini organize etmeleri, ve personellerini Avrupa Birliğinin kanun yapma, uygulama ve yürütme konusundaki günlük süreç ve yükümlülüklerine uygun olarak eğitmeleri için bir fırsattır.³

Üç ana esas vardır:

- Birincisi, ulusal kanun, kural ve usüllerin, AB nin ilgili sahadaki kanunları gereklerinin ulusal düzenle birleşmelerini sağlayacak biçimde değiştirilmesi. Bu yöntem **Yansıtma** olarak (**Transposition**) nitelendirilmektedir. Ülkeler Birliğinin çevreye ilişkin yükümlülüklerini yerine getirmede en uygun ulusal mekanizmayı seçerken nisbi tercih hakkına sahip olmakla beraber bu tercih hakkı bazı yönlerden Birlik hukukunun genel prensipleriyle sınırlıdır. Genellikle, Parlamentodan geçmiş veya bazı ülkelerde devlet başkanı veya hükümet kararnamesinden geçmiş ulusal kanunların kabulü gerekecektir. Başlık 4 'Taşıma Prensipleri' konuya daha fazla açıklık getirir.

² *Acquis communautaire* (topluluk müktesebatı) birlikte, Avrupa Birliği ve Topluluğunun temel hukukunu oluşturan çeşitli antlaşmalara dayanılarak kabul edilen yönerge, yönetmelik ve kararları kapsar. Bu terim, Avrupa Birliğinin üzerinde anlaştığı tüm prensip, politika, kanun ve hedefleri ifade eder. Antlaşmalar, tüm topluluk mevzuatı, Avrupa Adalet Divanı'nın tüm hukuki prensip ve yorumları, Avrupa Komisyonunun imzaladığı tüm uluslararası antlaşmalar, Bakanlar Konseyinin karar ve beyanlarının yorumlarına göre *acquis communautaire* kavramına dahildir. Kavram sadece resmi mevzuatın kapsamını aşar - katılan ülkeler AB mevzuatının hem yazılı metnine hem de ruhuna uymak zorundadır.

³ Gündem 2000 hiçbir aday ülkenin, yakın bir gelecekte müktesebata tam olarak uymasının söz konusu olamayacağını altını çizmektedir, "Birliğe üyelikte, zaman içerisinde etkili paralellik sağlamak üzere, özellikle su ve hava kirliliğine karşı mücadelede realist uzun-dönem milli stratejiler geliştirmeli ve tam üyeliğe geçişten önce uygulanmaya başlanmalıdır. Bu stratejiler, giriş tarihine kadar gerçekleştirilecek, anahtar öncelik alanları ve hedefleri yanında tam uyum için takvimler belirlemelidir; takibeden yükümlülükler AB ne katılım antlaşmalarına dahil edilmelidir. Tüm yeni yatırımlar müktesebata bağdaşır nitelikli olmalıdır." . (Gündem 2000, Cilt 1, Tebligat: Daha güçlü ve Daha Geniş bir Birlik için, DOC/97/6, 15.07.1997, p.65).

- İkincisi, kanun ve yönergelerin uygulamaya yönelik olarak gerekli ve bütçeleri sağlamak (yönergenin 'Uygulanması' veya 'pratik uygulama' olarak nitelendirilmektedir).⁴
- Üçüncüsü, kanuna tam ve gereği gibi uyulmasını sağlamak üzere gerekli kontrol ve cezaları sağlamak (yürütme).

1.2 Çevreye ilişkin uyumlulaştırmanın kapsamı nedir?

Gündem 2000⁵ de tespit edilen kurallar gereğince, her aday ülke, sonuçta, *topluluk müktesebatının* tümünü ulusal hukuk düzeni içerisine kabul etmek ve idari sistemini de buna uygun hale getirmek mecburiyetinde kalacaktır.

AB çevre hukuku ana hatlarla şunları içerir:

- **Hasılat:** mesela, inşaat aletlerinden çıkan gürültü kontrolü, tüketiciye yönelik bazı mamul maddelerindeki zararlı kimyasal maddelerin kontrolü, atık hareketleri, genelde tehlikeli kimyasal madde ve preparatların kontrolü ve nesli tükenme tehlikesine maruzturların ticareti. Bu taleplerin çoğu Beyaz Kitapta irdelenmektedir.⁶
- **Çevreye veya sağlığa zararlı sonuçlar doğurabilecek faaliyet veya üretim yöntemleri:** inşaat, sınai tesislerin çalışması, atıkların bertaraf edilmesi, doğanın korunması.
- **Çevre kalitesinin korunması:** mesela hava, su, veya topraktaki tehlikeli maddelerin kontrolü, arazi geliştirme, doğa ve kaynak muhafazası; biofarklılık.
- **Usul ve Usule ilişkin haklar:** mesela etki değerlendirme, bilgiye ulaşmak ve umumi danışma.

1.3 Uyumlulaştırmanın son uygulama tarihi nedir?

Tam üyeliğe kabul edilme mukavelesinde önceden görüşülüp karara bağlanmış konular hariç olmak şartıyla⁷, mevcut AB birliği hukukunun uygulanırılığını sağlayacak ulusal kanun, yönetmelik ve idari usuller, tam üyeliğe geçiş tarihine kadar kabul edilmiş olmalıdır.

Mevzuat aynı zamanda Üye Devletler için diğer uyulması zorunlu kesin tarihler saptamıştır, mesela kirlenmeyi kontrol plantarı hazırlamak, korunan ve "hasas" alanlar tespit etmek ve ifrazat sınırları veya çevre kalite standartlarına uymak gibi.

⁴ Bkz. Ek 4 daha geniş tanımlama.

⁵ Bkz. Yukarıda dip not 3.

⁶ Bkz. Önsöz.

⁷ Gündem 2000, aday ülkelerin üyeliğe kabul anlaşmalarının, belli alanlarda tam uyumu sağlamak için zorlayıcı takvime bağlanmış konularda, bu takvimden sapmaların müzakerelerle sağlanabileceğini öngörmektir. Bununla beraber, yeni yatırımların, derhal *müktesebata* uygun olması gerekmektedir. Bkz. Yukarıda dip not 3.

2. UYUMLULAŞTIRMAYI SAĞLAMAKTA HÜKÜMETLERİN ROLÜ

2.1 AB mevzuatı ne talep etmektedir?

AB nin çevreye ilişkin mevzuatının büyük bir çoğunluğu **Yönergeler** şeklindedir ve bunlar bu rehberde inceleneceklerdir. **Yönetmelik** ve **Kararların**, ulusal hukuk içersine işlenmesi gerekmediği için, bunlar farklı ve genelde daha basit işleme tabidir.

Mevzuatı birbiriyle uyumlu duruma getirmedeki ilk etap AB ve mevcut ulusal çevre mevzuatının analiz ve mukayesesidir. Böylece mevcut uyumluluk durumu ve AB mevzuatına uygun ulusal tepki tespit edilir.⁸

Bu başlangıç değerlendirmesi iki etapta yapılır:

- Etap 1. Bu konuya ilişkin ulusal mevzuat var mıdır?
- Etap 2. Ulusal mevzuatın mevcudiyeti halinde, AB konusunun her maddesi, mukabil ulusal kanun(lar) ve yönetmelikler ile mukayese edilmelidir.

Ulusal kanuna ilişkin aşağıdaki olasılıklar söz konusu olabilir:

- Ulusal kanun AB yükümlülüklerinin **hepsine tekabül eden** hükümler içerebilir. Bu durumda değerlendirme uygunluk konusunda olacaktır ;⁹
- Ulusal kanun AB yükümlülüklerine **kısmen uyabilir**. Bu durumda değerlendirme kalabilecek boşlukları tespit ve bunların doldurulması imkanlarını araştırma olacaktır;
- Ulusal kanun AB **mevzuatıyla çelişebilir**. Bu durumda değerlendirme, mevcut ulusal mevzuatın değiştirilme imkanlarını (mesela mevcut kanunların tadil edilmesi mi yoksa yeniden yapılması mı) kapsayacaktır. Bu durumda da ilgili ulusal kanunun tümünün nazara alınması gerekmektedir.

Mevzuatı birbiriyle uyumlu duruma getirme işlemine başlarken, üye devletler genelde, kendi ulusal kanun, müessese ve usüllerini yönergenin talepleriyle cetvel cetvel, madde madde karşılaştırarak veya ulusal kanunun öngördüğü bir uygulama konusunun yönergenin ilgili maddesiyle mukayese etme yöntemiyle çalışırlar. Bu çalışma daha sonra, üye devletin komisyona vereceği AB yönergesine tam uyum sağlama çalışması yaptıklarını gösteren rapora rehber olarak kullanılabilir. Ek 4 te böyle bir **uyum tablosu** verilmiştir. Benzer bir uygulama tablosu, aşağıda tarif edilen ve sayfa 12-13 de özetlenen uyumluluk sağlamadaki en önemli etapları içerir şekilde hazırlanabilir. Bu etaplar gerçekleştirildikçe listeden elimine edilebilirler.

AB çevre mevzuatına uygun olduğu halde bağlayıcı olmayan ulusal idari, talimatnameler, sirkülerler ve bazı tip bakanlık emir ve kararları özel bir problem yaratır. Normalde bunlar

⁸ Ortak Üye Devletlerin Beyaz Kitapta yer alan *müktesebata* ilişkin uyumlulaştırma programlarının geliştirilmesi ve uygulanması konusunda, TAİEX ten, bunun dışında kalan çevre *müktesebatı* konularında da DISAE imkanlarından yardım alabileceklerine dikkat çekilmelidir.

⁹ Sadece Avrupa Komisyonunun resmi uyumluluk incelemesi yapabileceğinin altı çizilmelidir.

Yansıtma çerçevesine giren mevzuat sayılmamakta daha geçerli hukuki tedbirler kategorisine getirilmeleri gerekmektedir.

Mesela, bir üye devlet, içme suyu kalitesine ilişkin yönerge 80/778/EEC yi hukuk bünyesine idari sirküler çıkarmak suretiyle eklemiştir. Adalet Divanı, söz konusu ülkenin, yönergenin su kirlenmesi konusunda tespit ettiği kabul edilebilir en yüksek kirlilik oranının ulusal kanuna yansıtılması gerektiğine karar verdi.

2.2 Ulusal Mevzuatın Seçim ve Muhtevası

Çevre mevzuatındaki uyumluluğu gerçekleştirmekle yükümlü bakanlık, ulusal kanun ve kurallar çerçevesinde, yükümlülüklerinin tarif, şekil, seviye ve kapsamı konusunda tercih hakkını tespit ederken AB nin sahadaki özel kanunlarını nazara almak zorundadır.

AB nin çevre yönergeleri, her Üye Devletin kendi özel şartlarına uyum sağlayacak şekilde uygulanmak üzere hazırlanmışlardır; ancak, bu yönergelerin şekil ve ruhuna uygun biçimde tam uygulanmalarını sağlayacak bağlayıcı tedbirleri almak ulusal hükümetlerin yükümlülüğündedir. Yönergenin kesin ve açık hüküm getirdiği durumda, ülkeler bu kesin hükmü kendi mevzuatlarına yansıtmak zorundadırlar, mesela, yönergede kullanılan tarifler, en düşük kalite standartları, ruhsatname şartları. Yönergenin ulusal kararlara imkan sağladığı durumlarda Üye Devletlerin serbestisi daha fazladır, mesela, ruhsatname verme veya kamu istişarelerinde prosedürünün teferruat konularında veya yönerge çerçevesine giren coğrafi alanların belirlenmesinde.

Ülkeler, yeni kanun ve idari tedbirler hazırlamakla, mevcut kanun ve tedbirleri tadil etmek arasında seçim hakkına sahiptir. Üye Devlet belli bir yönergeyi uygulamak amacıyla bir tek kanunun kabul edilmesi veya tadil edilmesi veya bir seri kanunun kabul edilmesi veya tadil edilmesine karar verebilir. Yahutda ülke, bir ulusal kanun çerçevesinde çeşitli yönergeler çıkarmak suretiyle amacı gerçekleştirebilir.

Bu kanunlar hükümetin çeşitli katmanlarının veya çeşitli müesseselerin katılımını gerektirebilir. Yetki sahibi bakanlık tek başına hareket edebileceği gibi, başka ilgili bakanlıklar ve hükümet teftiş kurulları ve laboratuvarlar gibi kurumların işbirliğini de talep edebilir.

Mümkün olduğu ölçüde, AB mevzuatına uyum sağlamak amacı güden ulusal hukuki tedbirler, ulusal çevresel öncelik ve prensipleri de içine almalıdır. Bu suretle AB hukukunun prensip, amaç, ve yükümlülüklerinin tam olarak yerine getirilmesi sağlanmalıdır. Uyumlulaştırma konusunda örnek olacak farklı çözümler bulabilmek için mevcut diğer Üye Devlet mevzuatlarına bakmak faydalı olabilir. Bununla beraber, her Üye Devlet, kendi özel hukuki, ekonomik ve politik şartları içerisinde uygun ve gerçekleştirilebilir gördüğü tedbirleri almaktadır.

Mesela, Belçika'da bir federal birlik vardır. Bu federal birlikte çevreye ilişkin kanuni düzenlemeleri yapmak hemen tamamen rejyonel hükümetlerin yetkisindedir. Her rejyonel hükümet AB hukukunu ayrı ayrı uygular. Fransa'da yansıtılmış AB yönergeleri Çevre Kanunu içerisinde yer almaktadır; mevcut çevre mevzuatının bir tek kanun metni içinde toplanması yöntemiyle harmoni sağlanacağı düşünülmektedir.

Alınacak tedbirlerin seçimi, aynı zamanda yükümlülüğün şekli veya AB mevzuatının tipi ile bağımlı olabilir. Mesela, AB yönetmelikleri Üye Devletlerde doğrudan doğruya yürürlüğe girer; ulusal kanun içersine yansıtılmaları caiz değildir. Yönerge, herhangi bir faaliyeti yasakladığı

zaman (mamul maddelerde asbest veya ağır madenler gibi belli maddelerin kullanım veya atılması) belli yükümlülükler tespit eder. Diğer taraftan yönerge, sınır değerleri saptayabilir (82/884/EEC havadaki kurşun oranının sınır değerleri edilebilirlik sınırı konusunda). Bu durumda ulaşılabilecek hedef belli olmakla beraber buna nasıl uyulacağına karar verme konusunda Üye Devlete serbestlik tanıyabilir. Bu durumda yükümlülük daha esnek duruma gelmektedir.

2.3 Yetkili Makam veya Makamlar

Ulusal düzeyde en az bir makam, AB hukukunun uygulanması konusunda genel sorumluluğu üstlenmeli ve AB ile Üye Devlet arasında aracı kişi olmalıdır. Federal devlet durumunda, mevzuatın çoğunluğu rejyonel hükümetlerce kabul edilip uygulandığı halde, burada da bir ulusal 'yetkili makam' gösterilmesi gerekmektedir. Özellikle, çevre mevzuatına göre lisans verme yürütme gücüne sahip oldukları durumda, bu yetkili makamların normalde bir çeşit kamu organı veya müessesesi olması gerekir.

Yetki, çeşitli müesseseler arasında, aynı seviyede veya farklı seviyelerde paylaşılabilir. Mesela, bir Bayındırlık Bakanlığı, çevreye etkinin ölçümü konusunda yönergenin uygulanması yükümlülüğünü taşıyabilir. Hava, su, ve toprağa ifraz edilen maddelerin kontrolüne ilişkin permi veren, mahalli, rejyonel veya ulusal makamların hepsi yetkili olabilir. Kontrol ve müeyyidelendirilme kısmen veya tamamen rejyonel veya mahalli makamlara bırakılabilir.

2.4 Kurumlar, yönetim ve finans

Yeni mevzuatın pratik uygulaması, müessese, usul ve standartlarda değişiklikler yapılmasını zorunlu kılabilir. Sorumlu bakanlık ve makamlar bu müessese ihtiyaçlarını, idarenin mali kaynaklarını, yürütme ve yatırım konularını nazara almalıdır. Geçiş tedbirleri normalde, mevcut sınai tesisler veya faaliyetleri yavaş, yavaş yeni hukuki düzenleme çerçevesine sokmayı hedeflemektedir; mesela, 2005 te yer alan atık suların işlemde geçirilmesi talebine ait tedbirler.

Değişik uygulama tercihlerinin maliyet ve avantajları hesap edilmelidir. Çevre kalitesini iyileştirmek için yapılacak yatırım ve idari harcamaların bir bilançosu hazırlanmalı ve gerekli finansmanın sağlanması için metotlar tespit edilmelidir.

2.5 Yürütme

Yürütme, hem Üye Devletler arasındaki aynı seviyede olmayan uygulama hem de nisbeten sert kanun ve usulleri olan ülkelerde dahi uyum probleminin ortaya çıkardığı sorunlar nazara alınınca, AB de yürütme gittikçe daha önemle üzerinde durulan bir konu olmaktadır.

Bu nedenle Ortak Üye Devletler kendi rehberlik ve kontrol mekanizmalarını daha iyi duruma getirmek için gereken her türlü tedbiri almalıdırlar. Mesela, çevre mevzuatının gereği gibi uygulanıp yaptırıma bağlanmasını garanti altına almak için idari ve hukuki tedbirler olarak kontrol sistemlerini güçlendirebilirler.

2.6 İlgili grup ve kişilere danışma

İlgili bakanlık, muhtemelen, yansıtma ve uygulama safhalarında konuyla ilgili gruplar ile istişarede bulunmaktan yarar sağlayacaktır. Bu yöntemle bakanlık hem potansiyel sorunları tespit eder ve önler hem de ulusal kanun ve usullere muhatap olacak grupların desteğini

sağlar. İstişarede bulunulması muhtemel gruplar arasında genel müdürlükler, mahalli veya rejyonel makamlar, endüstri, hükümet dışı organizasyonlar ve çevre grupları düşünülebilir.

2.7 AB mevzuatını uyumlulaştırmada etaplalar

Üye Devletlerin uyumlulaştırma sürecinde rutin olarak uyguladıkları etaplaların çoğu tüm yönerge ve yönetmeliklere uygulanabilir. Bunlar ulusal mevzuatı AB mevzuatı ile paralel duruma getirirken karara bağlanması gereken daha özel sorunların bazılarıyla beraber takip eden sayfalarda i(lenmektedir.

AB yönergelerinin ulusal hukukla uyumlu hale getirilmesinde etaplara

Etap 1. Mevzuat tipini ve getirdiği yükümlölükleri saptayın

1. Hangi tip:yönerge, yönetmelik, karar?
2. Mevzuatın amaç ve hedefleri nelerdir?
3. Hangi yetkili makamlara ihtiyaç vardır?
4. Ne tip bilgi toplanıp komisyona verilmelidir?
5. Nasıl bir planlama gerekmektedir?
6. Hangi bilimsel veya teknik bilgiye ihtiyaç vardır?
7. Hangi istisare prosedürleri gereklidir?
8. Hangi yatırımlar gerekmektedir?

Etap 2. Ulusal tercihlerinizi saptayın

1. (AB mevzuatındaki) hangi yükümlölükler tercih kullanma imkanı tanımaktadır?
2. Hangi yükümlölükler tercihe imkan tanımamaktadır?
3. Ulusal kanunlar mı yoksa idari tedbirler mi?
4. Yeni mevzuat mı yoksa mevzuat değişikliği mi?
5. Ulusal hukuki tedbirlerin muhtevası?
6. Ekonomi ve çevreye faydası ve maliyeti nedir?
7. Külfet hangi sektörlere yüklenecektir?
8. Yeni yükümlölüklere geçiş safhası nasıl organize edilmelidir:son tarihler, geçiş dönemleri, uygulama programları, yatırımlar & raporlar.

Etap 3. Ulusal hukukun nasıl uygulanıp yürütüleceğini saptayın.

1. Merkezi, rejyonel ve mahalli seviyede uygulama? Personel ve teknik ihtiyaçlar?
2. Görevlilerin hangi yetkilere ihtiyacı olacaktır?
3. Kural koyan müesseseler arasında ne gibi danışma ve koordinasyona ihtiyaç vardır?
4. Bilgi, rehber ve eğitim ihtiyaçları nelerdir?
5. Birbirinden farklı uygulama tercihlerinin maliyet ve avantajları?
6. İdare için ne gibi mali kaynaklar gereklidir? Yatırım için?
7. Masraflar nasıl karşılanacak, finansman nasıl sağlanacaktır?
8. Ne gibi rehberlik gereklidir?
9. Rehberliği kim yapacaktır? Eğitim, personel ve malzeme ihtiyacı var mı?
10. Ne gibi cezalar uygulanmalıdır? Bunlar nasıl uygulanacaktır (idari,hukuk yolu)?

Etap 4. Enformasyon ve danışma prosedürlerini karara bağlayın

1. Kime danışılmalıdır? Devlet daireleri, mahalli veya rejyonel makamlar, endüstri, NGO lar, çevre grupları
2. Ne tip danışmaya ihtiyaç vardır?
3. Süreç içerisinde hangi an?
4. Ulusal hükümet dışında organizasyonlar için muhtemel roller?

Etap 5. Uygulama Programını tanımlayın

1. Mevzuatın takvime bağlanması
2. İdari kural ve kararname v.s.nin uygulama hazırlığı
3. Bütçe takvimi
4. Müesseseler, personel ve kaynaklar
5. Eğitim, enformasyon malzemeleri, ilgili devlet daireleriyle toplantılar, endüstri, kanun,v.s. ve iletişim faaliyetleri
6. Yatırımlar
7. Eyleme geçme masrafları
8. Rehberlik
9. Bilgi toplama ve rapor verme
- 10.Yürütme

3. MEVZUATI BİRBİRİYLE UYUMLU HALE GETİRME VE AVRUPA BİRLİĞİ ÇEVRE HUKUKU ŞEKİLLERİ¹⁰

3.1 Uyumlulaştırma sürecinde Avrupa Topluluğu Antlaşmasının rolü

Avrupa Topluluğu Antlaşması Madde 130r de çevre politikasına ilişkin bazı genel prensipler koyar fakat uyumlulaştırma sürecinde bunların olduğu gibi ulusal hukuklara yansıtılmasına gerek yoktur. Bu kurallar AB çevre politikası amaçlarını anlamakta, aynı zamanda, özel AB kanunlarına tefsiri ve uyumlulaştırılmasında yardımcı olurlar.

AB çevre hukuku açıkça Antlaşmanın bir veya birkaç hükmüne dayanmalıdır; çevre konusunda en fazla başvurulacak kaynak M.100a (Çevre boyutları olan Tek Pazar a ilişkin düzenleme) ve M.130s (sadece çevreye ilişkin). Uyumlulaştırma amacına yönelik olarak, söz konusu AB kanunun önemi, ülkenin, söz konusu AB kanununda yer alan çevre standartlarından daha sıkı standartlar uygulama imkanını etkilemesidir.

Mesela, M.130s e dayanan bir yönerge kabul edildiği takdirde, Üye Devletler, aynı yönergenin M.100a ya dayanılarak kabul edilmesi durumuna nazaran, daha sıkı ulusal tedbirler alma imkanına sahip olurlar.

3.2 Yönergeler

AB çevre hukukunun çoğu yönergelerden oluşur. Bu hukuki düzenleme türü AB ne özgüdür. Yönergeler, Üye Devletlere yükümlülükler getirmek fakat aynı zamanda farklı hukuki ve idari teamülleri nazara alacak kadar esnek olmak üzere düzenlenirler. Ulusal hukuki ve idari sistem paralel hale getirilmesinde seçim ve metod Üye Devletin tercihine bırakılmıştır. (Bkz. Aşağıdaki Başlık 4.)

Yönergeler tüm Üye Devletler için bağlayıcıdır bununla beraber her Üye Devletin farklı çevre ve ekonomik şartlarını nazara alan yükümlülükler içerebilirler.

Mesela, Büyük Yakma Tesisleri Yönergesi her Üye Devlet için ifrazatın azaltılmasına yönelik farklı hedefler belirlemiştir, hatta, ekonomik olarak daha az gelişmiş olan bazı ülkelerin ifrazatlarını arttırmalarına müsaade etmiştir.

¹⁰ Avrupa Birliği veya Avrupa Topluluğu? Politikaya ilişkin veya hukuki dökümanlarda hem Avrupa Birliği, hem de Avrupa Topluluğuna atıflar vardır. Her ikisi de mevcuttur. Maastricht Antlaşması, üye devletlerin daha geniş politik emellerini ifade etmek için Avrupa Birliğini yaratmıştır. Avrupa Birliği hem Avrupa Topluluğunu (yetkileri ve kurumsal düzeni Avrupa Topluluğu Antlaşmasında belirlenmiştir) hem de Üye Devletler arasında politika geliştirme ve koordinasyon için daha geniş mekanizmaları, Maastricht Antlaşmasında gösterilen şekliyle, kapsar.

Çevre mevzuatının hukuki kaynağı AT Antlaşmasıdır ve uluslararası sözleşmeleri onaylayan hukuki varlıktır. Birçok durumda, aynı kurumlar (üye devletler, Avrupa Komisyonu v.s.) hem birlik hem de Topluluk içinde çalışırlar. Tek fark, Üye Devletleri bağlayıcı kanunların sadece Avrupa Topluluğu içersinde kabul edilebileceğidir. Bu nedenle, daha doğrusu Avrupa Topluluğu mevzuatından

Çerçeve yönergeler farklı sektörlerde hukuki düzenlemeler için genel prensipler, usul ve yükümlülükler getirir. Hali hazırda, hava ve atık maddeler sektöründe düzenlemeler kabul edilmiş ve su sektörü için de teklif hazırlanmıştır. Her sektörde diğer ilgili yönergeler, çerçeve yönergelerin genel yükümlülüklerine uygun olmak zorunluluğundadır.

AB hukuki metinlerinin strüktürünü anlamak, etkin uyumlulaştırma stratejisi geliştirebilmek için zorunludur. Bu konuda genel rehberlik Ek 1 de yer almaktadır.

3.3 Yönetmelikler

AB çevre hukukunun yaklaşık %10 u yönetmelik şeklindedir. Yönetmelikler Üye Devletlerde doğrudan bağlayıcıdır ve çelişen ulusal düzenlemelerin yerine ikame edilirler. Üye Devletler yönetmelik hükümlerini, ulusal kanunları yönetmeliğin aynı olsa dahi, kendi ulusal kanunlarına yansıtamazlar.¹¹

Bu nedenle yönetmelikler büyük ölçüde uyumlulaştırma sürecinin dışında kalırlar ve tam üyeliğe giren ülkelerin tam üyeliğe geçiş tarihlerinden itibaren yürürlük kazanırlar. Bununla beraber, çevre yönetmeliklerinin uygulanabilmesi için bazı ulusal tedbirlerin alınması gerekmektedir. Bu nedenle tam üyeliğe geçişten önce tamamen gözardı edilemezler.

Mesela, ülkelerin almaları gereken tedbirler arasında çok kısıtlanmış kimyasal maddeler veya yok olma tehlikesine maruz türlerin satışının kontrol ve teftişi için yetkili görevliler tayini, rehber ve tebligatların yayını veya kanun ihlali halinde ulusal yaptırımların tespiti sayılabilir.

bahsetmektir, Avrupa Birliği değil. Ancak kolaylık amacıyla rehber Avrupa Birliği terimini hem politika hem de hukuku kapsayacak şekilde kullanmaktadır.

¹¹ Bu yansıtma yasağı şundan kaynaklanmaktadır: yönetmelikler ulusal mahkeme ve ulusal idari makamlarca doğrudan doğruya uygulanırlar. Ulusal hukuka yansıtma, AT Antlaşmasının bu özel hukuki hükmüyle çelişki yaratır.

Tablo 1. Üç Çeşit Bağlayıcı AB Mevzuatı

Yönergeler	Yönetmelikler	Kararlar
1. Yönergede belirlenen tarihte veya resmi gazetede yayından itibaren 20. Gün yürürlüğe girer: bu üye ülkeleri uyumlulaştırma yapma zorunlugu altında bırakır	1. Yönergede belirlenen tarihte veya resmi gazetede yayından itibaren 20. Gün yürürlüğe girer	1. Hitap ettikleri tarafa tebliğ edildikleri andan itibaren yürürlük kazanırlar.
2. AB çevre hukuku hukukundan en sık kullanılan şekildir	2. Yekpare bir sistem istendiği zaman kullanılır: fonlar, kurumlar; eko-etiket gibi AB ihtiyari projeleri ; mamul madde ve ticaret yönetmeliği (yokolma tehlikesine maruz türler, atıkların nakli).	2. Teferruatla idari yükümlülükleri belirtmek için veya yönetmelik veya yönergelerin teknik yönlerini güncelleştirmek için kullanılırlar.
3. Üye Devletler yansitma tarihine kadar yönergeye islerlik kazandırmak için kanunlar, yönetmelikler ve usuller kabul etmek zorundadırlar ; bu genelde yürürlük kazanma tarihinden iki yıldır.	3. Üye Devletler kurum ve usuller geliştirmeli ; çelisen ulusal düzenlemeleri ilga etmelidir.	3. Kapsam ve uygulama üzerinde dururlar.
4. Pratik uygulama gününde yürürlüğe girerler; yönergede başka tarih(ler) belirtilmediği sürece yansitma tarihi ile aynı andır.	4. Yürürlüğe girdikleri gün doğrudan doğruya bağlayıcıdırlar.	4. Yürürlüğe girdikleri gün tebligat yapılan taraflar için bağlayıcılık kazanırlar.

Yönetmeliklerin genellikle belirgin bir amacı vardır ve Üye Devletlerde, kesinlikle aynı yükümlülüklerin uygulanmasının önemli olduğu zaman kullanılırlar. Atık maddeler ve kimyasallar gibi bazı sektörlerde¹², AB hukuku bir yönetmelikler ve yönergeler karışımıdır. İlgili yönergelerin uyumlulaştırılması için ne gibi tedbirlerin alınması gerektiğini kestirebilmek için, yönetmeliklerin etkilerini tahlil etmek önemlidir.

3.4 Kararlar

Kararlar hitab ettikleri taraflar üzerinde tümüyle bağlayıcı olan özel hukuki tasarruflardır. Yönetmelik ve yönergelerden farkı çok belli konulara yönelmeleridir. Çevre sahasında daha az kullanılırlar. Çevreye ilişkin yönetmelik ve yönergeler genellikle Komisyona, kararlar alma ve uygulama yetkisi verir.

Mesela, Komisyon, atıkların sınır ötesi taşınmasına ilişkin yönergedeki atıkların listesini değiştirebilir, vesika ve döküman yükümlülüklerini veya diğer idari konuları belirleyebilir. Komisyon, AB eko-etiketinin farklı mamul madde gruplarına verilmesi şartlarını saptayan bir seri karar almıştır.

3.5 Avrupa Adalet Divanı'nın rolü

Antlaşmanın ve AB mevzuatının hukuki tefsiri konusunda Avrupa Adalet Divanı son makamdır. Son on yılda, Divan, Tek Pazar ın kuruluşu çerçevesinde, AB çevre hukukunun yorumuna ve bu kuralların Üye Devletlerce uyumlulaştırılmasına ilişkin artan sayıda kararlar almıştır. Aynı zamanda Divan, yönergelerin yansıtılmasına ilişkin önemli prensipler getirmiştir. Bu nedenle, teferruatlı bir çevre uyumlulaştırma stratejisini çizerken, ülkeler, yönergelerin yorumu ve uyumlulaştırma metotları konusunda bu kararların etkilerini dikkatlice incelemelidirler.

¹² Mesala sınır ötesi nakle ilişkin Atık ve Atık Çerçevesi Yönergesine Basle Sözleşmesini uygulayan yönetmelik, tehlikeli kimyasalların sınıflandırılması ve etiketlenmesi yönergeleri ve yasaklanmış veya çok sınırlanmış kimyasalların ihrac ve ithaline ilişkin yönetmelik.

4. YANSITMA PRENSİPLERİ

Bu bölüm, AB çevre mevzuatının uyumlulaştırılması yöntemi hakkında, çok karşılaşılan sorulara cevaplar ve bazı genel yönlendirici bilgiler vermektedir. Uyumlulaştırma ve uygulama yöntemini yönlendirecek birkaç çok önemli prensip ve yükümlülük vardır. Bu prensipler bir üye devletin bir yönergeyi gereği gibi uygulayamaması durumunda Avrupa Adalet Divanının verdiği kararlardan derlenmiştir. Antlaşmada veya yönergelerde açıkça belirtilmemiş olmakla beraber Adalet Divanı kararları hukuken bağlayıcıdır.

Her bir yönerge veya yönetmelik hakkında daha belirgin açıklamalar bu rehberin 2. Bölümde yer almaktadır.

4.1 Bir hükümet yönergenin amaçlarına ulaşmak için bağlayıcı olmayan idari tedbirler kullanabilir mi?

Hayır. Antlaşma, yansıtma kullanılacak metodlar konusunda geniş tercih imkanı veriyor gibi görünmekle beraber, Adalet Divanı, yansıtma hukuki olmayan metodların kullanılmasının, yönergelerin bağlayıcı hukuki yapısı ile bağdaşmadığı kararına varmıştır. Bu prensip özellikle çevre politikalarında idari tedbirlere başvurma alışkanlığında olan ülkeler için önem arzeder.

Herhangi bir yönerge hükümleri, genel programlar hazırlanması veya genel hedeflere ulaşılmasını şart koşmuşsa, uygulamaya gerekli yöntem, kamu makamları ile endüstri arasında hukuken bağlayıcı çevre anlaşmaları imzalamak olabilir.(Cf. Çevre Anlaşmaları konusunda Komisyon Tebliği, COM(96)591,27.11.1996 ve Komisyon Tavsiye kararı 96/733/EC, OJL 333/59, 21.12.1996).

Üye Devletlere bilgi toplama ve rapor hazırlama yükümlülüğü getiren hükümlerin, Üye Devletler ulusal mevzuatına yansıtılması zorunluluğu yoktur.

4.2 Yeni ulusal mevzuatın kabul edilmesi gerekir mi?

Bu bir zorunluk değildir. Ülkeler yönergeyi uygulamak için mevcut ulusal kanunları kullanabilecekleri gibi mevcut kanunlarda değişiklik yaparak ta sonuca varabilirler. Ancak mevcut bir kanunun tam uygunluğu sık rastlanan birşey değildir. Ayrıca tecrübeler göstermiştir ki mevcut ulusal kanun AB yönergesiyle teferruatlı olarak hüküm hüküm karşılaştırılıp yeterliği saptanmadıkça, kullanılması sakıncalar yaratır.

Mesela, 1985 te Fransa, Komisyona 1977 çevre etki değerlendirmesi kanununun, yönerge 85/337/EEC nin her yükümlülüğünü karşıladığını bildirmiştir. Ancak daha sonra uygunluğu sağlamak için kanunda tadilat yapmak zorunda kalmıştır.

4.3 Yönergenin belirgin terminolojisinin ulusal mevzuata yansıtılması zorunlu mudur?

Hayır. Yönergeler Üye Devletlere biraz esneklik sağlamak üzere hazırlanır ve yönergenin yükümlülüklerine ulusal kanunda uyuluyorsa, yönerge terminolojisinin kelime kelime yansıtılması

zorunluğu yoktur. Ancak, ÷lkeler ulusal hukuk dilinin yönergeye uygun olması konusunda çok dikkatli olmak zorundadır. Nitekim bazı Üye Devletler uygunsuzluk probleminden kaçınmak için kelime, kelime yansıtma yöntemini benimsemişlerdir. ('copy-outyöntemi).

Bu uygulamanında tehlikeleri vardır:yeterli uygulama, yürütmeyi sağlayacak destekleyici hukuki ve idari tedbirler alınmadıkça bu tür yansıtma yeterli olmayacaktır. Yönergede öngör÷len sonuçlara pratikte ulaşmak için, bazan yansıtma mevzuatını, yönergenin ana hatlarıyla formüle edilmiş yükümlülüklerinden daha teferruatlı olarak hazırlamak zorunluğu ortaya çıkabilir. Bunu yaparken, yönergede mevcut yükümlülüklerin alanının daraltılmamasına çok dikkat edilmelidir.

Yönergeyi uygulamaya yönelik ulusal mevzuat içine, AB yönergesindeki tanımlamaların harfiyen ve tam olarak yansıtılmış olmalarına özellikle dikkat etmek gerekir.

4.4 Hükümetler yönergeleri yansıtan ulusal kanunları yürütmek amacıyla kabul edecekleri yaptırımlar konusunda seçim hakkına sahip midirler?

Evet. Yönergeler, uygulanacak yaptırımların seçimini, genellikle, Üye Devletlere bırakırlar. Ancak, nadiren bir yönergeyi uygulamaya yönelik ulusal kanuna aykırı hareket edilmesinin özel hukuka ait veya cezai müeyyidelerle müyidelendirilmelerini belirliyebilirler. Ancak bu seçim hakkı tamamen serbest değildir:

- Seçilen yaptırım şekli, yönergenin amaçlarına ulaşmayı kesin şekilde sağlar nitelikte olmalıdır.
- Yönergeleri yürürlüğe koymak amacıyla kabul edilen yaptırımlarla, benzer ulusal mevzuata ilişkin yaptırımlar arasında hiçbir farklılık olmamalıdır --mesela, ulusal hukuk çerçevesinde çevre işleriyle uğraşan bir makamın uyguladığı yaptırımlar, paralel bir işi yapan, AB yönergesi çerçevesinde içine AB hukuku yansıtılmış milli hukuku uygulayan makama nazaran çok daha ağır olmamalıdır.

Mesela, suya boşaltılan kirli maddeler sınırının ihlal edilmesinde verilecek ceza, bu boşaltım sınırlarının AB yönergesinde bulunup bulunmamasına göre farklı olmamalıdır.

4.5 Ülkeler daha yüksek ulusal çevre standartları kabul edebilirler mi?

Bazan, AT Antlaşması, ÷lkelerin, AB çevre mevzuatına nazaran daha yüksek ulusal çevre talep ve standartları kabul etmeleri -veya mevcut olanları muhafaza etmeleri- ne izin vermektedir. Ancak bu serbestlik sınırsız değildir.

Bazı AB çevre yönergeleri Üye Devletlere açıkça-veya teşvik yöntemiyle- daha sıkı tedbirler almaları konusunda izin vermektedir. Şöyle ki, uyum için en düşük standardı tespit ederler, en yüksek değil. Bu genellikle hava, suya karışan maddelerin ifrazat sınır değerleri veya çevre kalite standartları alanında böyledir.

Mesela, AB nin hava ve su kalitesine ilişkin yönergeleri belli kirlenici maddeler için uyulması zorunlu sınır değerleri tespit eder. Buna ek olarak Üye Devletlerin ulaşmaya çalışacakları çevre kalitesi hedeflerini belirleyen Rehber Değerler tespit edilmiştir.

AB çevre yönergelerinin AT Antlaşmasının M.100a (Tek Pazar) dayanmaları halinde, herhangi bir Üye Devlet, daha önce komisyondan destek almışsa ve neden daha sıkı çevre tedbirleri ihtiyacı olduğunu göstermişse daha sıkı çevre koruma tedbirleri uygulayabilir.

AB çevre mevzuatının, Antlaşmanın çevreye ilişkin hükümlerine dayanması halinde (M.130r, s, & t), ülkelerin daha sıkı tedbirler uygulama konusunda daha geniş yetkileri vardır. Bu tedbirlerin Komisyona bildirilmesi gerekir (önceden yapılmasına gerek yoktur). Bunların üstü örtülü bir ticaret sınırlaması olmaması gerektiği gibi diğer bir Üye Devletin mal ve hizmetlerine karşı keyfi bir ayırıcılık amacı da gütmemeleri gerekir. M.130s e dayanan bir AB yönergesi veya yönetmeliği, mesela atık maddelerin sınır ötesi nakliyesine ilişkin yönetmelik gibi, belli bir faaliyet alanını tamamen hukuki denetim altına almayı amaçlıyorsa, ülkeler daha sıkı tedbirler getirme konusunda çok çekimser davranmalıdırlar.

4.6 Herhangi bir hükümetin çevreye ilişkin yönergeler çerçevesinde coğrafi alanlar tespit etmede serbest tercih hakkı var mıdır?

Hayır. Çevre yönergelerinin çoğu Üye Devletlerin yönergede yer alan kriterlere uygun olarak, yönerge yükümlülüklerinin uygulanacağı, ülke içi alanlar tayin etmelerini ister. Örnekler arasında şunlar sayılabilir: İskan koruma alanları, Atık su Muamelesi Yönergesine göre hassas ve daha az hassas alanlar ve hava kalitesinin AB standartlarına ulaşmadığı alanlar. Genellikle bu alanların Avrupa Komisyonuna bildirilmesi ve korunmaları veya aksaklıklarının giderilmesi için planlar yapılmalıdır. Yönergede yer alan kriterler, Üye Devletlere bu alanların seçiminin nasıl yapılacağı konusunda bir tercih imkanı bırakabilirse de, bu kriterlerin doğru uygulanmaması, mesela, alan tercihi konusunda hukuka uygun olmayan ekonomik faktörlerin nazara alınması, Üye Devlet hükümetinin Avrupa Komisyonu ile başının derde girmesi ve sonuçta sorunun Avrupa Adalet Divanına kadar intikal etmesi sonucunu doğurabilir.

Aşağıdaki genel prensipler uygulanır:

- Teklifin başka kurumlarca geliştirilip geliştirilemeyeceği ayırımı yapılmaksızın, alan seçimi, yetkili ulusal makam tarafından, uygun, hukuken bağlayıcı bir belge halinde yapılmalıdır.
- Alan seçimi için yönergede öngörülen kriterler dikkatle uygulanmalıdır.
- Hükümetler, alan seçiminin konudışı faktörler etkisinde kalarak yapılmaması hususunda çok dikkatli davranmalıdırlar. Alan seçiminden sonra, koruma veya daha iyi duruma getirme maliyeti nedeniyle, mümkün olduğu kadar az veya küçük alanların seçilmesi konusunda baskı olacaktır. Ancak, yönergede açıkça cevaz verilmedikçe , ekonomik veya çevre dışı faktörlerin nazara alınması mümkün değildir.

Mevzuata uygun hareket eden Üye Devletlerin uygulamalarını gözden geçirmek ve Adalet Divanı kararlarını kontrol etmek faydalı olacaktır.

Mesela, Yönerge 85/203/EEC ye göre Üye Devletler kentsel veya sınai gelişmenin başlanmasıyla, nitrojen dioksit kirlenmesinde önceden görülebilecek bir artış olacağı ve bunun sınırlanması veya önlenmesi gerektiği kanaatine vardıklarında, söz konusu alanlarda yönergede tespit edilenden daha düşük bir sınır değeri tespit edebilirler.

4.7 Uyumlulaştırma yönetmeliklere uygulanır mı?

Hayır, fakat ölkeler yönetmelikleri uygulamak için bazı idari tedbirler almak zorundadır. Çevre sektöründe bazı çok önemli yönetmelikler vardır; mesela, uluslararası atık nakli, kontrolüne ilişkin veya nesli tükenmekte olan türler ve eko yönetim ve hesap kontrolü planı. Bunlar aday ölkelerin tam üyelik kazandıkları tarihe kadar bu ölkelerde uygulanmaz, ve ulusal hukuka yansıtma istenmediği gibi aslında buna izinde verilmez. Fakat ölkeler aşağıdakileri gözönünde bulundurmalıdırlar:

- Bazı yönetmeliklerin uygulanabilmesi için bunları uygulamakla sorumlu makam veya makamların tesisi gerekir; bu idari bir emir veya kararname ile gerçekleştirilebilir.
- Bazı yönetmelikler ulusal hukukun (mesela borçlar veya ceza kanunu) AB yönetmeliğine uyulmaması halinde uygulanacak yaptırımların belirlenmesini ister.

Böyle açık hüküm olmaması halinde dahi, yönetmeliğe uyumu garantilemek için, etkili ulusal müeyyidelerin mevcudiyeti zorunludur. Böylelikle, ölkeler tam üyeliğe giriş tarihine kadar gerekli idari ve kurumsal tedbirlerin alınmış olduğunu garantilemek zorundadırlar. Ayrıca üstüste binişen veya ihtilaf yaratan ulusal kanunların da ilga edilmiş olması gerekir.

AB çevre hukukuna ilişkin mevzuatın, bu yönergeler ve yönetmelikler karışımı durumunda olması halinde, ölkeler yönergeyi uygulamaya yönelik ulusal tedbirlerin tamamen entegre oldukları ve AB yönetmelikleriyle çatışmadıkları konusuna çok dikkat etmelidirler.

Yönetmelikleri uygulamak ta takip edilecek etaplar yönergelere nazaran daha azdır. Bunlar takip eden sayfada gösterilmiştir.

Yönetmelikleri uygulamakta takip edilecek etaplar

1. Yönetmeliği uygulamak üzere bir ulusal yetkili makam veya makamlar belirleyin.
2. Gerekliyse, hangi mevzuata ihtiyaç olduğunu tespit edin (mesela, yaptırımlar yaratmak veya yetkili makamları tayin etmek üzere).
3. Bir mevzuat takvimi (uygun düştüğü ölçüde) hazırlayın.
4. İlgili makamlara idari talimatnameler ve usuller hazırlayın.
5. Diğer hükümet daireleri ve yönetmelikten etkilenen gruplarla (mesela, ihracat ve ithalatçılar; belli başlı endüstriler; çevre organizasyonları) istişarede bulunun.
6. Personel ve kaynak sağlayın.
7. Personeli eğitin.
8. Etkilenen sınai sektörlerine ve şirketlere neler istendiği konusunda bilgi verin.
9. Etkilenen gruplara, ilgili belge, form ve sertifikaları verin.
10. Tam üyeliğe geçişten sonra, uygulamaya rehberlik edin ve gereğine göre diğer Üye Devletlere ve Avrupa Komisyonuna bilgi verin.

BÖLÜM 2

AB ÇEVRE MEVZUATINA GENEL BAKIS

GİRİŞ

Bölüm 2, her sektördeki yönerge ve yönetmeliklerin kısa bir özetini, her sektördeki mevzuat arasındaki ilişkiyi gösteren diyagramları, ve Bölüm 1, sayfa 11-12 ve 22 de verilen genel etaplar ötesinde bu mevzuatı gerçekten ve tam olarak uyguluyabilmek için yapılması gereken bazı faaliyetler konusunda açıklamaları içerir.

Henüz mevzuata dahil edilme safhasında olan yönergelere ilişkin bazı teklifler de dahil edilmiştir. Çünkü, gelecekte bu yönergeler AB çevre hukuku strüktüründe önemli elemanlar olacaktır.

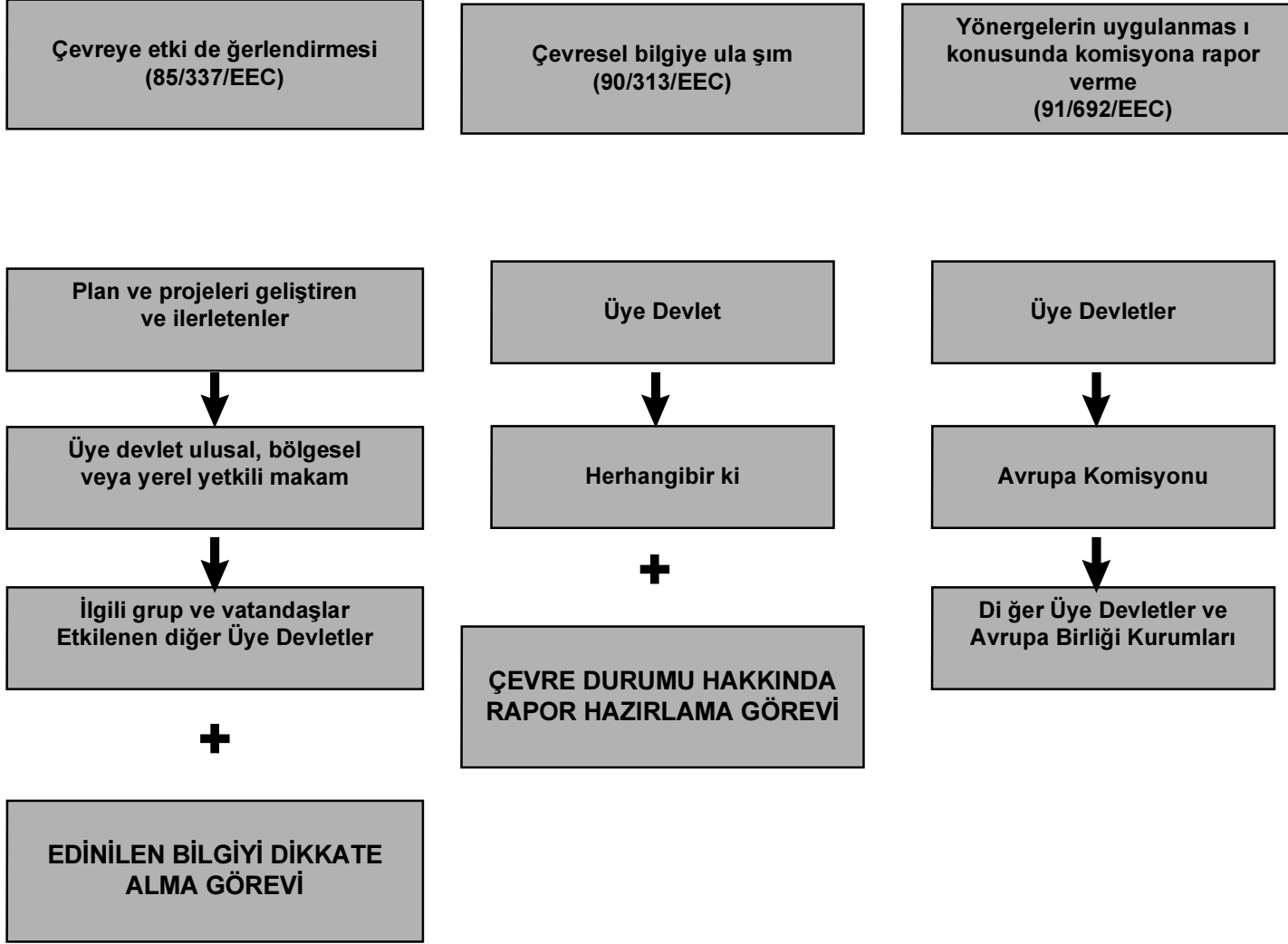
A. YATAY MEVZUAT

Mevzuat, özel sektörlere, mamul maddelere veya ifrazat tiplerine ilişkin olmayıp, genel çevre yönetimi konularına yönelik olunca 'yatay' olarak nitelendirilir. Bu kategorideki üç yönerge, çevreye ilişkin enformasyonun toplanıp değerlendirilmesi ve çevreye etki yapan çok çeşitli insan faaliyetlerine aittir. Enformasyon, teklif edilen gelişmelerin çevre üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi, kamunun çevre konusundaki bilgiye ulaşımı, veya çevreye ilişkin yönergelerin uygulanmasına ilişkin talep ve usullerin rapor haline getirilmesi konusunda olabilir.

Çevre, ve insan faaliyetlerinin yarattığı etki konusunda doğru bilgi çok önemlidir. Çünkü bu bilgi, çevre koruma yönetmelikleri ve politikalarının, geliştirilmesi, uygulanması, rehberliği ve yürütülmesinin temelini teşkil eder. Bu bilgi aynı zamanda çevreye ilişkin karar geliştirmede kamu katılımının ve böylece daha güçlü demokratik kuruluşların temelidir.

Çevre Konusunda Enformasyona Ulaşım isimli yönerge, kamu makamları veya çevre konusunda kamu sorumluluğu taşıyan hükümet kontrolündeki makamlar elindeki çevreye ilişkin bilgilere kanunun ulaşım imkanını sağlamaya yöneliktir. Kişilere gerekçe göstermeleri istenmeksizin açık tutulması gereken geniş bir çevresel 'enformasyon' tanımına dayanır. Üye Devletler tarafından belirli aralıklarla 'çevre durumu' raporlarının vermesini öngörür.

BİLGİLENDİRMEDE YATAY MEVZUAT GÖREVİ

Bu yönergenin kabulünden önce, Üye Devletlerden bir kısmının idari enformasyona ilişkin mevzuatı bulunmakla beraber çok az sayıda Üye Devletin çevre enformasyonu ile ilgilenmeye yönelik özel idari sistemleri vardı. Bazı devletlerin idari enformasyona ulaşım konusunda hiçbir özel mevzuatı yoktu.

Çevreye Etki Değerlendirmesi Yönergesi, hükümet onayı verilmeden önce, bazı gelişme projelerinin, muhtemel çevresel etkilerinin değerlendirilmesine yönelik bir süreçten geçirilmeleri yükümlülüğünü getirir.

Çevre yönergelerinin **uygulanması konusunda rapor vermeye** ilişkin yönerge, Üye Devletlerin Komisyona rapor verme yükümlülüğünü harmanize edip geliştirmeye yönelir.

A.1 Çevreye Etki Değerlendirmesi

Bazı kamusal ve özel projelerin çevreye etkilerinin değerlendirilmesi konusunda yönerge 85/337/EEC, yakın zamanda yönerge 97/11/EC ile tadil edilmiştir. Yeni yönergenin hükümlerinin yansıtılıp 14 Mart 1999 tarihine kadar yürürlüğe girmesi gerekmektedir. Yapılan değişiklikler tadilden çok tahvil olarak nitelendirilebilir. Bu değişiklikler özellikle değerlendirilecek proje tipleri ve değerlendirmenin içerebileceği bilgilere ait olup, orijinal yönergenin zayıf noktalarını güçlendirme amacı güder. Yönerge, çevre koruma amacıyla engelleyici yaklaşımlar getirir. Şöyle ki, hükümet makamları tarafından onay edilmeden önce, çevre üzerinde önemli etkiler doğurabilecek gelişme projelerinin, muhtemel çevresel etkilerinin değerlendirilmesi zorunluğa getirmiştir.

Yönergenin Ek 1 kısmında yer alan bazı proje kategorileri her zaman çevre etki değerlendirme yükümlülüğüne tabidir. Ek 11 de yer alan diğer, çevre üzerinde önemli etkileri olabilecek projeler, Üye Devletlerin tespit ettikleri bazı kriterlere uydukları ölçüde, değerlendirme yükümlülüğüne tabidirler.

Projeyi gerçekleştiren, yetkili otoritelere etki raporunda proje hakkında teferruatlı uygun bilgiyi vermek zorundadırlar. Proje hakkında bir karara varılmadan önce, çevre yetkililerinin görüşü alınmalıdır. Kamu geliştirme projesi talebinden ve etki raporundan haberdar edilmeli ve görüşünü açıklamasına imkan sağlanmalıdır. Yetkili makamın kararları, değerlendirme sonuçlarını nazara almak zorundadır.

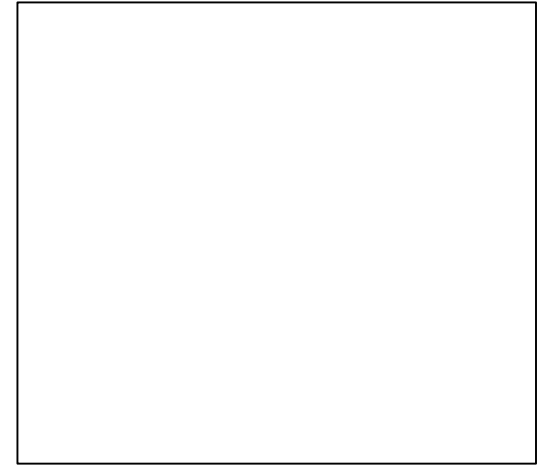
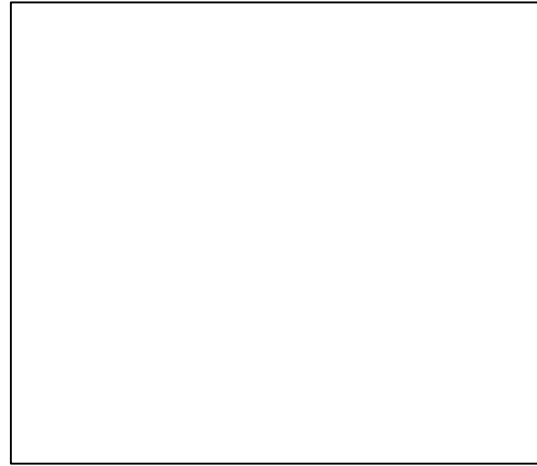
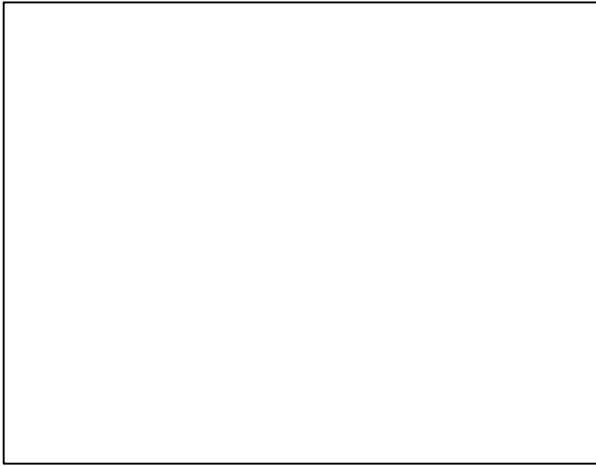
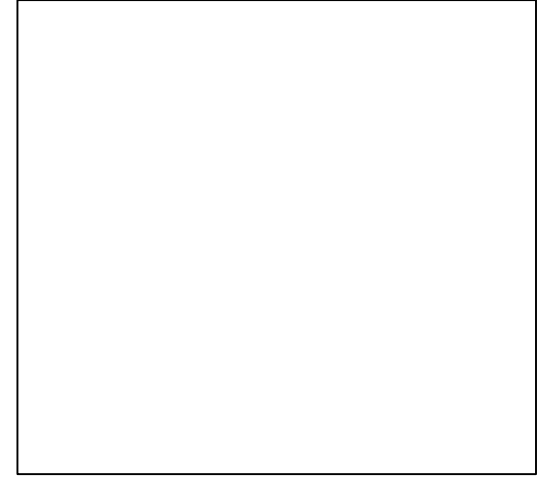
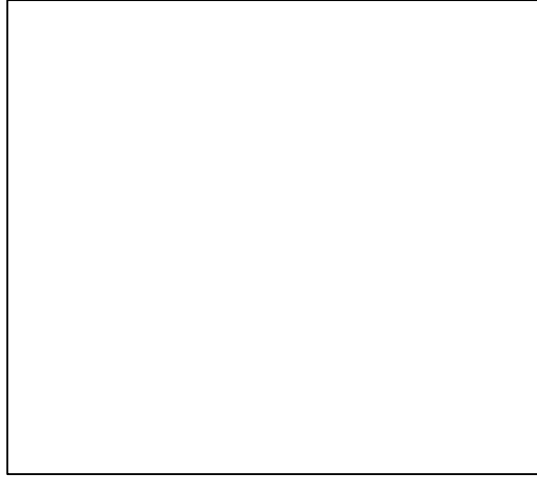
Projeden etkilenmesi muhtemel diğer Üye Devletlere de bilgi verilmelidir. Bu devletler de değerlendirme prosedürüne katılabilirler. Bu Avrupa Konvansiyonu için Birleşmiş Milletler Ekonomik Komisyonunun sınır ötesi etkileri olan projelerin değerlendirilmesi hükümlerine uygundur. (Espoo Convention).

Uygulamaya ilişkin mütalaalar

1. Ulusal seviyede ve ulusal seviye altında gerekli olan yetkili makam ve idari strüktürleri belirleyin. Mevcut Üye Devletler, mahalli hükümetlere uygulama konusunda büyük sorumluluklar vermek suretiyle, EIA taleplerinin, toprak kullanım planlama mevzuatına entegre edileceğine çok güvendiler. EIA usulu aynı zamanda yönerge kapsamındaki tertibat ve faaliyetler açısından IPPC ye de entegre edilebilir.

2. Çevreye etki dökümanına dahil edilecek bilgiler ve değerlendirme ve karar verme süreçleri için ulusal düzeyde yön verici kriterler saptanmalıdır. Bu prosedürlerin ve sonuçların standardizasyonunu destekleyecektir. Bunlar belli faaliyet tiplerine odaklanmış olmalıdır, mesela, yollar, demiryolları, hava alanları, kentlerin gelişmesi.
3. Rehberin bir ana boyutu şeffaf karar verme süreçlerine ulaşabilmek için kamu katılımını sağlayacak prosedür modellerinin geliştirilmesidir.
4. Değerlendirme işlemi, ölçüm yaparken, projelerin çevre etkilerini azaltmak veya önleme çalışmaları için eğitim imkanları sağlamak önemlidir.
5. Çevreye etki değerlendirmesi analizinin idari maliyetini karşılamak için müteşebbislerden makul ücretler istenebilir.
6. 'yetkili makamların' hem müteşebbis hem de projeye onay veren durumda olması menfaat çelişkisine sebep olur. Bu durumdan kaçınılmalıdır.
7. İşgören tarafından derlenen ve sunulan bilgiye dayanarak projenin çevresel etkilerini değerlendirebilmek için, yetkili makamların, gerekli teknik ve ilmi bilgi ile donanımlı olmaları gerekecektir.

EIA YÖNERGESİ - UYGULAMA ESASLARI

A.2 Enformasyona ulaşım

Çevreye ilişkin bilgiye ulaşma özgürlüğüne ait yönerge 90/313/EEC, kamuya hesap verme yükümlülüğü olan dairelerin elinde olan enformasyonun talep üzerine konuya verilmesi yükümlülüğünü getirmektedir. Belli bir süre içerisinde cevap verilmesi zorunluluğu vardır ve enformasyonun verilmesi reddedildiği takdirde daha üst mercie başvurma hakkı doğar. Üye Devletler periyodik aralıklarla çevre durum raporları hazırlamak zorundadırlar.

Uygulama esasları

1. Bu yönergenin başarıyla uygulanmasının şartı gizlilik ile çevreye ilişkin enformasyona ulaşım arasında dengeyi kurmaktadır ancak tercih bilgiye sınırsız ulaşım yönünden olmalıdır.
2. Bu yönerge, genelde hükümet karar-alma mekanizmasında şeffaflığı sağlama ve hükümetin hesap verme yükümlülüğünü garanti altına almak için bir araçtır. Hükümetler, kamuya enformasyon sağlamak üzere açık usuller geliştirmelidir.
3. Enformasyona ulaşım konusunda, kamunun anlayıp yararlanabilmesini garantiliyerek bir rehber hazırlanmalıdır. Enformasyona ulaşımı sağlamanın bir yöntemi bir kamuya açık kayıt sistemi geliştirmek ve kayıtlarda kamuya açık, çevresel karar ve dökümanlar belirtileşmelidir.
4. Etkilenen kurum ve kişiler yükümlülüklerinden haberdar edilmelidir. Bu eğitim, basından bilgiye ulaşım taleplerine maruz kalacak makamlarin bilinçlendirilmesi ve kapasitelerinin artırılması konularını içermelidir.
5. Çevre durumu hakkında periyodik raporlar hazırlanabilmesi için, gerekli çevresel bilgileri, düzenli olarak toplayıp, tahlil edecek ve irdeleyecek bir sistem kurulmalıdır.
6. Uyum rehberliğinin farklı makam veya görevlilerce yürütülmesi durumunda, birbiriyle uyumlu iş enformasyon sistemleri kurulması gerekecektir. Bu yöntemle, Komisyona rapor vermekle yükümlü ulusal makamlere ilgili bilgilerin, birbiriyle uyuşan düzenlemeler halinde sunulması sağlanmış olacaktır.

A.3 Çevreye ilişkin yönergelerin uygulanması hakkında rapor yazmak

91/692/EEC yönergesi, bazı çevreye ilişkin yönergelerin uygulanmasına ilişkin raporların standardizasyonu ve rasyonalizasyonu na aittir. Bu yönerge, bazı çevre koruma yönergelerinin talep ettiği, bilgilerin, Üye Devletler tarafından Komisyona nakledilmesi yükümlülüğünü sektör esaslarına göre rasyonalize etme hedefini güder. Her üç yılda bir rapor verme zorunluluğu vardır ve her sektör bu üç yıllık silsileye tabidir. Yönerge 76/180/EEC, banyo suları, için bir istisna tanınmıştır. Bu yönergede yıllık rapor yükümlülüğü sürmektedir. Bu yönerge, farklı başka birçok yönergeye entegre edilmiştir. Üye Devletlerce uygulanması zorunlu olmakla beraber, Üye Devletlerin yönergeyi kendi ulusal mevzuatlarına yansıtma zorunluğu yoktur.

Uygulama esasları

1. İstenen bilginin değerlendirme ve Avrupa Komisyonuna nakil için uygun biçimde vücuda getirildiğinden emin olmak amacıyla çevreye ilişkin rehberlik ve enformasyon sistemlerini gözden geçirin.
2. Uygunluk rehberliği farklı görevlilerce gerçekleştirildiği takdirde komisyona rapor vermek mecburiyetinde olan ulusal makam için ilgili bilginin olmasını sağlayacak harmoni içerisinde enformasyon sistemleri kurun.
3. Raporun hazırlanması için görev dağıtımını yapın ve planlama ve rapor etme takvimleri hazırlayın.

A.4 Avrupa Çevre Ajansı

Yönetmelik EEC/1210/90 Avrupa Çevre Ajansı(EEA) kurmuştur. Bu ajansın kuruluş amacı Üye Devletler ve Avrupa Birliğine Avrupa çapında çevreye ilişkin bilgi sağlamaktır. Bu yönetmelik şu an değiştirilmektedir. Değişiklik getiren yönetmelik için bkz.COM(97)282,13.6.1997.

Uygulama esasları

1. Yönetmelikler ulusal hukuka yansıtılamazlar.
2. EEA ve Üye Devletler çevreye ilişkin rehberlik ve değerlendirme programlarında işbirliği yaptıkları gibi çevrenin durumuna ilişkin raporların hazırlanmasında da işbirliği içinde çalışırlar. Elverişli rehberlik uygulamalarının kullanılması gerekmektedir. Kurumların EEA faaliyetlerine iştirak edebilmeleri için gerekli yetki ve gereçlere sahip olmaları gerekir. EEA, hali hazırda, üçüncü ülkelerle işbirliği programı geliştirdiğine göre, bunun tam üyeliğe kabulden önce başlatılması mümkündür.

A.5 LIFE

Yönetmelik EEC/1973/92 LIFE diye bilinen çevre için mali gereci oluşturmuştur. LIFE, 'kirlenen öder' davaları ve topluluk politikasının subvansiyon prensipleri için öngörülmüştür. LIFE proje maliyetinin sadece bir bölümünü finanse eder.

Uygulama esasları

1. Yönetmelikler ulusal hukuka yansıtılamazlar. LIFE Avrupa Komisyonu tarafından yönetilen bir başış programıdır

B. HAVA KALİTESİ

Hava kirleten maddeler, hareketli ve sabit olmak üzere çok çeşitli kaynaklardan gelmektedir. Bu başlık, genel **hava kalitesi değerlendirilmesi ve yönetimi** mevzuatı ve hareketli kaynaklardan çıkan ifrazat kontrolüne ilişkin mevzuatı inceler. Mesela, nakliyeyle ilişkin motorlu vasıtalarından çıkan gazlar ve yakacaklar.

Sabit kaynaklardan çıkan kirleticilerin kontrolüne ilişkin mevzuat bölüm F te ele alınmaktadır. Bu bölüm, sınai tesislerden ve elektrik üretiminden çıkan kirleticilerle ilgilidir. Bölüm C de ise atık yakıcılardan çıkan kirleticiler ele alınır.

Yeni hava kalitesi Çerçevesi Yönergesi Üye Devletlerde, hava kalitesi yönetimine kapsamlı bir strateji sağlamak üzere hazırlanmıştır. Bu yönerge, kirleticilerin kontrolü ile hava kalitesi hedefleri arasında paralellik kurar. Bu yönerge, hazırlanmakta olan ilgili alt yönergeler kabul edilip yürürlüğe girdiği zaman, yavaş yavaş etkili olacaktır. Bu hazırlanmakta olan alt yönergeler, sulfur dioksit ve partikülleri, kurşun ve nitrojen dioksit için kalite standartları tespit eden üç mevcut yönergenin yerini alacaktır. Troposfer Ozon Kirlenmesi Yönergesi Üye Devletlere **ozon denetleme şebekesi** kurma yükümlülüğü getirmektedir.

Bir seri yönerge, motorlu vasıtalarından ve yakıtlardan çıkan ifrazatı kontrol eder. Bunun için vasıtaların kirlenmeyi azaltıcı teknik yükümlülükler getirilmekte yakıtta kurşun ve sulfur gibi maddelere sınırlamalar konmaktadır. Ayrıca, hareketli makinalara takılacak motorlardan çıkan ifrazata ilişkin bir yönerge yakında kabul edilecektir.

B.1 Hava Kalitesi Çerçeve Yönergesi

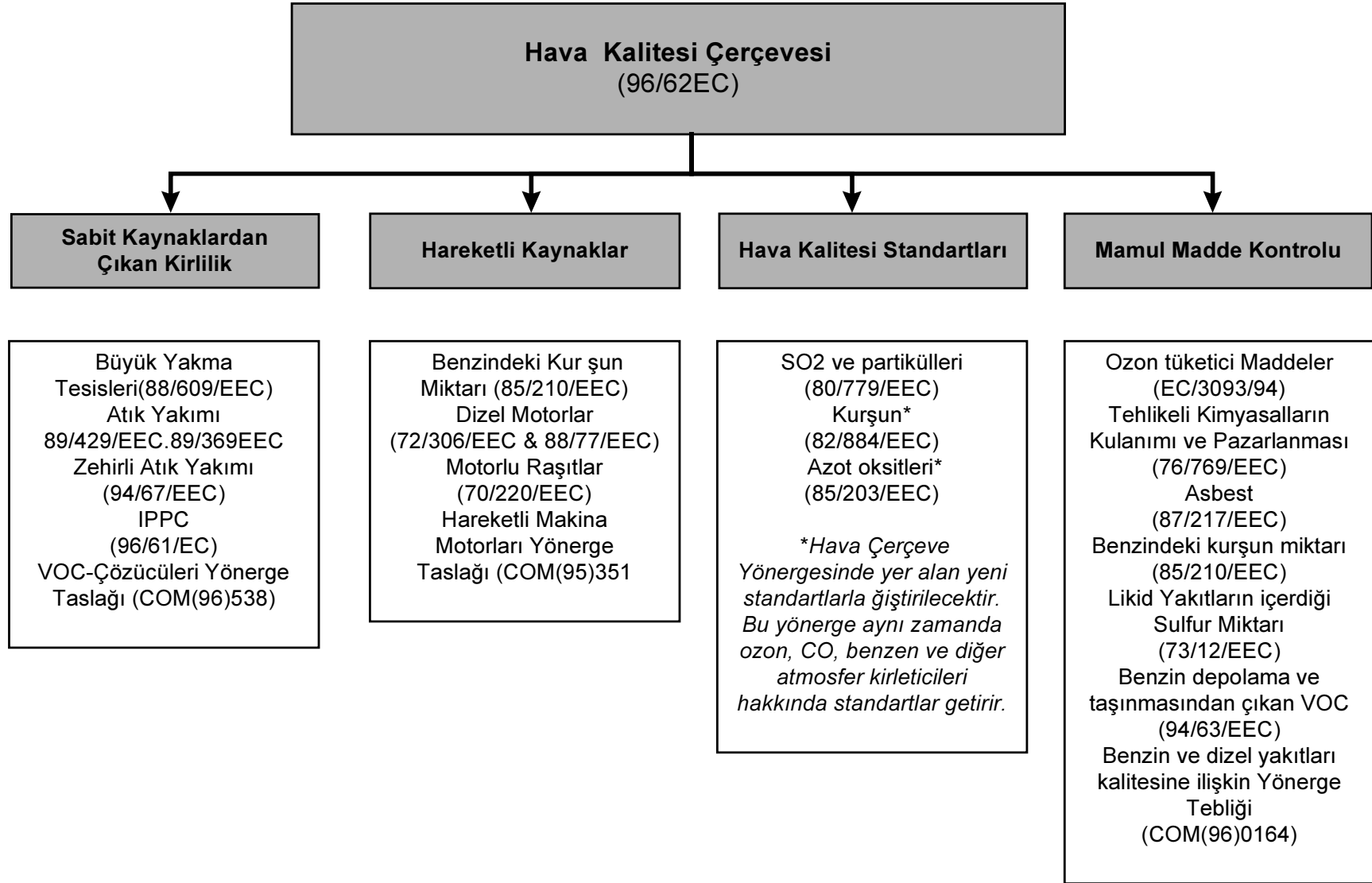
Yönerge 96/62/EC Hava Kalitesi Çerçeve Yönergesi ismini taşıyor ve çevredeki hava kalitesi değerlendirilmesi ve yönetimine ilişkin olup müşterek bir stratejinin temel prensiplerini tespit etmeyi amaçlar. Şöyle ki:

* Avrupa Birliğinde çevredeki havanın kalitesine ilişkin hedefler tespit eder ve tanımlar. Bununla, insan sağlığı ve genelde çevreye zararlı etkileri azaltma, önleme ve bunlardan kaçınma amacı güder.

- Üye Devletlerdeki çevre hava kalitesini, ortak metod ve kriterlere göre değerlendirir.
- Çevre hava kalitesi hakkında, kamunun eline geçebilecek bilgi hazırlar ve bunun kamunun eline geçmesini kirlilik sınırında alarm vermek v.s. gibi metodlarla sağlar.
- Hava kalitesinin iyi olduğu yerler bunu muhafaza etmeye, aksi durumda düzeltmeye çalışır.

Üye Devletler şunlarla yükümlüdür:

- Yönergeyi uygulamak.
- Çevre hava kalitesini değerlendirme.
- Ölçümlerin doğruluğunu saptama.
- Ölçüm gereçlerini onaylama.
- Değerlendirme metodlarını tahlil etme.
- Komisyon tarafından hazırlanan, Birliğe şamil kalite sigortası programlarını koordine etmek.

Çerçeve Yönerge, özel sektör için ana kirlilik yönetimi parametreleri koyacaktır. Yönerge ile yeni standartlar kabul edilecektir ki bu yönerge sulfur dioksit ve partikülleri, kurşun ve nitrojen oksitler hakkında daha önceki yönergelerin yerini alacaktır.

On, onbeş yıllık bir süre içinde, her bir kirlenme için bir seri alt yönergeyle, çevre hava kalitesinin optimal sınır değerleri, tolerans marjları, değerlendirme prosedürleri ve rapor yazma yükümlülükleri tespit edilecektir. Bu hazırlanmakta olan alt yönergelerden ilki, NO₂, SO₂ partikülleri ve kurşunla ilgilidir ve 1997 sonbaharında Komisyon tarafından kabul edilmesi beklenmektedir.

Bir defa sınır değerleri ve hava kirlilik sınırında alarm verme kriterleri tespit edildikten sonra, çevre hava kalitesinin değerlendirilmesi gerekecektir. Sınır değerlerine uymayan alanlar için hareket planları hazırlanmalıdır. Alınacak tedbirler içine hava, su ve toprağın korunması entegre edilmeli ve bu tedbirlerin uygulanması için belirli kesin süreler verilmelidir. Alarm verme noktası kriterlerini aşan kirlilik durumunda kamu bundan haberdar edilmelidir.

Uygulama esasları

1. Yönerge yükümlülükleri, yeterli idari sistemlerin, bilimsel know-how ve çevre hava kalitesi yönetimi için standartlara uygun rejimlerin mevcudiyetini varsaymaktadır.
2. Devletler, çerçeve yönergenin getirdiği yükümlülüklerle, mevcut ulusal kanun ve yürürlükteki sistemler, hava kalitesi hedeflerine varmak için mevcut yaklaşımlar, hava kalitesi değerlendirme metodolojileri, Ek IV de liste halinde belirtilmiş bilgilere ulaşılabilir ulaşamadığı konusunu ve hava kalitesini daha iyi duruma getirme yöntemlerini mukayese etmeli ve ne gibi değişiklikler yapılması gerektiğini saptamalıdır.
3. Genellikle, yetkililer arasında yeni istişare yöntemleri, rehberlik ve ölçüm metodolojilerinin paralel hale getirilmesi, rapor verme ve değerlendirmeye ihtiyaç olacaktır.
4. Laboratuvarlar, Avrupa kalite garantisi standartlarına uygun biçimde akredite edilmelidir.
5. Hava kalitesinin düşük olduğu alanlarda, hava kalitesini yükseltme planları geliştirilmeli ve kesin uygulama takvimleri tespit edilmelidir. Planlar, sınırları aşan kirlilik yaratılmasına katkıda bulunan mesela motorlu taşıt trafiğini durdurmak veya kontrol etmek gibi tedbirler getirebilir.
6. Uygulama yükümlülüklerini yerine getirirken özellikle hava kalitesi standartlarına uyum sağlayıcı, tashih edici planlar hazırlanırken, havayı kirleten endüstrilerin ve diğer ilgili tarafların görüşlerinin alınması gerekir.

B.2 Yavaş yavaş Çerçeve Yönergeye ilişkin alt yönergeler tarafından yeri alınacak olan mevcut Hava Kalite Standartları

Sulfur Dioksit ve Suspansiyon halinde Partiküller

Hava kalitesi sınır değerlerine sulfur dioksit ve suspansiyon halinde partiküllere ilişkin rehber değerler hakkında Yönerge 80/779/EEC, bağlayıcı yıllık ve kış sınır değerleri ve atmosferdeki sülfür dioksit ve suspansiyon halindeki partiküller hakkında bağlayıcı olmayan rehber değerler

saptanmıştır. Yönergenin ana amacı insan sağlığını korumaktır ve sınır değerleri Dünya Sağlık Teşkilatı bulgularına dayanmaktadır.

Uygulama esasları

1. Ülkeler, en yüksek kirlenme ihtimali olan alanlarda, çalışan ölçüm istasyonları olup olmadığını kontrol etmelidirler. Bu ölçüm istasyonlarının, sülfür dioksit ve suspansiyon halindeki partiküllerin örneklerini alıp, analizlerini yaparken göndermede bulunulan metotları kullanmaları lazımdır. Ek ölçüm istasyonlarına gerek doğabilir.
2. Ulusal düzeyde bilgi toplama ve analizini sağlama ve Komisyona rapor verme konularında usuller geliştirme gereği vardır.
3. Konsantrasyonlar Ek 1 de tespit edilen değer sınırlarını aştığı takdirde, Komisyona haber verme ve bu alanlarda hava kalitesinin belli bir süreç içerisinde düzeltilebilmesi için planların geliştirilmesine yönelik prosedürlerin uygulanmaya konulması gerekir. Bunun için kirliliği yaratan ana kaynakların tespiti ve kirliliği azaltma imkanlarını değerlendirmek gerekir.

Kurşun

Konsey yönergesi 82/884/EEC, insan sağlığını korumak için, havadaki kurşun konsantrasyonları için en yüksek sınır değerini tespit etmiştir ancak o zamanlar, çevre korunması sınır değerlerini saptayabilmek için yeterli teknik ve ilmi bilgi yoktu.

Uygulama esasları

1. Devletler, kişilerin uzun zaman ve devamlı olarak kirlenme etkilerine maruz kalabilecekleri ve muhtemelen, kurşun alarm sınır kriterlerinin aşıldığı alanlarda, çalışan ölçüm istasyonlarının bulunup bulunmadığını değerlendirmelidirler. Bu ölçüm istasyonları örnek alma ve analizde uygun metotlar kullanılmalıdır.
2. Ulusal düzeyde bilgi toplama ve analizini sağlama ve komisyona yıllık rapor gönderme konusunda usuller yürürlüğe konmalıdır.
3. Konsantrasyonların sınır değerini aşması halinde, Komisyona haber verilmesi ve bu alanlardaki hava kalitesinin belli bir süreç içerisinde daha iyi duruma getirilmesi için planlar geliştirilmesini sağlayacak usullerin uygulanmaya konulması gerekir. Bu, ana kirlenme kaynaklarının saptanması ve kirliliğin azaltılması imkanlarının değerlendirilmesini gerektirir.

Azot Oksit

Yönerge 85/203/EEC, insan sağlığını korumaya yönelik bağlayıcı sınır değerlerine insan sağlığını koruma yöntemlerinin geliştirilmesini amaçlayan, bağlayıcı olmayan rehber değerler tespit etmiştir. Bununla uzun dönemde çevre koruma hedeflerine varılması amaçlanmaktadır. Rehber değerler, Üye Devletlerce tespit edilecek alanlarda uygulanacak özel planların geliştirilebilmesi için, referans noktaları görevi yerine getirirler.

Uygulama esasları

1. Ülkeler, sınır değerini aşılması muhtemel alanlarda, çalışan ölçüm istasyonlarının bulunup bulunmadığını değerlendirmek zorundadır. İlave ölçüm istasyonlarına ihtiyaç olabilir.

2. Ulusal düzende bilgi toplanmasını sağlamak ve takvim yılının bitiminden itibaren altı ay içinde Komisyona rapor verme konusunda usullerin kabul edilmesi gerekmektedir.
3. Konsantrasyonların sınır değerlerini aşması halinde, konudan Komisyonun haberdar edilmesi ve bu alanlarda hava kalitesinin belli bir süreç içerisinde daha iyi duruma getirilmesi için planlar geliştirilebilmesine yönelik usuller yürürlüğe konmalıdır. Bunun için ana kirlenme kaynaklarının tespiti ve kirliliği azaltma imkanlarının değerlendirilmesi gerekmektedir.

Troposfer Ozon Kirlenmesi

Esas itibariyle Avrupa Birliğinde motorlu taşıt trafiğindeki artış nedeniyle yere yakın katmanlardaki ozon seviyeleri yükseldiği için, Yönerge 92/72/EEC, Üye Devletlere, bir ozon rehberlik şebekesi kurmaları yükümlülüğünü getirmiştir. Bu yönerge ozona karşı sağlık ve bitki koruma alarm sınırı getirmiş ve Üye Devletlere, bu alarm sınırları aşıldığı takdirde, halkı uyarma yükümlülüğü getirmiştir. Alarm sınırını aşma vakalarını aylık raporlarla Komisyona bildirme zorunluğu vardır.

1998 içerisinde, Komisyon, Hava Kalitesi Çerçeve Yönergesi konuları içerisinde bir yeni yönerge teklifi hazırlamayı amaçlamaktadır. Bu yönerge, troposfer ozonu için sınır/hedef değerleri tespit etmekte ve çok belirgin rehberlik yükümlülükleri getirmektedir. Bu yeni yönergenin hükümleri yeni yürürlüğe girmeye başladığı zaman, bunlar aşamalı olarak Yönerge 92/72/EEC hükümlerinin yerini alacaktır.

Uygulama esasları

1. Alarm hududu değerlerinin aşılması muhtemel olan alanlarda, çalışan ölçüm istasyonlarının bulunup bulunmadığı, ülkelerce değerlendirilmelidir. Alan seçimi Ek 11 ye göre yapılmalı ve analiz için referans metodu EKV e göre seçilmelidir. İlave ölçüm istasyonlarına ihtiyaç doğabilir.
2. Konsantrasyonların sınır değerlerini aşması halinde, konunun E IV hükümleri gereğince haberdar edilmesi ve komisyona takip eden ayın sonuna kadar haber verilmesine ilişkin prosedürler uygulamaya konulmalıdır.
3. Ulusal düzeyde bilgi toplamayı sağlama ve komisyona yıllık rapor verme konusunda usuller geliştirilmelidir.

B.3 Hareketli Kaynaklardan Çıkan Kirlenme

Hafif motorlu araçlar

Temel yönerge 70/220/EEC, motorlu vasıtaların çıkardığı yanmamış hidrokarbon ve karbon monoksit konusunda teknik yükümlülükler ve sınır değerlerini tespit eder. Bu yükümlülükler, geçen 25 yıl içinde bir seri tadil eden yörünge çıkmış olması nedeniyle çok daha sıkı duruma gelmiştir. Sınır değerleri önce yönerge 74/290/EEC ile düşürülmüş, ve yönerge 77/102/EEC nin getirdiği nitrojen oksitlere ilişkin sınır değerleriyle tamamlanmıştır. Bu üç tip kirlenici için sınır değerleri birbiri arkasından yönerge 78/665/EEC, 83/351/EEC, ve 88/76/EEC ile düşürülmüş, diğer taraftan yönerge 88/436/EEC ile dizel motorlarından çıkan partikül kirleniciler için sınır değerleri saptanmıştır. Yönerge 89/458/EEC ile 1400 cm 2 den küçük motorlu taşıtlardan çıkan gaz kirleniciler için daha sıkı Avrupa standartları tespit edilmiştir. Bu standartlar yönerge

91/441/EEC ile motor kapasitesine bakılmaksızın tüm yolcu vasıtalarına teşmil edilmiştir. Ayrıca buhar halinde kirleticiler, kirlenmelerle ilgili araç parçalarına dayanıklılığı ve dizel motorlu araçlara daha sıkı partikül kirlenme standardı uygulaması yine bu yönerge içinde yer alır. Yönerge 94/12/EEC tüm kirleticiler için daha sıkı sınır değerleri getirmiş ve mamul maddenin uygunluk kontrolünde bir değişiklik yapmıştır. Altıdan fazla yolcu taşıma kapasitesi olan ve azami ağırlığı 2500 kg ı aşan yolcu araçları, hafif ticari araçlar ve yol dışında kullanılan vasıtalar daha önce ve daha gerçek standartlardan yararlanırken, yönerge 93/59/EEC ve yönerge 96/69/EEC ile bu arabaların özel şartlarını nazara almak şartıyla, yolcu arabalarına uygulanan sıkı standartlara tabi hale getirilmişlerdir

Oto-Yakıt Programı

Yönerge 94/12/EC yol taşımacılığından kaynaklanan kirlenmeyi azaltmaya yönelik tüm tedbirlerin maliyet ve verimliliğini kapsamlı bir şekilde değerlendirme temeline dayanan, yeni çok yönlü bir yaklaşımla, komisyonun 2000 yılından sonra yürürlüğe girecek standartlar tespit etmesi yükümlülüğünü getirmektedir.

Arabaların yarattığı kirliliğe karşı daha sıkı standartlar yanında, teklif, yakıt kalitesinin yükseltilmesi, araba kontrollerinin güçlendirilmesi ve bakım programı gibi tamamlayıcı tedbirler getirmelidir. Teklif, hava kalitesi kriterleri tespiti ve buna ilişkin yaratılan kirliliğin azaltılması hedefleri ve her tedbir paketinin maliyet/verimlilik değerlendirmesine dayanmalıdır. Bunu yaparken başka tedbirlerin de potansiyel katkılarını gözden uzak tutmamalıdır; mesela interalia, trafik yönetimi kentsel kamu taşımacılığının geliştirilmesi, yeni ileri sürme teknolojileri veya alternatif yakıtların kullanılması. Gereken temel araştırma ve inceleme, Avrupa Oto-Yakıt Programı dahilinde yapılmıştır.

Hafif motorlu taşıtların yarattığı kirlilik temel yönergede yer almaktadır. 70/220/EEC. Bu yönergeyi tadil eden aynı konuda bir yönerge, COM/96/0163(COD), Haziran 1996 da sunulmuştur ve halen Avrupa Parlamentosu ve Konseyde görüşülmektedir.

Buna paralel olarak, motor yakıtlarının kalitesini yükseltme konusunda yeni hükümlülükler getiren bir yönerge teklifi COM/96/0164(COD), komisyon tarafından sunulmuştur. Bu teklif de Avrupa Parlamentosu ve Konsey de görüşülmektedir (Bkz.B.7).

Ancak, oto-yakıt programında tespit edilen hava kalitesi kriterlerine ulaşmak için, yine de, en fazla kirleten alanlarda, ilaveten etkin yerel tedbirlere gerek vardır.

Motorlu taşıtlarda ağır dizel motorları

Yönerge 88/77/EEC karbon monoksit, hidrokarbon ve azot oksitlerin çıkarılmasına ilişkin yükümlülükler getirmiştir. Orijinal sınırların güçlendirilmesi için 1993 ve 1996 da uygulanacak olan iki etaplı onay teklifinden başka, tadil eden yönerge 91/542/EEC ile partikül çıkarılması konusunda da yükümlülükler getirildi. Tadilat yapan yönerge 96/1/EC küçük motorların çıkardıkları partikül sınırı konusunda bazı saptamalar getirdi. Yukarıda açıklanan teklife uygun olarak, 2000 yılından itibaren daha sıkı yükümlülükler getirmek üzere, halü hazırda yeni bir teklif hazırlanmaktadır.

Hareketli makinelere takılacak motorlardan çıkan kirlilik

Hareketli makineler ve dizel motorlarının çıkardığı karbon monoksit, hidrokarbon azot dioksitler ve partiküllere getirilecek yükümlülükler konusunda yeni bir yönerge, COM 95/350(COD) halen Konsey ve Parlamentoda görüşülmektedir ve yakında kabul edilmesi beklenmektedir.

Motorlu taşıtlar, zırai ve orman traktörlerindeki dizel motorlarının çıkardığı duman

Yönerge 72/300/EEC ve 77/537/EEC dizel egzozlarından çıkan dumanın ist sınırı için standartlar tespit eder. Bu standartların ana hedefi bu gibi vasıtaların seyrüsefere çıkıp çıkamayacağı konusunda aşağıda sözü edilen testler için kriterler tespit etmektir.

Uygulama esasları

1. Ülkeler yönerge 20/156/EEC ve tadilatlarında belirtilen tip-saptama makamlerini tespit etmek zorundadır.
2. Gerektiği zaman tip-saptama makamleri teknik işleri, Üye Devletlerde bulunan akredismanı olan teknik servislere devredebilirler.
3. Etkin idari organlar, tip-saptama makamleri ve teknik servislerin nasıl kurulacağına ilişkin malumat için, Üye Devletlerdeki, büyük ulusal otomotiv endüstrisinden görüş alınmalıdır.

Hava Kalitesi Çerçeve Yönergesi - Uygulama Esasları

İfrazat açısından seyri sefere uygunluk kontrolü

Motorlu araç ve treylerlerin seyri sefere uygunluk kontrolüne ilişkin 77/143/EEC yönergesi, 92/55/EEC yönergesiyle tadil edilmiştir. Yeni yönerge, belli aralıklarla yapılacak seyri sefere uygunluk kontrollerinde arabalardan çıkan kirletici, karbonmonoksit (CO) açısından ve petrol yakıtı kullanan araçlarda hava-yakıt oranı açısından ve dizel araçlarda ekzosun yoğunluğu kontrolleri yapılması yükümlülüğünü getirir.

Uygulama esasları

1. Seyri sefere uygunluk kontrolleri devlet veya devletin bu konuda yetki verdiği bir kamudairesi veya devlet tarafından kurulup doğrudan doğruya kontrol edilen daire ve kuruluşlar (geçerli yetkiyi haiz özel dairelerde buna dahildir) tarafından yapılır.
2. Özellikle araç kontrol merkezleri olarak görev yapan kuruluşlar aynı zamanda motor tamiri de yapıyorsa, Üye Devletlerin araç testinde objektifliği ve kalite yüksekliğini sağlamak için her türlü gayreti göstermeleri gerekir.
3. Üye devletlerin uzun süredir bu işi yapan kamu daireleri veya görevli dairelerinin zaman içerisinde kazandıkları geniş tecrübe ve uzmanlık nedeniyle, kendilerine danışılmalıdır.

B.4 Uçucu Organik Bileşimler İfrazatı

Yönerge 94/63/EEC uçucu organik bileşimlerden çıkan kirleticileri kontrol amacı güder; bunlara, benzin depolanması ve benzin terminallerinden servis istasyonlarına dağıtım sırasında çıkan kirleticiler dahildir. Bunun uygulama alanı, operasyonlar, tesisatlar, depolama veya benzinin bir terminalden diğerine nakli veya bir terminalden servis istasyonuna nakli için kullanılan yol araçları, trenler, denize açılmayan su yolu gemilerini kapsar. Bu yönergenin hükümleri halen tadil edilmektedir.

Uygulama esasları

1. Devletler, depolama tankları veya hareketli taşıyıcılardan (kamyonlar, trenler, ve denize açılmayan gemiler) çıkan benzin buharının kabul edilebilirlik sınırına ilişkin kanun, rehberlik ve yürütme sistemleri geliştirmelidirler.
2. Ulusal düzeyde harmonili hale getirilmiş kontrol prosedürlerin yetkili makamlar, rehberlik terminalleri ve servis istasyonları yanında benzin taşıyan araç ve taşıyıcı gemiler tarafından uygulanmalıdır.
3. Devletler, terminal ve servis istasyonlarında muamele ve taşıma esnasında buharlaşmayı en az düzeye indirmek için bir seri teknik ve yönetsel yükümlülükler yürürlüğe koymalıdır.
4. Endüstri ve diğer ilgili gruplarla ön görüşmeler tavsiye edilir.

B.5 Benzindeki Kurşun Miktarı

Benzindeki kurşun miktarına ilişkin yönerge 85/210/EEC, Üye Devletlere, uygun buldukları takdirde ve an, izin verilmiş olan kurşun miktarını 0.15 g/Pb/l oranına azaltma imkanı vermektedir; ülkeler 0.013 g Pb/l oranında olan kurşunsuz benzinin mevcudiyet ve dengeli

dağılımını sağlamak mecburiyetindedir. Kurşunlu veya kurşunsuz olsun, benzinin içindeki benzen miktarı %5.0 oranını aşamaz. Pompada kurşunsuz benzin açıkça belirtilmiş olmalıdır. Devletler öngörölmüş olan oktan seviyesine uymayan kurşunlu benzinin pazarlanmasını yasaklayabilirler.

Bu yönergenin hükümleri, 2000 yılından itibaren yürürlükten kalkacak ve yerine benzin ve dizel yakıtı kalitesine ilişkin COM/96/0164(COD) yönerge teklifinin hükümleri geçerli olacaktır (Bkz.B.7)

Uygulama esasları

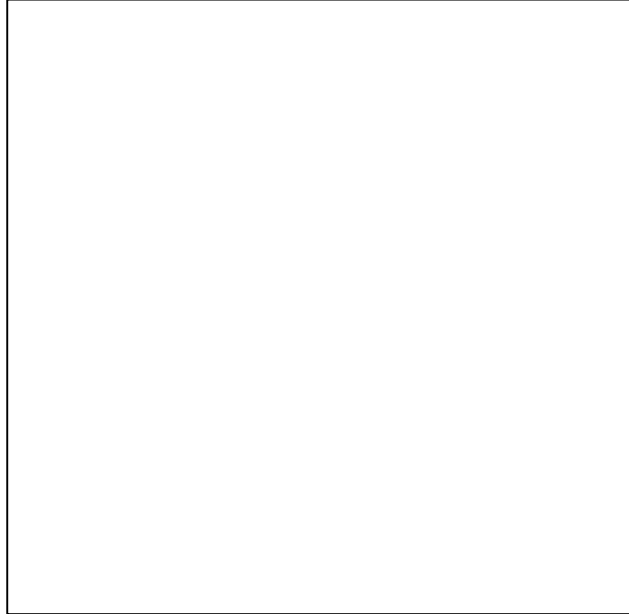
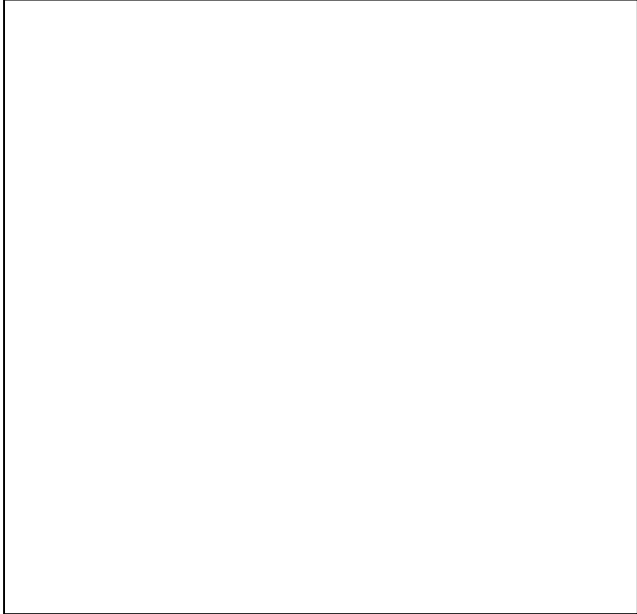
1. Ülkelerin kurşun ve benzen muhteva seviyelerini ölçmek ve aykırı durumunda yaptırım uygulamaya yönelik, örnekleme ve istatistik yorumlama yöntemleri de dahil olmak üzere idari gereçleri olması zorunluğuy vardır. Ulusal düzeyde bütünlüğü sağlamak için, etiketleme yükümlülüklerinin merkezi bir makam tarafından tespit edilip yürütölmesi gerekir.
2. Uygunluğuy sağlayabilmek için kurşunun hem mahalli imalati hem perakende sektörü rehberliğı, benzindeki uygun benzen ve oktan seviyeleri hedef haline getirilmelidir. Bu, sınır kontrolleriyle ithalatın, rastgele spor kontrolleri ve perakende pompalarında yine spot kontrolleri ile desteklenebilir.
3. Ülkeler, petrol sektörü ve diğery ilgili sektör temsilcileriyle uygulama konusunda görüşmeler düzenlemelidir.

B.6 Likid Yakıtlarının İçerdiği Sulfur

Bazı likid yakıtların sulfur muhtevasına ilişkin yönerge 93/12/EEC dizel yakıtının ve diğery gaz yağlarının sulfur muhtevası konusunda sınırlar getirir. Gaz yağı (aynı zamanda hafif fuel oil olarak bilimektedir), kendinden-pervaneli-araçlar, ısıtma, endüstri ve denizcilikte kullanılmaktadır.

Seyrüsefer araçlarında kullanılan dizel yakıtına ilişkin yönerge 93/12/EEC hükümleri, benzin ve dizel yakıtının kalitesine ilişkin yönerge COM96/0164(COD) tasarısı hükümleri ile değıştirilecektir(Bkz.B.7). Komisyon yakın zamanda gazyağına ağır fuel oil konusunda yönerge 93/12/EEC hükümlerini değıştirme teklifinde bulunmuştur.

Motorlu Araçlardan İfrazat Maddeler Yönergesi - Uygulama esasları

Özellikle kentsel yörelerde toprak seviyesi konsantrasyonları, sulfur dioksit kirlenmelerini azaltmak için, yönerge benzin ve dizel yağlarda, ağırlık sınırlamasıyla en yüksek sulfur sınırlaması getirir. Yine sulfurun ağırlık sınırlamasıyla azaltılması ve ilgili dizel motorları için kirlenici maddeler standartlarında düşürülmeler beklenmektedir¹³. Yönerge, AB Üye Devletlerini veya AB üyesi olmayan bir devlet sınırlarını geçen araçların yakıt tanklarındaki veya daha fazla muameleden geçirilmek üzere bekletilen gaz yağına uygulanmaz. Dizel yakıtının sulfur muhtevasına yeni sınırlamalar Oto-Benzin programı ile getirilecektir.

Uygulama esasları

1. Sulfur muhtevası seviyeleri kontrolü ve yükümlülüklerin konulabilmesi için, ülkelerin örnekleme ve istatistik değerlendirme metodolojileri de dahil olmak üzere idari gereçlere sahip olma zorunluğu vardır.
2. Motorlu araç endüstrisi temsilcilerine diğer ilgili taraflara, uyum sorunlarından korunmak amacıyla uygulama metodolojileri konusunda danışılmalıdır.

B.7 Benzin ve Motorin kalitesi hakkında bir yönerge teklifi

Bu yönerge teklifinin, COM 96/0164(COD), 1 Ocak 2000 de yürürlüğe girmesi takvime bağlanmıştır. Yönerge benzin ve motorin kalitesi hakkında belirlemeler getirir. Benzine ilişkin olarak hakkında belirlemeler getirilen parametreler şunlardır:benzen muhtevası, sulfur muhtevası, kokulandırıcılar, oksijen muhtevası ve damıtılma karakteristikleri. Dizel için ilgili parametrelere, yoğunluk, cetane sayısı ve sülfür muhtevasıdır. Haziran 1999 a kadar komisyon, 2005 yılı için geçerli olacak yakıt spesifikasyonlarını saptayacak teklifler getirecektir.

¹³ Komisyon, su ve toprağın asidifikasyonu konusunda bir strateji ve yakıtların sulfur miktarını sınırlayıcı bir düzenleme kabul etmiştir. Buna göre 2000 yılı başından itibaren yakıtlardaki sulfur miktarına %1 tavan genel olarak uygulanacaktır (COM(97=88 son).

C. ATIK YÖNETİMİ

Etkin bir atık yönetimi genel strüktürü Atık Çerçeve Yönergesi ve bunu tamamlayan Zehirli Atık Yönergesi ile kurulmuştur. Bu yönergeler, atık yönetimi strüktürünün çerçevesini oluşturur. Bunlar başka daha belirgin yönergelerle tamamlanmışlardır. Bir grup, atık bertaraf etme tesislerine izin verme ve çalışma yükümlülüğünü saptar. Diğer grup, yağlar, ambalajlar ve piller gibi özel atık tipleriyle uğraşır. Atık naklinde, konuya ilişkin kurallar Atık Nakil Yönetmeliğinde bulunmaktadır.

C.1 Atıklara İlişkin Çerçeve Yönergesi

Konsey yönergesi 91/156/EEC tarafından tadil edilmiş , Atıklara ilişkin Konsey Yönergesi 75/442/EEC, Avrupa Birliğide atık yönetimi konusunda temel çerçeveyi oluşturur. Yönerge, Üye Devletlerin atıkların toplanma ve bertaraf edilmesinin insan sağlığını tehlikeye atmaksızın ve çevreye zarar vermeksizin yapılmasını sağlama zorunluluğunu getirir. Üye Devletlerden, atıkların terk edilmesini, yığılmasını veya kontrol dışı bertaraf edilmesini önlemeleri istenir. Yönerge, “atık”, “bertaraf edilme” ve “toplanma” gibi ilgili terminolojiye müşterek tanımlar getirir ve tüm Topluluk Atık mevzuatının çerçevesini oluşturur. Yönergeye uygun olarak Komisyon Kararı 94/3/EC ile Avrupa Atık Kataloğu adı altında sadece içindekilerle sınırlı olmayan bir atıklar listesi hazırlanmıştır.

Yönerge bir atık prensipleri hiyerarşisi oluşturur ve Üye Devletlerin bu hiyerarşiye uygun olarak atık önlenmesi veya azaltılması ve bunlardan doğan zararlar konusunda öncelikler oluşturmaları istenir. Bunun mümkün olmaması halinde, Üye Devletlerin atıkları yeniden değerlendirme yöntemleri uygulayarak toplamaya özendirilmeleri öngörülür. Toprağa gömme veya enerji sağlama amacı olmaksızın yakma yöntemiyle bertaraf etme hiyerarşisinin en alt kademelerinde yer alır.

Üye Devletlerin, entegre ve yeterli bir bertaraf etme ağı oluşturacak tesisler kurmaları istenir; böylelikle Topluluğun tümünün atık bertaraf etmede kendi kendine yeterli olması öngörülür. Aynı şekilde Üye Devletlerin de kendi kendine yeterliliğe doğru hareket etmeleri istenir.

Yönerge aynı şekilde, kirleten – öder prensibi gereğince, atık bertaraf etme masraflarının atık sahiplerince ve/veya atıkları hasıl eden maddeleri üretenlerce karşılanmasını öngörür.

Bundan başka, yönerge, ulusal yetkili mercilerin atık yönetim planları yapmalarını öngörür. Bu lanlar, toplanıp bertaraf edilecek atıkların tip, miktar menşesinin tespiti gibi elemanları içermesi,

uygun bertaraf etme alanları veya tesislerinin belirlenmesi ve özelliği olan atıklar için özel tedbirleri içermelidir.

Atık Yönetiminin Yönerge prensiplerine uygun biçimde yapıldığından emin olmak için, ulusal yetkili mercilerin, atık toplayan veya bertaraf eden teşebbüs ve kuruluşların kontrolüne ilişkin permi yöntemleri geliştirmeleri öngörülür. Atık toplama veya nakletme işlerini yürüten veya simsarlık/komisyonculuk işlemlerini yapan teşebbüs ve kuruluşların permiye tabi tutulmaları gerekmez, ancak yetkili ulusal merciler nezdinde bir kayda tabi tutulmalıdırlar. Yönerge ayrıca, bu faaliyetleri kontrol amacıyla, atık toplama ve bertaraf etme operatörlerinin bu faaliyetlerin kayıtlarını tutmalarını ve bunları ulusal yetkili mercilerin kontrolüne açık tutmalarını öngörür. Yetkili mercilerin de periyodik kontroller yapmaları gerekmektedir.

Uygulama esasları

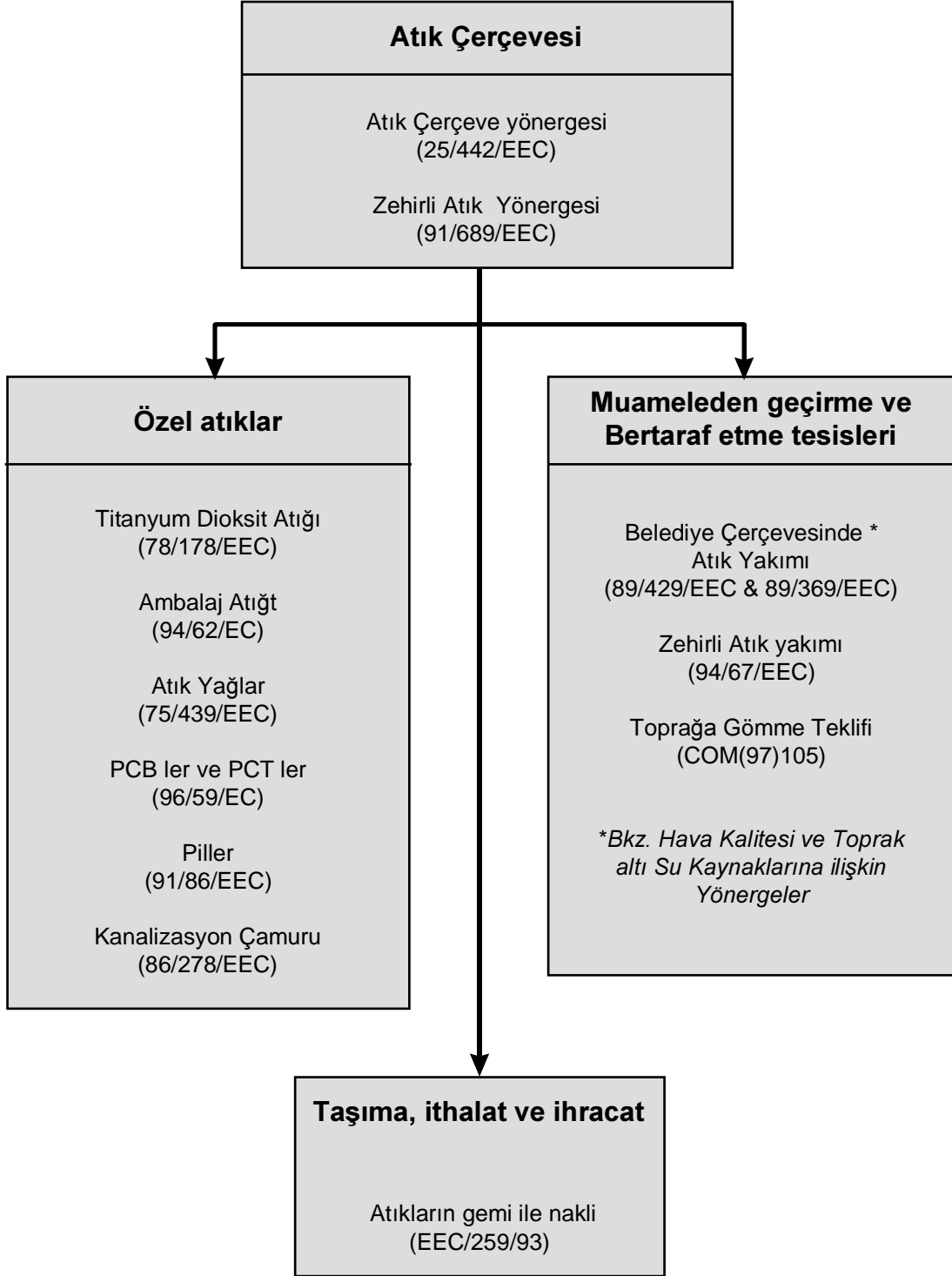
1. AB atık yönetimi, ulusal bölgesel ve mahalli seviyelerde yeterli idari sistemlerin mevcut olduğunu farzeder. Aynı şekilde emin toplama, ayırma, taşıma, yeniden değerlendirme, malzeme ve enerji elde etme ve her türlü atık maddenin bertaraf edilmesinde yeterli altyapının mevcudiyetinin de varsayıldığı gözlenmektedir.
2. Ulusal kanunları hazırlanırken, AB tanımlarının kullanılmasına özel önem verilmelidir. "Atık", "bertaraf etme" ve "toplama" terimleri dikkatle ve doğru olarak kullanılmalıdır. Avrupa Atık Kataloğu dikkatten uzak tutulmamalıdır. Bu liste, atıkların tümünü kapsayan sınırlayıcı bir liste olmamakla beraber, Zehirli Atıklar Listesini anlama açısından bu listeye bakmak gereklidir (daha fazla bilgi için bkz. Aşağıda başlık: Konsey Yönergesi 91/689EEC Zehirli Atıklar).
3. Ulusal sahada atık yönetimini kontrol etme teknik kapasitesine sahip, ulusal, bölgesel ve mahalli yetkili ulusal merciler belirlenmelidir. Yönergenin ana yükümlülüklerinden biri, atığın ortaya çıktığı yerde, çevreye zarar vermeksizin veya insan hayatını tehlikeye sokmaksızın, toplanması ve bertaraf edilmesinin ulusal mercilerce mutlaka sağlanması konusudur. Bu yetkililer aynı zamanda atıkların terki, yığılması ve kontrolsüz bertaraf edilmesini önlemekle yükümlüdür.
4. Yetkili ulusal makamlar kendi alanları için atık yönetim planları hazırlayacaklardır. Bu planlar, atığın kaynağı, toplanması ve bu atığın bertaraf edilmesine ilişkin opsiyonlar üzerine doğru bilgilere dayandırılmalıdır. Bu planlar, erken dönemlerde, genel bir stratejik rehber olarak hazırlanmalıdır.
5. Ulusal yetkili merciler, alanlarında bertaraf etme ve toplama faaliyetinde bulunan teşebbüs ve kuruluşlar için bir permi ve kontrol sistemi oluşturmak durumundadırlar. Profesyonel atık toplama ve taşıma operatörleri yanında toplama ve bertaraf etme hizmetleri gören profesyonel komisyoncuların da ilgili, yetkili ulusal merciye kayıtlarını yaptırmaları zorunluluğunu getirmektedir.
6. Doğru uygulama, Konsey Yönergesi 85/337/EEC ye göre, endüstriye ve tüketicilere danışma ve işbirliği ve devlet-dışı etki değerlendirmesi gerektirir. Özellikle, atık planlama prosesüsü geniş danışmaya dayanmalı ve mümkün olduğu kadar şeffaf yürütülmelidir.
7. Atıkların en aza indirilmesi için değişik araçlar üzerinde düşünülmelidir. Vergiler, harçlar ve depozito sistemleri gibi ekonomik tedbirlere başvurulabilir."

C.2 Zehirli atıklar

Bu yönerge, zehirli atıklar söz konusu olduğu zaman, Atık Çerçeve Yönergesine ek olarak uygulanması gereken tedbirleri tanımlamıştır. Zehirli atıklar Konsey Kararı 94/904/EC de ele alınmıştır. Bu karar zehirli atıkların, Zehirli Atıklar Listesi adı altında geniş ve sınırlayıcı bir listesini içerir. Bu liste Avrupa Atıklar Kataloğundan alınmıştır ve zehirli kabul edilen atıkları içerir. Atıkların zehirli olarak nitelendirilebilmesi için kriter teşkil eden terkip ve nitelikler liste halinde yönerge ekine konmuştur. Herhangi bir atığa zehirli atık niteliği verilebilmesi için Konsey Yönergesi 67/548/EEC kontrol yöntemlerine baş vurma zorunluluğu vardır. Bu yönerge tehlikeli maddelerin sınıflandırılması, paketlenmesi ve etiketlenmesine ilişkin kanun ve yönetmeliklerin uyumlulaştırılmasına ilişkindir ve Konsey Yönergesi 79/831/EEC tarafından tadil edilmiştir.

Yönerge, Üye devletlerin zehirli atıklar konusunda planlar yapmaları zorunluluğunu getirir. Bu planlar Atık Çerçeve Yönergesi uyarınca yapılan genel planların bir parçası olabileceği gibi ayrı olarak da yapılabilirler. Aynı zamanda, Üye Devletler, zehirli atıkların teslim edildiği her alanın kayda geçirilip, teşhis edilmesi ve zehirli atıkların Topluluk ve uluslararası standartlara uygun olarak ambalajlanıp etiketlenmesi konularını sağlamakla yükümlüdürler. Ayrıca, Üye Devletler zehirli atıkların farklı kategorideki zehirli atıklarla karışmamasını da sağlamakla yükümlüdürler. Yönerge aynı zamanda, Atık Çerçeve Yönergesinin bazı permi ve kontrol prosedürlerini de sıkılaştırmaktadır. Bu, özellikle teşebbüs ve kuruluşların kendi atıklarını kendilerinin berteraf etmeleri ve yine teşebbüs ve kuruluşların kendi atıklarını toplama işlemleri yapmaları durumları için öngörülmüştür. Zehirli atık yaratanlara da periodik kontrol yükümlülüğü getirilmiştir. Ayrıca, zehirli atık yaratanlar ve profesyonel atık taşıyıcıları, yetkili ulusal makamların kontrol talebi halinde gösterilmek üzere ellerinden geçen zehirli atıkların kaydını tutmak zorundadırlar.

ATIK YÖNETİMİ

Uygulama esasları

1. Zehirli atık yönetimi daha sıkı lisans ve kontrol usülleri yükümlülüğü getirir
2. Zehirli atıkların sınıflandırılma ve doğru tanımlanabilmeleri için ulusal kurallara ihtiyaç vardır. Aynı şekilde çevreye zarar vermeyecek yeniden değerlendirme ve bertaraf etme kural ve rehberlerine de ihtiyaç vardır.
3. Yetersizyeneden değerlendirme veya acil durumların sebebiyet verdiği bertaraf etme işlemlerinden sakınmak için, yeterli alt yapı ve teknik kapasitenin oluşturulması gerekir.
4. Zehirli atıklar, zehirli atık yönetimi ve bertaraf etme müteahhitleri konusunda AB Komisyonunca bilgi verme yükümlülüğünü yerine getirebilmek için merkezi sisteme bağlanmış bir bilgi bankasının kurulması gerekecektir.

C.3 Atıkların gemiyle nakli

Yönetmelik 259/93/EeEC Avrupa Topluluğu sınırları içine veya dışına veya sınırlar içerisinde gemiyle nakline kontrol ve denetim getirir. Yönetmelik, Basle konvansiyonu, atıkların sınır ötesi nakline ilişkin OECD Konsey kararlarını ve dördüncü ACP-EEC(Lomé) konvansiyonunu nazara alan bir atık nakli kontrol sistemi oluşturur. Basle konvansiyonu sadece zehirli atıklarla ilgilendir. Oysa yönetmelik aynı zamanda zehirli olmayan atıkların gemiyle naklini de kapsar. Yönetmelik AB sınırları içerisinde nakil, ithalat, ihracat ve transit geçişleri ayrı rejimlere bağlamıştır. Bu farklı yükümlülükler, atık maddelerin yeniden değerlendirmeye mi yoksa bertaraf edilmeye mi gönderildiği, ve yeşil, turuncu veya kırmızı eklerde yer almasına göre belirlenmiştir. Genel olarak, turuncu ve kırmızı listelerin zehirli atıklar, yeşil listenin zehirli olmayan atıklardan oluştuğu söylenebilir. Bu üçlü liste OECD çalışmalarına dayanır. Yönetmelikte yer alan 3 liste atık bir tarafa, çerçeve yönergeye dayanan Avrupa Atık Kataloğu ve zehirli Atıklar Yönergesi ne bağlı Zehirli Atık Listesi diğer tarafa konup mukayese edildikte ayrı strüktürde oldukları görülür. Ancak, 3 yönetmelik listesinin Avrupa Atık Kataloğu ve Zehirli Atıklar Listesine farklı amaçlarla yazıldığı ve hepsini uygulama zorunluğu olduğu unutulmamalıdır.

Uygulama esasları

1. Üye Devletler yönetmelik çerçevesinde atıkların naklini kontrol etmek üzere uygun yetkili makam veya makamları belirlemelidir; bunlar gümrükler, endüstri, ticaret ve çevre dairelerinin bir araya gelmesinden oluşabilir.
2. Üye Devletler yetkili makamlara dokümantasyon her tip nakil için uygulanacak usuller ve atıkların sınır ötesi naklinde kontrollerin güçlendirilmesi konusunda rehberlik yapmak zorundadırlar.
3. Atık nakillerine ilişkin konularda diğer ülkelerle müzakerede bulunmaya vebilgi vermeye yönelik usuller kabul etmelidirler.
4. Nakliyeciler ve imalatçılar bu yükümlülük ve kontrollerden haberdar edilmelidir.

C.4 Atık bertaraf etme tesisleri

Zehirli atık yakımı

Zehirli atık yakımı yönergesi 94/67/EEC Atık Çerçeve Yönergesine bağlı bir alt önerge'dir. Üye Devletler zehirli atık yakma tesislerine verecekleri permilerde, çalışma şartları ve ifrazat sınır değerleri konusunda kural koymak ve uygulamak zorundadır.

Atık Çerçeve Yönergesine göre A permiler, ancak yakma tesislerinin ifrazat sınırları, yönetim kontrollerine ilişkin çevre kirliliğini önleme yükümlülüklerinin yerine getirilmesini sağlayacak biçimde planlanmış, donatılmış ve işler olması durumunda verilir. Zehirli atık yakma tesisleri, en üst düzeyde yakımı sağlayacak biçimde çalıştırılmalıdır. Permiler yakılan zehirli atıkların tip ve miktarlarını liste halinde belirtmelidir. Yakıcıyı çalıştıranlar, herhangi bir atık maddeyi kabul etmeden önce, maddenin kapsamlı bir tanımlamasını almış olmalıdırlar.

Atık su ifrazatları da permiye tabidir. Yakma tesisi alanları, AB toprak altı suları yönergesine 80/68/EEC tabidir. İfrazat sınır değerlerini aşma durumu gecikmeksizin yetkili makama bildirilmelidir. Bu yakma randımanını düşürme veya tesisi kapatma sonucunu doğurabilir.

Uygulama esasları

1. Ulusal gereksinimler ve çevre kalitesi hedeflerine uyum sağlamak için, zehirli atıklar için yeni yakma tesislerinin geliştirilmesine yönelik rehberlik bilgilerinin, ulusal atık yönetimi ve hava kalitesi stratejileri içersine işlenmesi gerekir.
2. Permiler, mahalli şartları da nazara alarak yönergede yer alan en düşük standartları uygulamalıdır.

Atık Çerçeve Yönergesi - Uygulama Esasları

3. Hükümetler, belli teknolojileri veya zararlı olması muhtemel ifrazatları nazara alabilmek için ek ifrazat standartları geliştirmek zorundadır.
4. Yakıcıların, izin verilmişin dışında veya teknik imkanlarını aşan yakımlarda bulunarak yolcuları usulüne aykırı veya kanuna aykırı biçimde kullanılmalarını engellemek için etkili atık yönetimi ve kontrolü usullerinin geliştirilmesi gerekir.
5. Yakma tesislerinin yarattığı ısının kullanımı konusunda yetkili makamlar planlar yapmalıdır.
6. Mevcut yakma tesislerinin yönerge yükümlülüklerine uygun hale getirilmesi için programlar geliştirilmelidir.

Yeni ve mevcut tesislerde Atık Yakımı Yönerge

89/369/EEC ve 89/429/EEC, yeni ve mevcut belediye atık yakma tesislerine bir seri paralel permi yükümlülükleri ve çalışma kısıtlamaları getirir. Bunlar, endüstri tesislerinden kaynaklanan hava kirliliğiyle mücadeleye ilişkin Çerçeve Yönerge 84/360/EEC ile ilişkili alt yönergelerdir.

Bu yönergeler belediyeye ait atık yakma tesislerine ilişkin izin, donanım, çalışma ve rapor verme konularını düzenlerler. Yeni tesisler kendilerine 1 Aralık 1990 tarihinden veya bu tarihten sonra çalışma izni verilmiş olan tesislerdir. Belli, kanalizasyon çamuru, kimyasal, teknik ve tehlikeli atıklar, hastanelerden tıbbi atıklar ve diğer özel atık türleri bunlara dahil edilmemiştir. Bunun nedeni, bu tesislerin de belediye atıklarını yakmalarına rağmen söz konusu maddeleri yakan yakıcıların zehirli atıkların yakılması yönergesi uyarınca daha sıkı kurallara bağlanmış olmasıdır.

Yakma tesisinin nominal kapasitesine uygun olarak toz, ağır madenlerin bazı karışımları, hidroklor asidi, hidroflor asidi SO 2 için üç seviyeli ifrazat sınır değeri tespit edilmiştir. Bu yönergelerle sınır değerleri ve belli zaman dilimleri, içersinde mevcut belediye atık yakım tesislerinin aşamalı olarak daha iyi duruma getirilmesine ilişkin bir program geliştirilmiştir. Yönergeler, rehberlik, teftiş ve tesis operatörlerinin hazırlayacakları raporlar konusunda geniş yükümlülükler getirirler. Çalışma permileri için başvurma malumatı ve rehberlikten elde edilen sonuçlar kamu bilgisine açılmalıdır.

Yönerge 89/429/EEC mevcut belediye atık yakım tesislerine aittir ve bu yakıcılara 1 Aralık 1996 tarihine kadar yeni yakıcılar standartlarına uygun hale getirmek için süre tanımıştır. Diğer tüm mevcut yakıcılara, 2000 yılına kadar yeni yakıcılar standartlarına ulaşmaları için süre tanınmıştır.

Uygulama esasları

1. Çevre kalite hedeflerine uygun hale gelebilmek için, yeni yakma tesisleri geliştirilmesi rehberlerinin ulusal atık yönetimine ve hava kalitesi stratejileri içine işlenmesi gerekir.
2. Belli teknolojiler veya muhtemel zararlı ifrazatları hesaba katabilmek için ülkeler ek ifrazat sınırları koyabilirler
3. Yakıcıların, izinleri dışında kalan veya yeterli donanıma sahip olmadıkları halde uygun olmayan veya kanuna aykırı biçimde kullanılmasını önlemek için atık yönetimi ve kontrol usulleri geliştirilmelidir.
4. Küçük mevcut yakma tesislerinin yönerge yükümlülüklerine uygunluğunu sağlamak için yeterli programlar geliştirilmelidir.

Toprağa G6mme Y6nergesi Tasarısı

Bir toprağa g6mme tasarısı Şu an parlamento ve Konsey in elindedir. Buna g6re, g6m6lmeden 6nce t6m atıkların iŐlemden ge6irilmesi gerekir. Birlikte bertaraf edilme (aynı g6m6alanında zehirli atıklarla belediye atıklarının karıŐtırılması) zaman i6inde yasaklanacaktır. G6mme işlemi maliyetinin, g6m6len alanın kapatılması, y6netimi ve alanın kapatılmasından sonra en az 50 yıl bakımını kapsaması gerekir.

AB nin toplam metan ifrazatını d6Ő6rmek amacıyla g6zden ge6irilmiş teklif g6m6lmeye g6nderilen biodegradable Őehir atıklarının miktarını azaltmayı hedeflemektedir, buna ek olarak hem yeni hem de mevcut g6m6 alanlarından 6ıkan metan gazının biriktirilerek kullanılması veya yakılması gerekecektir.

Uygulama esasları

1. Toprağa g6mme işlemi en sık rastlanan ve en ucuz katı yakıt bertaraf etme y6ntemi olduğu ve genelde standartlar bulunmadığı i6in, 6lkelerin g6mme alanlarına ilişkin faaliyetleri d6zenleyen yeni mevzuatlarını teklif edilen y6nerge h6k6mleriyle paralel hale getirmeleri tavsiye edilir. Konsey ve Avrupa Parlamentosunun teklife getirebileceği yeni değişiklikler nazara alınmalıdır.
2. Y6nerge teklifinin y6k6ml6l6kleri, atık 6er6eve y6nergesine uygun ulusal atık stratejileri ve y6netim planları i6ine entegre edilmelidir.
3. Toprağa g6m6lecek atık miktarının azaltılmasına y6nelik etkin bir strateji, b6t6n ekonomik ve sosyal a6ıdan ilgili tarafların aktif işbirliğini gerektirecektir. Ekonomik teşvik ve eğitim kampanyalarına ihtiya6 olacaktır.
4. Ulusal ve sair idari seviyede b6t66 imkanları geliştirilmelidir. Bununla Őeffaflık ve y6nergeya g6re oluşturulması gereken kapatma sonrası fonlarının oluşturulması sağlanır.
5. Atık g6mme tesislerinin yol a6tığı sağlık ve 6evre tahribatına ilişkin y6k6ml6l6kler tanımlanmalıdır.
6. 6evresel etkilerin değerlendirilmesine ilişkin prosed6rler, 6nerilen Y6nerge uyarınca kurulacak proje ve tesislerin izin prosed6rlarına entegre edilebilir.
7. 6lkeler, Y6nergede 6nerilen asgari Şartlara uymayan atık g6mme tesislerinin iyileştirilmesi veya kapatılması i6in bir strateji geliştirmek zorunda kalacaklardır. Standartlara uymayan yasa dışı atık g6mme tesislerinin riskini asgariye indirebilmek i6in denetimler yođunlaŐtırılmalıdır.

Zehirli Atıkların Yakılmasına İlişkin Yönerge - Uygulama Esasları

Ulusal Yasal Çerçeve

- Yönerge şartlarının mevcut yasalarla kıyaslanması
- Mevzuat boşluklarının saptanması.
- Seçenekler :
Ana mevzuat (Atıkların Yakılmasına İlişkin Yasa)
Yönergenin kapsamının dar olması nedeniyle, uygulamaya esas teşkil edecek olan mevzuat, çevre korunmasına ilişkin ana mevzuatın (örneğin Çevre Koruma Yasası) ayrı bir bölümü olarak uygulanabilir.

Yetkili Makamlar

- Yakma işlemlerinin uygulanması, yürütülmesi ve yönetilmesine ilişkin mevcut idari altyapının revize edilmesi.
- Ulusal düzeydeki yetkili makamlar aynı zamanda Yönergenin standart ve şartlarının tutarlı bir şekilde uygulanmasını sağlayıcı bir rol de üstlenecektir.
- Yetkili makamların sorumlu olacakları diğer konular gerekli izinlerin verilmesi, izleme işlemlerinin uygulanması ve denetimi, bilgi toplanması ve Komisyon'a rapor verilmesidir.

Yasal Denetimler

- Yetkili makamların ve izin sisteminin tanımlanması.
- Diğer emisyon limitleri ve riskleri kontrol etmeye yönelik önlemlerin saptanması.
- Uygulama ve yürütmenin izlenmesine ilişkin prosedür ve şartlar.
- Kapatma emirlerine ilişkin ihbar şartları.
- Atık yakma tesislerinin işletmecilerine uygulanacak cezalar.

İzin Şartları

- Yakma tesisleri asgari yanma ısısına ilişkin şartlara uygun olarak tasarlanmalı, donatılmalı ve işletilmelidir.
- İşletme, oksijen düzeyleri, emisyon limitlerine ilişkin değerler, atık su boşaltma ve artık maddelerin atılımının izlenmesi.
- Sürekli ve periyodik ölçüm sistemlerinin yerleştirilmesi, limit aşımalarına ilişkin bildirimde bulunulması ve yetkili makamlara bilgi aktarımı.

İlgili Taraflar

- Genel uygulama şartları ve maliyetleri, özellikle de limit aşımalarının bildirimine ilişkin prosedürler konusunda ilgili taraflarla istişarede bulunulması sağlanmalıdır.
- İşletmecilerin Hükümete sunmakla yükümlü oldukları bilgilerin tanımlanmasında kamuoyunun katılımının sağlanması.
- Mevcut tesisler ve bunların işletilmesi konusunda kamuoyu ile etkin ve sürekli bir iletişimin sağlanması.

Mali Konular

- Hükümet, yetkili makamları tayin eder, idari desteği sağlar, uygulamaları izler ve değerlendirir, eğitim, yürütme ve diğer ilkeler ile kamunun bilgilendirilmesini sağlar.
- İşletmeciler, izinlerin alınmasına ilişkin idari masraflar, bilgilendirme ve uyulması gereken şartlara riayetinin getirdiği tüm masrafları karşılar.

C.5 Spesifik Atıklar

Atık yağların bertaraf edilmesi

75/439/EEC sayılı Bakanlar Konseyi Yönergesinin amacı, atık yağların toplanması, arıtılması, depolanması ve atılımı konusunda uyumlu bir sistem yaratmak ve bu suretle üye Devletlere atık yağların toplanması ve atılımına ilişkin ödenmemiş masraflar için şirketlere tazminat verme imkanını sağlamaktır. Yönergede en büyük öncelik atık yağların geri kazanılmasına, sonra yanmasına, en sonra da imha edilmesine veya kontrollü bir şekilde depolanmasına veya boşaltılmasına verilmektedir. Üye Devletler atık yağların güvenli bir şekilde toplanması ve atılımını sağlamakla yükümlüdür. Atık yağların sulara ve drenaj sistemlerine boşaltılması yasaktır.

Atık yağ boşaltan her işletme, yetkili makamlardan izin almak zorundadır. Atık yağları toplayan her işletme, tescil edilmeli ve etkin şekilde denetlenmelidir. Geri kazanılmış yağlar 50 ppm'den daha fazla poliklorine bifeniller ve terfeniller (PCB/PCT) içermemelidir.

Uygulama Esasları

1. İdare, ulusal toprakları üzerinde kullanılmış olan yağların güvenli bir şekilde toplanması ve yeniden elde edilmesi veya yakılması konusunda ülke genelinde bir sistem geliştirmek zorundadır. Kamu oyunu bilinçlendirme kampanyaları da uygulanmalıdır.
2. Doğru yöntemlerle geri kazanılamayan yağ parçacıklarının yasa dışı yollardan veya yetersiz şekilde boşaltılmasını önlemek amacıyla, uygun boşaltma altyapısı sağlanmalı ve sıkı denetim uygulanmalıdır.
3. Kullanılmış yağların geri kazanılması veya atılımı işlemlerinin, diğer çevre ortamları üzerinde olumsuz etki yaratmalarını önlemek amacıyla, entgre ve koordineli bir izin ve denetim sistemi geliştirilmelidir.
4. PCB/PCT veya diğer tehlikeli maddeler içeren atık yağlarla güvenli bir ortamda çalışabilmek için özel önlemler alınmalı ve özel tesisat geliştirilmelidir.
5. Ulusal düzeyde daha sıkı şartların uygulanması konusunda, ulusal düzeydeki yetkili makamlar arasında mutabakat sağlanmalıdır. Ulusal düzeydeki uygulamalar ve deneyimlere ilişkin bilgiler düzenli olarak Komisyon'a iletilmelidir.

Titanyum Dioksit Atıkları

78/176/EEC ve 82/883/EEC sayılı Titanyum Dioksit Yönergelerinin amacı, titanyum dioksitin işlenmesi sonucunda ortaya çıkan atıkların yol açtığı kirliliğin önlenmesi ve giderek azaltılmasıdır. TiO₂ atıklarının denize boşaltılması izni, ancak atıkların daha uygun bir yöntemle atılımı imkanının bulunmadığı ve herhangi bir tahribatın oluşmayacağı yolunda bir değerlendirmenin yapılmış olması halinde verilebilir. Yeni tesisler, çevreye en az zarar veren proses ve teknikleri uygulamak zorundadır. Üye Devletler, Yönergenin amaçlarına nasıl ulaşacaklarını gösteren planları Komisyon'a sunmakla yükümlüdür.

Uygulama Esasları

1. Ülkedeki herhangi bir tesisin Yönerge kapsamına girip girmediği saptanmalıdır. Ancak, titanyum dioksit işleyen tesisler bulunmasa bile, Yönergenin ulusal mevzuatla bütünleştirilmesi gereklidir.
2. Uygulama bir ulusal atık yönetimi sistemi çerçevesinde yapılmalıdır. Sıkı izin prosedürleri ve teknik denetimlerin yönetimi için idari ve teknik kurumlara ihtiyaç duyulacaktır.
3. TiO₂'nin yol açtığı potansiyel kirliliğin niteliği, atık, su ve toprak kirliliğinin önlenmesinden sorumlu makamlar arasında duyarlı bir işbirliğini gerektirmektedir.
4. TiO₂ endüstrisinin yol açtığı kirliliğin asgariye indirilmesi -ve mümkünse ortadan kaldırılması- ve kara veya deniz sularına atık boşaltılmasının topyekun yasaklanması için ülkeler ulusal programlar geliştirmek zorunda kalabilirler.

PCB ve PCT'lerin Atılımı

96/59/EC sayılı Bakanlar Kurulu Yönergesinin amacı, poliklorine bifeniller ve poliklorine terfenillerin (PCB'ler) elimine edilmesi ve bunları içeren malzemenin kontaminasyondan arındırılmasıdır. Bu gibi malzemenin envanteri çıkarılmalı, etiketlenmeli ve Eylül 1999'a kadar Komisyona bildirilmeli ve bu envanterler sürekli güncellenmelidir. PCB'leri içeren, fakat henüz arındırılmamış olan malzeme iyi durumda muhafaza edilerek, sızıntılar önlenmelidir.

75/442/EEC sayılı Yönerge uyarınca, PCB atılımı yapan işletmeler lisans almalıdır. Atılım yöntemi olarak yakma yapıldığında, 94/67/EEC sayılı Yönergede belirtilen standartlara uyulmalıdır. Üye Devletler, envanterlerinde bulunan PCB'ler için hazırlayacakları atılım planlarını Eylül 1999'a kadar tamamlamalı ve bunları Komisyona iletmelidir.

Uygulama Esasları

1. Bir ülkenin toprakları üzerinde mevcut bulunan PCB/PCT'ler ve bunları içeren malzemenin eksiksiz olarak tanımlanması ve klasmanının yapılabilmesi için, çok sıkı uygulama ve yürütme araçlarının yaratılması veya mevcutların güçlendirilmesi gerekecektir.
2. Saptanan kontamine malzeme ve tesisatın Yönergede belirtilen süre içinde ve güvenli bir şekilde devre dışı bırakılması, atılması veya rehabilitasyonu konusunda yetkili makamların planlar üretmeleri gerekecektir. Bu planların kapsamı, sıkı denetimlerle birlikte uygulanan idari ve ekonomik teşvikler yoluyla, kayıt dışı malzemeyi de kapsayacak şekilde genişletilebilir.
3. Yönerge şartlarının uygulanması sırasında herhangi bir teknik veya idari darboğazın oluşmaması için, yetkili makamlar gerekli önlemleri alacaklardır. Böylece, özellikle KİT'lerin sözkonusu olduğu ortamlarda, yasa dışı atılım riskleri de en aza indirilecektir.

Tarımda Kullanılan Kanalizasyon Çamuru

86/278/EEC sayılı Bakanlar Konseyi Yönergesinin amacı, toprak ve çamurun içindeki konsantrasyonlara ait azami limit değerlerin ve toprağa ilave edilebilecek ağır metallerin (kadmium, bakır, nikel, kurşun, zink ve cıva) azami miktarlarını tesbit etmek suretiyle, tarımda kanalizasyon çamuru kullanılmasını denetlemektir.

Yönerge, bu gibi çamurların kullanım şartlarını tanımlamaktadır : Üye Devletler, limit değerlerin aşılmasını sağlayacaklardır. Asgari zaman limitleri tesbit edilerek, bazı tarım arazileri üzerinde çamur kullanımı ve bunların kullanımı birbirinden ayrılmaktadır. Çamur ve çamurun kullanıldığı toprak, eklerde belirtilen prosedürlere göre analiz edilmelidir.

Uygulama Esasları

1. Su arıtımı, atık yönetimi, tarım ve yürütmeden sorumlu yetkili makamlar, bu Yönergenin amaçlarına erişilebilmesi için birlikte çalışmak zorundadır; aralarında anlaşarak, planlamanın ilk aşamalarında program akışı ve hedefleri saptamalıdır.
2. Çamurun gerek konsinye edilmesi, gerek kullanımı için bir yetki ve kayıt tutma sistemi geliştirilmeli ve elde edilen bilgiler konuya ilişkin ulusal ve konsolide Avrupa Raporu'nun hazırlanmasında kullanılmalıdır.
3. Yönergede yeralanlardan daha katı kısıtlamalar getirilmesinin gerekliliği, toprak ve su kirliliği konusundaki spesifik ulusal veya yerel duyarlılığa göre değerlendirilmelidir.

Tehlikeli Maddeler İçeren Piller ve Akümülatörler

91/157/EEC sayılı Bakanlar Konseyi Yönergesi, 75/442/EEC sayılı Atıklar hakkındaki Bakanlar Konseyi Yönergesi çerçevesinde, bir miktar cıva, kadmiyum veya kurşun içeren kullanılmış pil ve akümülatörlerin geri dönüşümünün ve kontrollü bir şekilde atılımının yapılmasını zorunlu kılan spesifik bir önlem olarak kabul edilmiştir.

Üye Devletler, ağır metal miktarlarının azaltılması, iyileştirilmiş pil ve akümülatörlerin pazarlanmasının teşviki, zamanı geçmiş ürünlerin giderek azaltılması, bu ürünlerde daha az kirlenici maddelerin kullanımının araştırılması ve tercih edilmesi için programlar üretmelidir.

Üye Devletler, ayrı bir toplama sistemi ile uygun olan yerlerde bir depolama sisteminin kurulmasını sağlamalıdır. Geri dönüşümü teşvik etmek amacıyla, ekonomik araçlar kullanılmaktadır : bu gibi uygulamalara bir istişare sürecinden geçildikten sonra başlanmalıdır. Riskler ve atılım olanakları konusunda tüketiciler tam olarak bilgilendirilmelidir.

Uygulama Esasları

1. Yetkili makamlar, pil ve akümülatörlerin üretimine getirilen kısıtlamaların, önemli ekonomik sorunlara yol açılmaksızın, süratle uygulanabilmesi için aşamalı planlar geliştirmelidir. Ancak, bu gibi geçiş dönemleri ayrı toplama ve atılım sistemlerinin yerleştirilmesi ve konu hakkında kamuoyu bilincinin artırılması için kullanılmalıdır.
2. Kamuoyunu bilinçlendirmek ve teknik gelişmeleri teşvik etmeye yönelik uzun vadeli programlar, atıkların azaltılması ve yönetimi planlarıyla birlikte veya koordineli olarak geliştirilmelidir.
3. Ayrı toplama işlemlerinin kapsamını azamiye çıkartmak için ekonomik araçların kullanılması seçeneği değerlendirilmelidir; atık pillerin geri kazanımı ve geri dönüşümünde kamuoyunun katılımını sağlamak için halk eğitim programları yararlı olabilir.
4. Doğru teknolojilerin kullanıldığı yerlerde, kullanılmış pillerin güvenli bir şekilde taşınması ve toplanmasını teminen, geniş çaplı bir toplama noktaları şebekesi yaratılmalı ve idari izin ve denetim prosedürleri uygulanmalıdır.

Ambalaj ve Ambalaj Atıkları

94/62/EC sayılı Yönerge, Birliğin ambalaj atıkları konusundaki stratejisini uygulamaktadır. Yönergenin amacı, ulusal düzeydeki ambalaj atıkları yönetimine ilişkin önlemleri uyumlaştırmak, ambalaj atıklarının çevre üzerindeki etkilerini asgariye indirmek ve Avrupa Birliği içinde ticaret engellerinin oluşmasını önlemektir. Kullanılan malzemeden bağımsız olarak, her türlü sınai, ticari ve evsel ambalaj atıkları Yönerge kapsamına girmektedir.

Uygulamaya ilişkin mevzuatın Üye Devletler tarafından yürürlüğe konulmasını takibeden 5 yıl zarfında gerçekleştirilecek geri kazanım ve dönüşüm hedefleri saptanmıştır. Bu mevzuat 1996 ortalarında yürürlüğe girmektedir. 2001'de ambalaj atıklarının %50-65'i geri kazanılmalı ve tüm ambalaj atıklarının %25-45'i ve her ambalaj malzemesinin en az %15'i geri dönüştürülmelidir.

Yeniden kullanım, geri kazanım ve geri dönüşümün diğer türleri (enerji elde ederek yakma dahil) aynı derecede geçerli geri dönüşüm yöntemleri olarak kabul edilir. Geri dönüşüm, yeniden işlenim ve organik yeniden dönüşümü (kompostlama) kapsar, yakmayı kapsamaz.

Üye Devletler geri kazanım ve geri dönüşüm hedeflerine 30.6. 2001'e kadar ulaşmalıdır.

Uygulama Esaları

1. Hükümetler, ambalajda geri kazanım ve dönüşüm potansiyelini ulusal düzeyde değerlendirmeli ve Yönergede kabul edilen sınırlar içinde erişilebilir hedefler saptamalıdır.
2. Ulusal düzeydeki yetkili makamlar, bu hedeflere ulaşılabilmesini sağlayacak bir ambalaj atıkları yönetimi sistemini geliştireceklerdir. Mevcut deneyimler, ekonomik aktörlerin yetkili makamlarca yasal düzenlemeler yapılamadan önce, belli bir süre içinde hedeflere erişmeye çalıştığı yarı gönüllü sistemlerden kaynaklanmaktadır. Sistemin ilk aşamasındaki gelişimi ve yönetimini desteklemek amacıyla, ekonomik teşvikler verilebilir.
3. AB şartlarına uyumun sağlanması ve serbest piyasada çarpıtmaların önlenmesi için, mevcut sistemlerin değerlendirilmesi gerekecektir.
4. Ambalaj malzemelerinde uyulması gereken temel AB şartları ve ulusal standartlara uyulup uyulmadığının denetlenmesi için, kısıtlayıcı düzenlemeler ve etkin denetimler getirilmelidir.
5. Geri dönüşüm oranlarını izlemek ve ambalaj atıkları üretimini denetlemek amacıyla bir sistem geliştirilmelidir. Avrupa genelinde kıyaslamalı analizler yapabilmek için, uyumlaştırılmış veri tabanlarının geliştirilmesi gerekecektir.
6. Ambalaj atıklarının üretimi, yönetimi ve atılımı konusunda kamuoyu bilincinin geliştirilmesi, bu atıkların azaltılmasında temel öğelerdendir.

D. SU KALİTESİ

Su, AB çevre mevzuatında en kapsamlı düzenlemeye tabi tutulmuş konulardan biridir. İlk Avrupa su politikası 1970'li yıllarda 1973 tarihli Birinci Çevre Eylem Planı ile başladı ve bunu 1975 tarihli Yüzey Suları Yönergesi ile başlayan ve 1980 tarihli İçme Suları Yönergesi ile tamamlanan bir mevzuat silsilesi takibetti. Su mevzuatına ilişkin ilk düzenlemeler arasında balıkların yaşadığı sular (1978), kabuklu su ürünlerinin yaşadığı sular(1979), yüzme suları(1976) ve yeraltı sularının (1980) su kalitesi standardına ilişkin mevzuat sayılabilir. Emisyonların sınır değerlerine ilişkin mevzuat alanında ise, Tehlikeli Maddeler Yönergesi (1976) ve muhtelif maddelere ilişkin olarak buna Ek Yönergeler kabul edildi.

Mevcut mevzuatın gözden geçirilmesi ve gerekli olan iyileştirmeler ve doldurulması gereken mevzuat boşlukları saptanmasını ikinci bir mevzuat dalgası takibetti. Bu aşamada kabul edilen su mevzuatı Kentsel Atık Suların Arıtılmasına ilişkin Yönerge (1991) ve Nitratlara ilişkin Yönerge oldu. Bundan sonra, İçme Suları ve Yüzme Sularına ilişkin Yönergelerin güncel hale getirilmesi amacıyla revizyon çalışmaları yapıldı (revizyon önerileri sırasıyla 1994 ve 1995 yıllarında kabul edildi), Yeraltı Suları Eylem Planı geliştirildi ve 1994 yılında Suyun Ekolojik Kalitesi'ne ilişkin Yönerge hazırlanması teklifinde bulunuldu. Ayrıca, (1996 yılında nihayet kabul edilen) IPPC Yönergesinde büyük sanayi tesisleri için su kirliliği de kapsama alındı.

Bu süre zarfında, Topluluk düzeyinde yapılan kapsamlı müzakereler sonucunda, suyun etkin bir şekilde korunabilmesi için hem emisyon sınır değerlerine ilişkin bir mevzuata, hem de su kalitesi standardına ilişkin bir mevzuata, yani "karma bir yaklaşıma" ihtiyaç olduğu anlaşılmıştı. Bu karma yaklaşım Roma Anlaşmasında öngörülen ilkelere, yani önleyici tedbir ilkesi, çevre tahribatının öncelikli olarak kaynağında giderilmesi ilkesi ve muhtelif bölgelerdeki çevresel şartların dikkate alınması ilkesine de uygundu.

D.1 Su Konusunda Önerilen Çerçeve Yönerge

1995 yılında Avrupa kurumları, Topluluğun su politikası konusunda temel bir revizyon ve yeniden yapılanma sürecine ihtiyaç olduğu konusunda mutabakata vardılar.

Su politikası konusunda daha küresel bir yaklaşım gerektiği görüşünde olan Komisyon, Avrupa Parlamentosu çevre komisyonu ve Avrupa Çevre Bakanları Komitesinden gelen talepleri kabul etti. Yerel ve bölgesel yönetimler, su kullanıcıları, uygulamadan sorumlu makamlar, su tedarikçileri, sanayi, tarım kesimleri, tüketiciler, çevreciler ve sivil toplum örgütleri gibi tüm ilgili taraflarla yapılan kapsamlı istişareler sonunda, Komisyon Şubat 1997'de Su konusunda bir Çerçeve Yönerge hazırlanmasına ilişkin öneriyi kabul etti. Bu önerinin amacı, sürdürülebilir su politikasının aşağıda belirtilen dört ana hedefini gerçekleştirmek için bir çerçeve tesbit etmektir :

- yeterli miktarda içme suyu temini
- diğer ekonomik gereksinimler için yeterli su temini
- çevrenin korunması
- sel ve kuraklığın olumsuz etkilerinin hafifletilmesi.

Yönergenin çevresel hedefi, en geç 2010 yılına kadar tüm yeraltı ve yüzey sularını "iyi bir statüye" kavuşturmadır. Bu amaçla, Yönergede nehir yataklarının özelliklerinin değerlendirilmesine dayalı bir nehir yatağı yönetimi; nehir yatağının yüzey ve yeraltı sularının statüsünün izlenmesi; kalite hedeflerinin tanımlanması; tanımlanan hedeflere varılabilmesi için önlem programlarının geliştirilmesi öngörülmektedir. Ancak, böyle bir nehir yatağı yönetimini gerçekleştirebilmek için gereken idari yapı Üye Devletlerin takdirine bırakılmıştır.

Önlem programlarında, emisyon sınır değerlerini ve su kalitesi standartlarını saptayarak, yukarıda belirtilen karma yaklaşım benimsenmelidir. Bu bağlamda, emisyon sınır değerleri konusundaki mevcut AB mevzuatı, yani Kentsel Atık Suların Arıtılması Yönergesi, IPPC Yönergesi, Nitratlara ilişkin Yönerge, Bitkisel koruyucu Ürünler Yönergesi, Tehlikeli Maddeler Yönergesi tam olarak uygulanmalıdır. Buna ek olarak, Su Çerçeve Yönergesi uyarınca saptanan su kalitesi standartları ve diğer AB su mevzuatına (örneğin, Yüzme Suları Yönergesi) uyulmalıdır.

Ayrıca, Üye Devletler su kullanıcılarına sağlanan hizmet bedellerinin geri kazanım maliyetleri üzerinden (su tedariki ve atık su toplama ve arıtma bedelleri) ödenmesini sağlamalıdır. Önlem programı, ister Topluluk, ister ulusal veya bölgesel kökenli olsun, su konusundaki tüm mevzuata dayalı ve hukuken bağlayıcı olmalıdır.

Uygulama Esasları

1. Gelecekte AB'nin su politikasının yasal çerçevesini oluşturacağından ve tam üyelikleri tarihinde yürürlüğe girmiş bulunabileceğinden, ülkeler yeni mevzuatlarını Su Çerçeve Yönergesinin şartlarına uydurmalıdır. Ayrıca, sözkonusu Çerçeve Yönerge, Yüzey Suları Yönergesi, Balıkların Yaşadığı Sular ve Kabuklu Deniz Ürünlerinin yaşadığı Sular ile Yeraltı Suları Yönergelerini de bünyesinde birleştirecektir.
2. Nehir yatakları tanımlanmalı ve su kalitesi ve miktarını izlemek üzere bir yetkili makam saptanmalıdır.
3. İçme suyu kaynağı olarak düşünülen ve/veya kullanılan yüzey ve yeraltı suları tanımlanmalıdır.
4. Noktasal kaynaklardan ve farklı kaynaklardan gelen kirlilik, su alınımları gibi konuları da dikkate almak suretiyle, beşeri faaliyetlerin herbir nehir yatağındaki yüzey ve yeraltı suları üzerindeki etkileri, ayrıca suyun statüsünü etkileyen diğer beşeri faaliyetler değerlendirilmelidir.
5. Su gereksinimi ve beşeri faaliyetlerin su üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesine dayalı nehir yatağı yönetim planları hazırlanmalı ve su kalitesi ile miktarı standartları saptanmalıdır.
6. Su kullanımı için sağlanan hizmetlerin maliyetinin tam olarak geri kazanılabilmesi için gereken temel bilgileri elde edebilmek amacıyla, herbir nehir yatağının ekonomik analizi yapılmalıdır. Yönergede tanımlanan spesifik şartlara göre ve belli bir prosedür izleyerek, su bedeline geri kazanım maliyetlerinin %100 oranında yansıtılması ilkesinden ulusal düzeyde feragat edilebilir.
7. Hedeflere erişebilmek için, hukuki bağlayıcılığı olan bir önlemler programı geliştirilmeli ve uygulanmalıdır; suya gerekli olan iyi statüyü kazandırmak için, bu gibi programların hem

temel önlemleri (mevcut Topluluk mevzuatının temel ögelerinin uygulanması, su kullanımına ilişkin maliyet karşılama bedelleri) hem de ilave önlemleri kapsamalıdır.

8. İlgili Hükümet kurumları, yerel yönetimler, su idareleri, sanayi ve ticaret kesimleri, tüketici ve çevreci gruplar gibi ilgili tarafların tümünün, nehir yatağı yönetimi planlarına ilişkin tartışmalara katılımı sağlanmalıdır.

D.2 Kentsel Atık Su Yönergesi

Kentsel atık suların arıtılmasına ilişkin 91/271/EEC sayılı Yönergenin amacı, kentsel atık suların toplanması ve arıtılması ile biyoçözünürlüğü olan bazı endüstriyel atık suların (özellikle agro-gıda sanayiinden kaynaklananlar) boşaltılmasını düzenleyerek, yüzeydeki iç ve kıyı sularını korumaktır.

Yönerge genelde, nüfusu 2.000'in üzerindeki yerleşim bölgelerinde kanalizasyon sistemlerinin bulunmasını ve atık sular için biyolojik arıtma yapılmasını öngörmektedir. Hassas bölgeler olarak tanımlanan yerlerde (örneğin, ötrofikasyona uğramış veya uğrama tehlikesine maruz bulunan su cisimleri) daha ileri arıtma sistemleri gerekmektedir. Bazı deniz sularında, su kalitesinin olumsuz olarak etkilenmeyeceği ispatlandığı takdirde, primer yani mekanik arıtma yeterli olabilir. Hedeflerin son gerçekleştirilme tarihleri, yerleşim bölgelerinin büyüklüğüne ve alınan suyun kalitesine göre, 1988 ila 2005 yılı arasında değişir. 1988 yılından beri su kitlelerine kanalizasyon çamurunun boşaltılması yasaklanmıştır.

Uygulama Esasları

1. Topraklarınız üstünde hassas bölgeler saptayıp saptamadığınızı ve topraklarınızın tamamında daha katı sistemler uygulanması gerekip gerekmediğini değerlendirin. Hassas bölgeler saptadıysanız, ekonomik mülhazalar bu saptama sürecini etkilememelidir.
2. Bir kanalizasyon sistemi ve/veya arıtma tesisine veya olan tesisin iyileştirilmesine ihtiyacı olan yerleşim bölgeleri tanımlanmalıdır.
3. Kanalizasyon ve arıtma tesisleri için aşamalı bir uygulama programı saptanmalıdır.
4. Kanalizasyon ve/veya arıtma sistemlerinin yapımı, iyileştirilmesi veya yenilenmesi masraflarını karşılayabilmek amacıyla ayrıntılı sermaye yatırım stratejileri geliştirilmelidir.
5. Kullanıcılara düşen maliyet değerlendirilmeli, maliyetlerin geri kazanılması için stratejiler geliştirilmelidir (Su Çerçeve Yönergesinde de maliyetin %100 geri kazanımı öngörülmektedir)
6. Atık suların arıtımından çıkan kanalizasyon çamurunun geri kullanımı ve/veya atılımı için stratejiler geliştirilmeli ve uygulanmalı, ayrıca gereken yerlerde bu çamurun sulara boşaltılmasına veya dökülmesine son verilmelidir.
7. Kanalizasyon sistemleri ve arıtma tesislerinin bakımı için gerekli personelin eğitilmesi ihtiyacı değerlendirilmelidir. Ülkeler yönetim ve finansal planlama alanlarında da eğitim verilmesi konusu üzerinde durmalıdır.

D.3 Tarımsal Kaynaklı Nitratlara İlişkin Yönerge

Tarımsal kaynaklı nitratların yol açtığı kirliliğe karşı suların korunmasına ilişkin 91/676/EEC sayılı Yönerge, tarımsal kaynaklardan (kimyasal ve hayvansal gübreler) dolayı sulardaki nitrat kirliliğini azaltmak ve önlemek suretiyle, Kentsel Atık Su Yönergesini tamamlamakta ve bu şekilde hem içme suyu kaynaklarını güvence altına almakta, hem de tatlı suları ve deniz sularını ötrofikasyona karşı korumaktadır.

Yönerge Üye Devletlerden en az bir tane doğru tarımsal teamül geliştirmelerini ve bunu ülkeleri genelinde uygulamalarını talep etmektedir. İçerdiği önlemlerin zorunluluğu yoktur.

Yönergede belirtilen izleme şebekelerinden elde edilen sonuçlara göre, tarımsal kaynaklı nitrat kirliliğine karşı hassas olan bölgeler tanımlanmalıdır. Bu bölgelerde, zorunlu yasalara ek olarak zorunlu önlemleri de içeren eylem programları uygulanmalıdır. Üye Devletler, eylem programlarında yer alan önlemleri ülke genelinde uygulamaya karar verebilirler; bu durumda hassas bölgeleri tanımlamaları gerekmez.

Uygulama Esasları

1. Üye Devletler, hassas bölgelerin tanımlanması (bilimsel/teknik çabaları dikkate alarak) ve ülkeleri genelinde daha sıkı sistemlerin uygulanması seçenekleri arasında bir değerlendirme yapmalı ve buna göre hareket etmelidir.
2. Yüzey ve yeraltı suları için ölçüm ve izleme sistemleri geliştirilmelidir. Bu konuda uygulama makamları saptanmalıdır.
3. Çiftçilerin eğitimine yönelik olarak doğru tarımsal teamül yasaları geliştirilmelidir.
4. Hassas bölgeler (veya ülke geneli; bkz. yukarıda 1) için eylem programları hazırlanmalı ve uygulanmalıdır.
5. Eylem programlarının amaç ve etkinliği periyodik olarak gözden geçirilmelidir.

D.4 Tehlikeli Maddelerin Boşaltılması

Sulara boşaltılan birtakım tehlikeli maddelerin yol açtığı kirliliğe ilişkin 76/464/EEC sayılı Yönerge, Üye Devletlerin bir izin veya yetki sistemi yoluyla tüm tehlikeli madde emisyonlarını denetlemelerini gerekli kılar. Bu ve bunu tamamlayıcı nitelikteki yedi Yönerge, münferit tehlikeli maddelere veya tehlikeli madde gruplarına yöneliktir. Şu ana kadar tamamlayıcı Yönergeler Topluluk genelinde 18 maddeyi kapsamlarına almıştır.

Yönerge, Üye Devletlerin bu ve diğer Yönergelerde saptanan azami emisyon sınır değerleri uygulamalarını zorunlu kılar. Ancak, bir alternatif olarak Üye Devletlerin aynı Yönergede saptanan su kalitesi standartlarına ve emisyon sınır değerlerine uymak yoluyla kirliliği denetlemelerini imkanını da getirir.

IPPC Yönergesinin kapsamına giren sanayi tesisleri için, tamamlayıcı Yönergelerde belirtilen emisyon sınır değerlerine uyulması her hali karda zorunludur. Ayrıca, Su Çerçeve Yönergesi de yukarıda belirtilen Yönergelerde öngörülen su kalitesi standartlarını zorunlu hale getirecek ve bu şekilde karma yaklaşımı uygulayacaktır (bkz. Çerçeve Yönerge). IPPC Yönergesi kapsamına girmeyen kaynaklara ilişkin mevzuat revize edilmektedir.

Uygulama Esasları

1. Endüstriyel atık suların boşaltılmasına ilişkin izin ve yetki prosedürleri saptanmalı ve bunların şartları IPPC Yönergesi ve Su Çerçeve Yönergesinin şartları ile uyumlu olmalıdır.
2. II No.'lu listede yer alan tüm tehlikeli maddeler için kirliliği azaltıcı programlar geliştirilmeli ve uygulanmalıdır.
3. Yetkili makamlar ve sanayi kesimi ile işbirliği içinde eğitim kursları düzenleyerek, kirliliği denetleyen teknolojiler, çevre toksikolojisi, atık suların izleme ve denetlenme prosedürleri konusundaki deneyimler değerlendirilmeli ve geliştirilmelidir.
4. Topluluk genelinde henüz saptanmamış maddeler ve parametreler için diğer AB Üye Devletlerindeki emisyon sınır değerleri ve su kalitesi standartları verileri toplanmalıdır.

D.5 İçme Suyu Yönergesi

İnsanlarca tüketilen suyun kalitesine ilişkin 80/778/EEC sayılı Yönergenin amacı, içme suyunun kalitesi konusunda sıkı standartlar saptayarak insan sağlığını korumaktır. Üye Devletler, içme suyu kalitesini izlemek ve zorunlu standartlara uygunluğun sağlanması için gerekli önlemleri almak zorundadır. Yönergenin eklerinde parametreler ve parametrik değerler, analiz yöntemleri ve sıklığı, analizlerde referans yöntemleri belirtilmiştir.

Komisyonun önerisi uyarınca, Yönergenin revize edilmesi konusu halen Bakanlar Konseyi ve Avrupa Parlamentosunda müzakere edilmektedir. Revizyon işleminin amacı mevzuatı bilim ve deneyimlerin seviyesine yükseltmek, parametrik değerleri gözden geçirmek ve Yönergede öngörülen yönetim yapısını iyileştirmektir.

Uygulama Esasları

1. Musluk suyu, şişe suyu ve gıda üretiminde kullanılan su dahil tüm içme sularının izlenmesi, numunesinin alınması ve test edilmesi için bir sistem geliştirilmelidir. Ancak, bunun ulusal, bölgesel veya yerel düzeyde mi düzenleneceği Üye Devletlerin takdirine bırakılmıştır.
2. Zorunlu standartlara uymayan içme suyu tedarik sistemleri saptanmalıdır. Kirlilik kaynağının giderilmesi, tedarik kaynağının değiştirilmesi veya dağıtım sistemlerine aktarılmadan suyun arıtılması gibi zorunlu önlemleri içeren aşamalı bir program uygulanmalıdır.
3. Gerekli dağıtım ve/veya arıtma sistemlerinin yapımı, iyileştirilmesi veya yenilenmesi masraflarını karşılayabilmek için ayrıntılı sermaye yatırım stratejileri geliştirilmelidir.
4. Gerek tarımsal kaynaklı nitrat ve tarım mücadele ilaçlarına ilişkin sorunlar, gerek kurşun dağıtım sistemlerinden çıkan kurşun sorunu özel dikkat gerektirebilir.
5. Kullanıcılara düşen maliyet değerlendirilmeli, maliyetlerin geri kazanılması için stratejiler geliştirilmelidir (Su Çerçeve Yönergesi de maliyetlerin %100 geri kazanılmasını öngörmektedir).
6. İçme suyu dağıtım ve arıtma tesislerinin bakımı için gerekli personelin eğitilmesi ihtiyacı değerlendirilmelidir. Ülkeler yönetim ve finansal planlama alanlarında da eğitim verilmesi konusu üzerinde durmalıdır.

D.6 İçme Suyu Alınan Yüzey Sularına İlişkin Yönerge, Yüzey Sularının Ölçümü ve Numune Alım Yönergesi ve Bilgilerin Değiş Tokuşuna İlişkin Karar

Bu Yönergeler 1970'li yıllarda kabul edilen ilk grup Avrupa Su Mevzuatı içinde yer almaktadır. Her üç Yönerge de gelecekte Su Çerçeve Yönergesi ile bütünleşecektir. Çerçeve Yönerge, mevcut üç Yönergede saptanan tüm yükümlülükleri muhafaza edecek, fakat bunları daha tutarlı bir çerçeveye oturtacaktır, çünkü suların korunmasının kapsamı, yalnız belirli insan kullanımı için olanları değil, tüm suları kapsayacak şekilde genişletilecektir.

İçme suyu alımı için kullanılan yüzey sularının sahip olması gereken kaliteye ilişkin 75/440/EEC sayılı Yönerge, içerdiği bazı asgari standartlara uyulmasını sağlayacak şartları belirlemektedir. İçme suyu alımı için kullanılan bir su cismi bu şartlara uymadığı hallerde, Üye Devletler eylem planları geliştirmek ve uygulamak zorunda kalacaklardır.

Yüzey sularının ölçüm yöntemlerine ilişkin 79/869/EEC sayılı Yönerge, 75/440/EEC sayılı yönerge kapsamına giren sulara ait numune alım ve ölçüm yöntemlerini belirlemektedir.

Bilgi Değiş-tokuşuna ilişkin 77/795/EEC sayılı Karar, AB genelindeki tatlı yüzey sularının kalitesine ilişkin bilgilerin değiş-tokuşu hakkında ortak bir prosedür belirlemektedir. Kararda muhtelif parametreleri içeren bir izleme rejimine sahip izleme noktaları şebekesini öngörmektedir. Üye Devletlerce sağlanan bilgiler Komisyon tarafından bir sentez raporda yayımlanır.

Uygulama Esasları

1. Tüm bu Yönergelerin gelecekte Su konusundaki Çerçeve Yönerge ile bütünleştirilmesi öngörüldüğünden, mevcut Yönergelerin iç mevzuata yansıtılmasına yönelik önlemler, Çerçeve Yönergenin kabulü konusunda kaydedilen ilerlemelerin ışığında değerlendirilmelidir. Bu arada, içme suyu alımı için kullanılacak suların tanımlanması ve bunların yeterince denetlenmesi gibi temel şartların uygulanmasına öncelik verilmelidir.

D. 7 Balıkların ve Kabuklu Deniz Ürünlerinin Yaşadığı Sulara İlişkin Yönergeler

D.6 No.'lu Bölümde belirtilenler gibi bu Yönergeler de gelecekte Su Çerçeve Yönergesi ile bütünleştirilecek ve yeni Yönerge mevcut iki Yönergenin öngördüğü yükümlülükleri muhafaza edecek, fakat bunları tüm suları kapsayan daha tutarlı bir çerçeveye oturtacaktır.

Balıkların yaşadığı suların kalitesine ilişkin 78/659/EEC sayılı Yönergenin amacı, Üye Devletler tarafından balıkların yaşadığı sular olarak tanımlanan tatlı su kitlelerini korumaktır. Bu bağlamda, salmonid ve cyprinid sular için kalite standartları getirilmektedir. Bu şekilde tanımlanmış olan suların kalitesi standartlara uygun olmadığı takdirde, kirliliği azaltıcı programların geliştirilmesi gerekecektir. Numune alımı ve izlemeye ilişkin şartların saptanması gereklidir.

Kabuklu deniz ürünlerinin yaşadığı suların kalitesine ilişkin 79/923/EEC sayılı yönergenin amacı, Üye Devletler tarafından kabuklu deniz ürünlerinin yaşadığı sular olarak tanımlanan tuzlu sular ve kıyı sularını korumaktır. Bu sular için kalite standartları getirilmektedir. Bu gibi suların kalitesi standartlara uygun olmadığı takdirde, kirliliği azaltıcı programların geliştirilmesi gerekecektir.

Uygulama Esasları

1. Bu mevzuatın gelecekte Su Çerçeve Yönergesi ile bütünleştirilmesi düşünüldüğünden, mevcut yönergeleri iç hukuka yansıtma önlemleri Çerçeve Yönergenin kabulü konusunda kaydedilen ilerlemelerin ışığında değerlendirilmelidir. Bu arada, mevcut yönergelerde yeralan şartların gerçekleştirilmesine öncelik verilmelidir. Gelecekte yürürlüğe girecek olan Su Çerçeve Yönergesiyle getirilecek olan başlıca yükümlülük yeterli bir numune alım ve izleme sisteminin kurulması olacaktır. Bu genel yaklaşım ölçüm ve izleme alanındaki mükerrer girişimleri de engelleyecektir.

D. 8 Yeraltı Suları Yönergesi

Yeraltı sularının tehlikeli maddelerin yol açtığı kirliliğe karşı korunmasına ilişkin 80/68/EEC sayılı Yönerge de gelecekte Su Çerçeve Yönetmeliği ile bütünleştirilecektir. Yönergenin amacı, bazı maddelerin doğrudan veya dolaylı olarak yeraltı sularına boşaltılmasını denetlemektir. Bunun için hem boşaltma, hem de atılım veya dökme işlemlerine ilişkin bir yetki sistemine ihtiyaç vardır. Bazı maddeler veya madde gruplarının yeraltı sularına boşaltılması yasaklanmışken ("I No.'lu Listedeki maddeler), bazı diğer maddeler ("II No.'lu Listedeki maddeler) için kapsamlı bir yetki prosedürü benimsenmiştir. Üye Devletler yetki sistemine uymak ve boşaltma işlemlerinin etkilerini takibetmek zorundadır.

Uygulama Esasları

1. Tehlikeli maddelerin yeraltı sularına boşaltılması yasağını içeren bu Yönerge de gelecekte Su Çerçeve Yönergesi ile bütünleştirileceğinden, mevcut Yönergeyi iç mevzuata yansıtma önlemleri, Çerçeve Yönergenin kabulü konusunda kaydedilen gelişmelerin ışığında değerlendirilmelidir. Bu arada, esas şartların uygulanmasına öncelik verilmelidir. Gelecekte yürürlüğe girecek olan Su Çerçeve Yönergesinin getireceği başlıca yükümlülük, yeterli bir numune alım ve izleme sisteminin yerleştirilmesi olacaktır. Bu genel yaklaşım, ölçüm ve izleme işlemleri alanındaki mükerrer girişimlerin önlenmesine de katkıda bulunacaktır.

D. 9 Yüzme Suları Yönergesi

Yüzme sularının kalitesine ilişkin 76/160/EEC sayılı Yönergenin amacı, AB genelinde yüzme amacıyla kullanılan hem tatlı, hem de kıyı sularının kalitesini güvence altına almaktır. Yönergede 19 adet fiziksel, kimyasal ve mikrobiyolojik parametre saptanmakta ve Üye Devletlere numune alım sıklığına ve parametrelere ilişkin kurallara uygun olarak yüzme sularının bulunduğu bölgeleri denetleme zorunluluğu getirilmektedir. Üye Devletler, Yönergede belirtilen zorunlu kalite standartlarına uyulması için her türlü önlemi almakla yükümlüdür.

Komisyon, AB genelindeki yüzme sularının kalitesi konusunda bir yıllık rapor yayımlar.

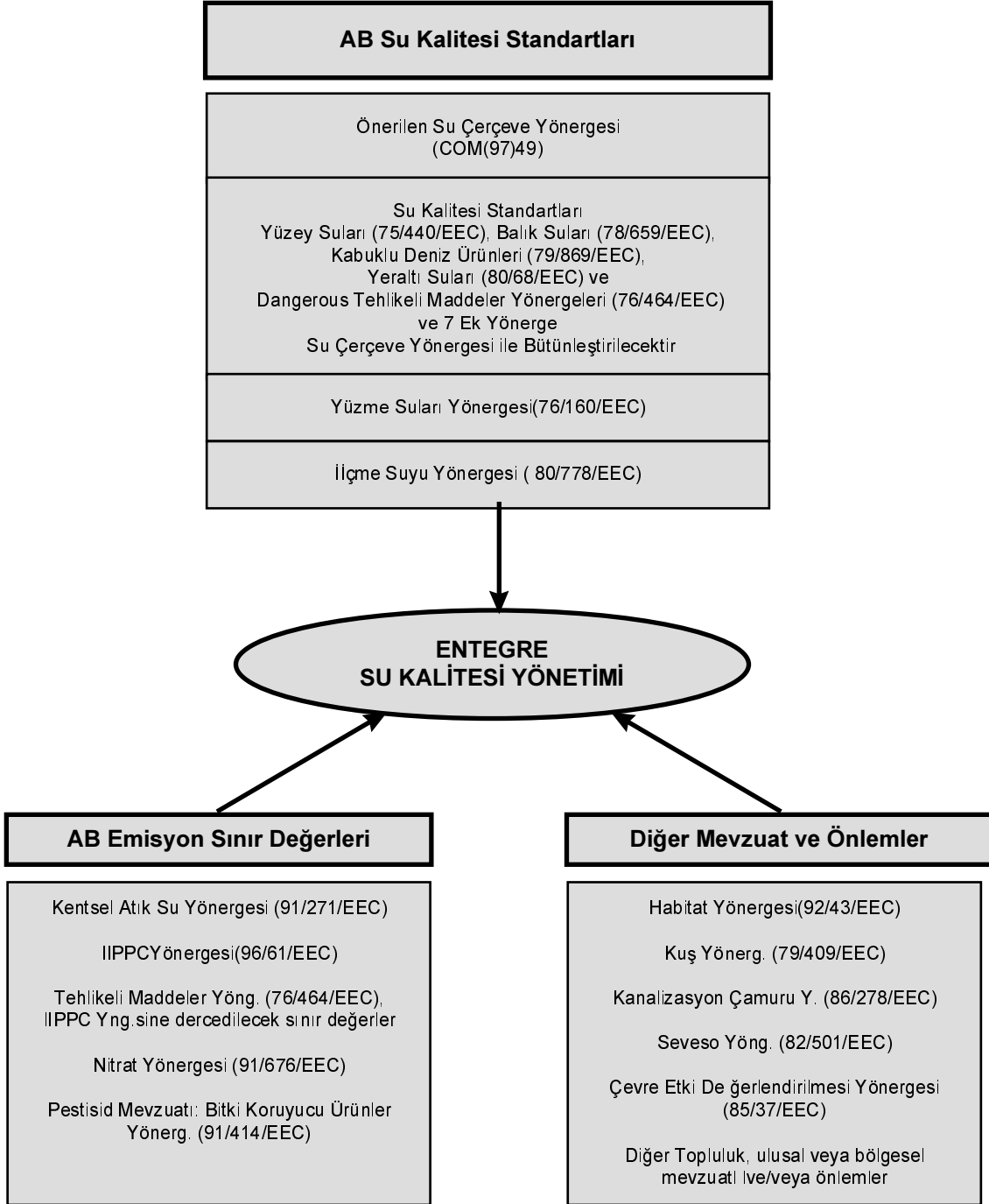
1976 tarihli bu Yönergenin güncelleştirilmesi amacıyla, Komisyon tarafından bir revizyon önerisi kabul edilmiştir.

Komisyon, Su Çerçeve Yönergesi üzerinde yaptığı çalışma sırasında, Yüzme Suları Yönergesinin çevre ve turizm politikalarının bütünleştirilmesi konusunda Topluluğun katkısını teşkil ettiği ve bu Yönergenin ayrı bir kimlik taşımasının yararlı olduğu sonucuna varmıştır. Bununla beraber, yüzme suları ve bunlara ilişkin yükümlülüklerin nehir yatağı yönetim planlarına

dercedilmesi gerekeceğinden, Yüzme Suları Yönergesi ile Su Çerçeve Yönergesi arasında sıkı bir koordinasyon olacaktır.

Uygulama Esasları

1. Yönergede yer alan tanımlara uyan yüzme suları saptanmalıdır.
2. Numune alımı ve izleme konusunda ulusal, bölgesel ve yerel düzeyde bir yetkili makam tayin edilmelidir.
3. Yüzme suları kalite standartlarına uymanın, ülkelerin Kentsel Atık Suların Arıtılması Yönergesi uyarınca taşıdıkları yükümlülükleri nasıl etkileyeceği değerlendirilmeli ve kalite standartlarına uymak için başkaca önlemlerin gerekip gerekmediği kararlaştırılmalıdır.

EVSEL VE ENDÜSTRİYEL ATIK SULAR

ATIK SULARIN TOPLANMASI, KANALİZASYON SİSTEMİNE BOŞALTILMASI

Planlama, Yapım, Bakım İşleri :
Kentsel Atı Su Yönergesi
(91/271/EEC)
Endüstriyel Atık Suların Boşaltılması
Kentsel Atık Su Yönergesi (gerektiğinde ön
arıtma
IPPC Yönergesi
Tehlikeli Maddeler Yönergesi ve Buna Ek
Yönergeler
(76/464/EEC)

ATIK SU ARITIMI

Emisyon sınır değerleri:
Kentsel Atık Su Yönergesi
(91/271/EEC)
Kanalizasyon çam.
Kentsel atık su Yönergesi
Kanalizasyon Çamuru Yöng.
(86/278/EEC)

ARITILMIŞ ATIK SULARIN SU KİTLELERİNE BOŞALTILMASI

Ölçüm ve izleme:
Kentsel atık su Yönergesi (atık sular ve çok
etkilenmiş sular için);
Tehlikeli Maddeler Yönergesi ve Ek Yönergeleri ;
Su Kalitesi Standartlarına Uyum:
Yüzme Suları Yönergesi (yüzme alanları için);
Gelecek Su Çerçeve Yönergesi

DOĞRUDAN SU KİTLELERİNE BOŞALTILAN SANAYİ ATIKLARI

ATIK SU ARITIMI

Emisyon sınır değerleri:
Kentsel Atık Su Yönergesi (agro-gıda sanayii
atıkları için)
IPPC Yönergesi (Kaynakta önleme ilkesi;BAT'A
dayal emisyon sınır değerlerinin saptanması)
Tehlikeli maddeler Yönergesi ve buna ek yönergeleri
Kanalizasyon çam.
Kentsel Atık Su Yönergesi
Kanalizasyon Çamuru Yöng.
IPPC Directive

ARITILMIŞ ATIK SULARIN SU KİTLELERİNE BOŞALTILMASI

Ölçüm ve izleme:
Yüzme Suları Yönergesi (yüzme alanları için)
Gelecek Su Çerçeve Yönetmeliği (su kitlelerinin
denetimi genel yükümlülüğü)
Su Kalitesi Standartlarına Uyum:
Yüzme Suyu Yönergesi (yüzme alanları için);
Gelecek Su Çerçeve Yönergesi

E. DOĞANIN KORUNMASI

Doğanın Korunması konusundaki AB mevzuatı iki ana Yönerge ve iki Yönetmelikten oluşmaktadır. Yönergeler, Avrupa Birliğinde doğal habitatların ve onların içinde yaşayan flora ve faunanın korunmasına yöneliktir. Yönetmelikler, tehlike altındaki flora ve faunanın Avrupa Birliği genelinde ithalatı ve ticaretinin yapılmasını sınırlar ve Antarktiğin korunması amacıyla bir izleme ve denetleme sistemi kurar.

92/43/EEC sayılı Habitat Yönergesi, Avrupa fauna ve flora türleri ve bunların habitatlarının korunmasında ana mekanizma olmuştur. Bu Yönerge, doğal habitatlar ile bunların içinde yaşayan yabancı fauna ve floranın muhafazası yoluyla biyolojik çeşitliliğin korunmasında AB genelinde bir çerçeve çizmektedir. 79/409/EEC sayılı Kuş Yönergesi yabancı kuş türlerini ve yabancı kuş popülasyonunun muhafazası için önem taşıyan yöreleri korumaya yöneliktir. Yönerge, Toplulukta mevcut bulunan yabancı kuş türleri, bunların yumurtaları, yuvaları, yavruları ve habitatlarının korunması için bir program getirmektedir. Yönerge, üreme bölgeleri ile göçmen kuşlar için önem taşıyan bölgeleri koruma altına almakta ve avlanma mevsimleri ile yöntemlerini düzenlemektedir.

EC/338/97 sayılı Yönetmelik, Nesli Tükenmekte Olan Türlerin Uluslararası Ticaretine İlişkin Washington Sözleşmesiyle doğanın korunması konusunda getirilen yükümlülüklerle AB tarafından uyulacağını garanti etmektedir. Washington Sözleşmesi taraflarınca alınan kararların uygulanabilmesi için, Yönetmelik düzenli olarak tadil edilecektir. 83/129/EEC sayılı Yavru Foklar Yönergesi, yerli halk tarafından geleneksel yöntemlerle öldürülenlerinkiler hariç, yavru fokların derisinden yapılmış ayakkabı ve giysi gibi ürünlerin ticaretini yasaklamaktadır.

Antarktiğin Korunması'na ilişkin 90/3943/EEC sayılı Yönetmelik, Antarktik Deniz Yaşamı Kaynaklarının Muhafazasına ilişkin Sözleşmede yer alan denetim ve gözlem şartlarını uygulamaktadır.

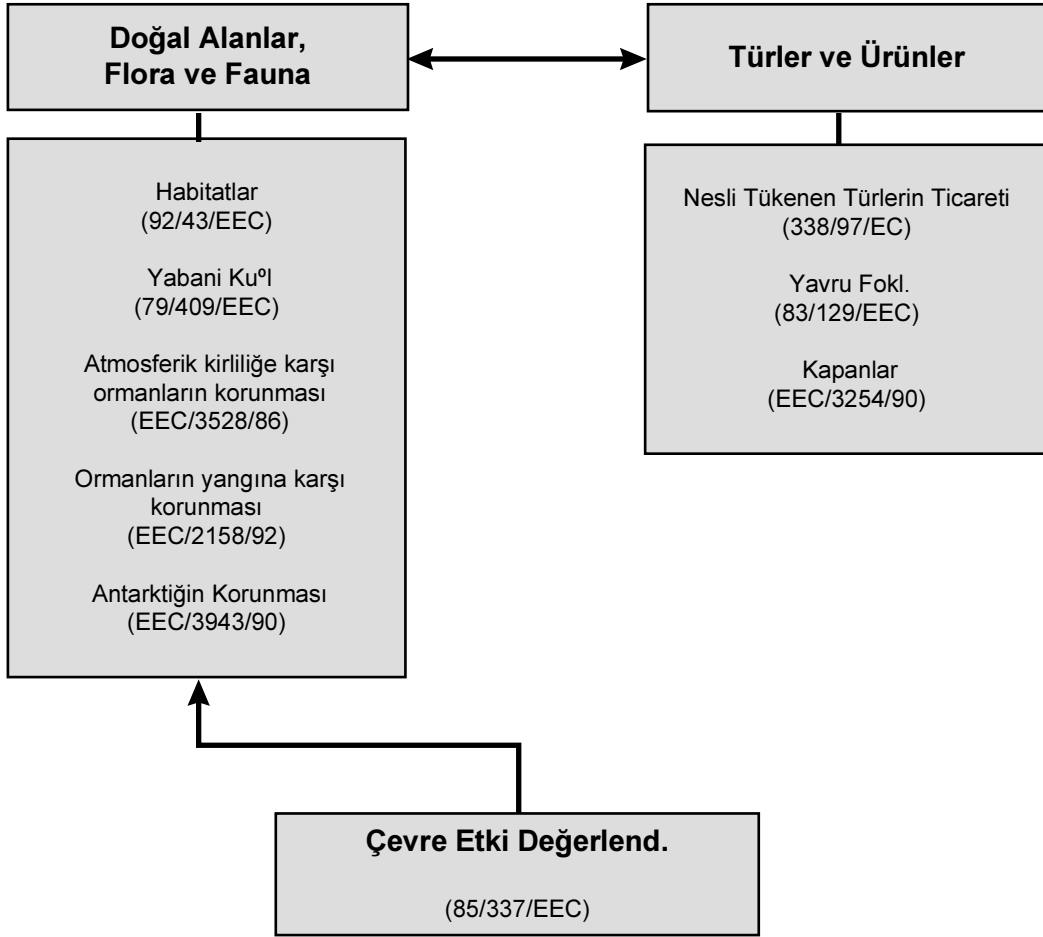
E.1 Habitatlar

Doğal habitatlar ile yabancı fauna ve floranın muhafazasına ilişkin 92/43/EEC sayılı Yönergenin amacı, doğal habitatlar ile yabancı fauna ve floranı muhafaza ederek, Avrupa Birliği Üye Devletlerinin toprakları içindeki bioçeşitliliğin korunmasıdır. Avrupa'nın habitat türlerinin çoğu bozulmuştur ve nesli tükenmeye yüz tutan veya giderek daha enderleşen türlerin sayısı hızla artmaktadır. Yönergenin amacı, AB açısından önemli görülen habitat tipleri ve türleri için 'uygun bir muhafaza statüsü' saptamaktır. Bu statü genelde hem habitatlar hem de türler için, türlerin popülasyon dinamikleri, türler ve habitatların doğal yelpazesindeki trendler, kalan habitat alanı ve Üye Devletlerdeki oranları gibi faktörlere göre saptanmaktadır.

'Natura 2000' adında bir Avrupa ekoloji şebekesi kurulacaktır. Her Üye Devlet kendi toprakları üzerinde AB açısından potansiyel önem taşıyan yörelerin bir listesini hazırlayacaktır. Listede yer alan yöreler, korumaya muhtaç habitat türleri içinde her bir Üye Devletin payına orantılıdır. 79/406/EEC sayılı Kuş Yönergesi ile koruma altına alınan yörelerin tümü aynı zamanda 'Natura 2000' şebekesine de dahildir.

Daha sonra AB için önem taşıyan yörelere ilişkin tek bir liste hazırlanacaktır. Bu liste muhtemelen Haziran 1988'de kabul edilmiş olacaktır ve bu tarihten sonra bu yörelere için özel koruyucu yükümlülükler geçerli olacaktır. Bunların arasında, habitatların bozulmasını önlemek için 'uygun adımların atılması' ve yörelere önemli ölçüde etkileyebilecek proje ve planların değerlendirilmesi sayılabilir. Bir plan veya projede koruma şartları dikkate alınmalıdır; zorunlu olarak kamu yararına öncelik verilmesi nedeniyle bir yöre olumsuz etkilendiği takdirde, Üye Devletler telafi edici önlemler alacaklardır. Belli yörelere Özel Koruma Alanları olarak saptamak ve yönetim planlarının geliştirilmesi dahil, gerekli koruma önlemlerini almak için Üye Devletlerin 6 yıl süresi vardır.

DOĞANIN KORUNMASI

Arazi kullanımının planlanmasına ilişkin önlemler, Natura 2000 şebekesinin ekolojik tutarlılığının sağlanmasına ve yabani yaşam için önem taşıyan, özellikle de yabani yaşamın göçü, üremesi ve genetik değiş-tokuşuna imkan sağlayan arazi özelliklerinin muhafazasına yönelik politikaları içermelidir. AB için önemli olduğu saptanan hayvan ve bitki türlerinin korunması için Üye

Devletlerin sıkı bir koruma sistemi geliştirmeleri gereklidir. Bu suretle, bu türlerin doğal yaşamlarının herhangi bir aşamasında kasden toplanması, yakalanması veya öldürülmesi veya üreme bölgeleri ile dinlenme yerlerinin bozulması veya tahribatı yasaklanmış olmaktadır.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler AB için önem taşıyan yöreleri saptamalı ve bu suretle o yöreler için gerekli koruma rejimleri uygulanmaya başlamalıdır.
2. Yörelerin muhafaza edilmelerine ilişkin hedeflerin ışığında, yöreler üzerinde önemli etki yaratabilecek her türlü plan ve proje doğru olarak değerlendirilmelidir; bkz. yukarıdaki EIA Yönergesine ilişkin tartışma (Bkz. Bölüm A - Yatay Mevzuat).
3. Avrupa Natura 2000 şebekesinin bir parçası olarak, ülkeler bu şebekenin ekolojik tutarlılığının korunmasından sorumludur.
4. Ülkeler koruma altındaki yörelerde yönetim ve izlemeyi sağlamalı, ayrıca koruma önlemlerinin ihlali halinde uygun yaptırımlar uygulamalıdır.

E.2 Yabani Kuşlar

Yabani Kuşların korunmasına ilişkin 79/409/EEC sayılı Yönerge, yabani göçmen kuşlar ve bunların habitatlarının korunması için bir plan öngörmektedir. Üye Devletler, AB genelinde yaşayan tüm yabani kuş türlerinin korunmasından, bunu yaparken özellikle ekolojik, bilimsel ve kültürel gereksinimler ile ekonomik ve dinlenme gereksinimlerinin gözetilmesinden sorumludur. Bunun için habitat alanlarının çeşitliliğinin yeterli düzeyde muhafazası veya yeniden tesisi gereklidir; diğer bir deyişle, korunmalı alanlar yaratılmalı, korunmalı alanların içinde ve dışında kalan habitatlar yönetilmeli, tahribata uğramış biotoplar yeniden kurulmalı veya yenileri geliştirilmelidir.

Üye Devletler, nesli tükenmekte olduğu saptanan türlerle göçmen türlerin habitatlarının muhafazası için özel önlemler almalı, bu türler için en uygun alanlar olan Özel Koruma Alanlarını (SPA'ları) geliştirmelidir. Bu bağlamda, sulak alanlardan önemle bahsedilmelidir. Özel Koruma Alanları için öngörülen koruma rejimi artık Habitat Yönergesinde tanımlanmaktadır.

Bazı istisnalar saklı kalmak üzere, Üye Devletler kasdi öldürme veya yakalamayı; yuva ve yumurtaların kasden imhası ve/veya tahribatını; yabani yumurtaların çalınmasını; üreme ve yavruları büyüme dönemlerinde türlerin rahatsız edilmesini; avlanması ve yakalanması yasaklanmış olan kuşların saklanması yasaklamalıdır.

Özel tehdit altında bulunan türler için Üye Devletler özel koruma alanları, özellikle de sulak alanlar saptamalıdır. Üye Devletler Komisyona bilgi aktararak, Komisyonun ulusal düzeydeki farklı uygulamaları tutarlı bir bütün haline getirmesine yardımcı olmalıdır. Yabani kuşlar ile canlı veya ölü kuşların parçaları veya türetkenlerinin satılması genelde yasaklanmıştır.

Uygulama Esasları

1. Avrupa Birliğine kıyasla daha sıkı doğayı koruma yasalarına sahip olsunlar veya olmasınlar, ülkeler özellikle habitatın korunmasına ilişkin uluslararası düzenlemeleri iç hukuklarına nasıl yansıtacaklarını düşünmelidir.

2. Yönergenin içerdiği koruyucu hükümler, doğal alanların yönetimi ve korunmasını etkileyen yasalar ile prosedürler, bütçeler ve yerel yöneticilerin eğitiminde değişiklik yapılmasını gerektirebilir.

E.3 Yabani Fauna ve Flora Türlerinin Ticaretinin Yapılması

1 Haziran 1997 tarihinde yürürlüğe giren EC/338/96 sayılı Yönetmelik, Nesli Tükenmekte olan Türlerin Ticaretinin Yapılmasına ilişkin Sözleşme (CITES)'nin uygulanmasına dair 82/3626/EC sayılı Yönetmeliğin yerine geçmiştir. Yönetmeliğin amacı, kontrolsüz ticaret nedeniyle etkilenmiş veya etkilenecek yabani türleri koruma, düzenleme veya izleme yoluyla korumaktır.

Bu şekilde koruma altına alınan türlerin sayısı artmaktadır. Tek pazarın yürürlüğe girmesi ve iç sınır kontrollerinin kaldırılması sonucunda değişen ortama uyum sağlayabilmek için, AB'nin dış sınırlarında daha sıkı kontroller uygulanmaktadır. Ayrıca, Yönetmelik yasaları ihlal edenlere karşı ceza uygulanmasına ilişkin hükümler içermekte ve yabani hayvanların yakalanması konusunda politikalar getirmektedir.

Uygulama Esasları

1. Uygulamada kullanılacak mevzuatı geliştirirken, bir dizi yetkili makamın saptanması gerekir. Gümrük idarelerine, hem denetim yapmak, hem de ithalat ve ihracat permilerini vermek konularında ek sorumluluklar verilmelidir.
2. Mevzuatı uygulamak ve Komisyon'a bilgi aktarmakla görevli bir yetkili idare tayin edilmelidir.
3. Kendi taraf ülkelerini Bilimsel İnceleme Grubu'nda temsil etmek ve uygulanan mevzuat çerçevesinde ortaya çıkan bilimsel sorunları halletmek konusunda bilimsel makamlara yetki verilmelidir.
4. Taraf ülkeler ithalat ve ihracat permilerine ilişkin prosedürler ve dokümantasyonu geliştirmelidir. Ayrıca, uygun ticari yasaklar ve buna ilişkin prosedürlerin de geliştirilmesi gerekir.
5. Yetkili makam tarafından özel türler için ön permi prosedürleri geliştirilmeli ve uygulanmalıdır.
6. Türlerin illegal olarak ticaretinin yapılması halinde yasal takibat uygulanması için gerekli izleme ve uygulama prosedürleri hazırlanmalıdır.

E.4 Fok Yavruları

Üye Devletler, giysi gibi bazı fok ürünlerinin ticari ithalatını yasaklamalıdır. Yerli halk tarafından geleneksel avlanma yöntemleriyle elde edilen ürünler bu yasak kapsamına girmez.

Uygulama Esasları

1. Yasaklanmamış yavru fok ürünlerinin ithalatına ilişkin tescil prosedürleri ve yasaklanmış ürünlerin denetimi için denetim ve uygulama prosedürleri saptanmalıdır.
2. Bakanlıklar ve yetkili makamlar (örneğin, Çevre, Gümrük, Polis) arasında koordinasyon ve istişare süreçleri olmalıdır.

E.5 Antarktiğin Korunması

Antarktikte Yaşayan Canlı Deniz Kanyaklarının Muhafazasına ilişkin Sözleşmenin XXIV Maddesi hükmü uyarınca getirilmiş olan gözlem ve denetim sisteminin uygulanmasına ilişkin 3943/90/EC sayılı Yönetmelik, Sözleşmede yer alan gözlem ve denetim sistemlerini benimsemektedir.

E.6 Kapan Kullanımı

EEC/3254/91 sayılı Yönetmeliğin amacı, kapan kullanımının yasaklanması ve kürk ve diğer ürünlerinin ithalatının kısıtlanması suretiyle bazı yabancı hayvan türlerinin muhafazasına yardımcı olmaktır.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, Yönetmelikte belirtilen şartlara uyulup uyulmadığını takip edeceklerdir.
2. Sınır kontrolleri düzenlenmelidir.

E.7 Ormanların Korunması

Atmosferik Kirliliğe Karşı Koruma

EEC/3528/86 sayılı Yönetmelik ormanların atmosferik kirliliğe karşı korunması için bir plan içermektedir, ancak asıl amacı Üye Devletlere periyodik hasar envanteri çıkarmak ve bir gözlem noktaları şebekesi kurmak konusunda yardım etmektir. Yönetmelik uyarınca, Topluluk ormanlarının uğradığı tahribatın periyodik olarak envanterinin çıkarılması gerekmektedir. Yönetmelik ayrıca, ormanlardaki atmosferik kirlilik ve bunun etkilerinin daha iyi anlaşılması için pilot projeler ve alan araştırmaları yapılmasını, tahribat gözlem ve ölçüm yöntemlerinin iyileştirilmesini ve tahrip olmuş ormanların restorasyonunu öngörmektedir.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler ormanların sağlık durumuna ilişkin raporlar düzenlemelidir.
2. Ülkeler birleşik numune alım sistemi ve verilerin tek merkezde işlenmesi ilkesine uyacaktır.
3. Birlik, Yönetmelik uyarınca yapılacak girişimleri %50 oranında destekleyebilir.
4. Bir izleme şebekesi kurulacaktır.

Yangına Karşı Koruma

EEC/2158/92 sayılı Yönetmelik, çıkan yangınların sayısını ve kapsamını ve yanan alanları azaltmak amacıyla, daha fazla koruma önlemleri alınmasını öngörmektedir. Yönergede ormanların eko sisteminin muhafazası ve ormanların kırsal bölgelere sağladıkları muhtelif yararların korunması amacıyla yapılan girişimler desteklenmektedir. Ayrıca, ormanların yangına karşı korunması için bir plan getirilmektedir.

Uygulama Esasları

1. Planın uygulanması için gerekli fonlar tahsis edilmiştir.

2. Ülkeler, orman yangınları riskine göre topraklarını sınıflandıracak ve yüksek ila orta risk grubuna giren bölgeler için geliştirilecek orman yangınlarına karşı koruma planlarını Komisyona iletceklerdir.
3. Ülkeler, orman yangınlarını azaltmak için alınan çeşitli önlemlerin etkinliğini değerlendirecekler ve her yıl ormanların yangına karşı korunmasında uygulanan iyileştirici proje veya programlarını Komisyona iletceklerdir.
4. Hükümetler, Yönetmelik uyarınca alınan ve Komisyon tarafından Topluluğun katkısına tekabül eden miktarlarda desteklenen önlemlerin uygulanmasından sorumlu departman veya kurumları tayin edecektir.

Habitat Yönergesinin Uygulama Esasları

Ulusal Yasal Çerçeve

- Yönerge hükümleri mevcut ulusal yasalarla kıyaslanmalıdır.
- Yasalardaki boşluklar saptanmalıdır.

Seçenekler :

1 Ulusal Mevzuat (Doğa Koruma Yasası)

Mevcut yasaların değiştirilmesi (doğa koruma yasaları, tarım yasası, su yönetimi yasası)

Yetkili Makamlar

- Hukuki ve idari işler için yetkili makamlar tayin edilmelidir.
- Ulusal yetkili makamlar, Yönergeye ilişkin gelişmeleri Komisyona iletmek ve habitatın korunmasında tutarlılığı teminle görevlidir.

Yasal Denetimler

- Özel Koruma Alanlarını (ÖKA) tanımlamak ve seçmek için kullanılan kriterlere özellikle dikkat edilmelidir.
- ÖKA muhafazası arazi kullanımı planlaması kararlarına dercedilmelidir.
- Çevre etki değerlendirme süreci ÖKA geliştirilmesi önerilerine ait karar-alma sürecine dahil edilmelidir.

Habitat Koruma Süreci

- 1 ve 2 No.'lu Eklere dayalı olarak bir yöreler listesi önerilmelidir.
- Bu liste Komisyona iletilmelidir.
- Korunacak yöreler konusunda Komisyon ile bir mutabakat sağlanmalıdır.
- Gereken yerlerde, Korunacak yöreler için yönetim planları geliştirilmelidir.
- Yönetim planları arazi kullanımına ait kararlara dercedilmelidir.

İlgili Taraflar

- Yöreler seçilmeden önce yerel yönetimler, ilgili Devlet daireleri, sanayiciler, inşaatçılar ve kamuoyu dahil tüm ilgili tarafların görüşleri alınmalıdır.
- Yörelere ait veriler kamuya açıklanmalıdır.
- Yetkili makamlar yöreler için (muhafaza dışında) kullanım önerileri getirerek ilgili taraflara yardımcı olacaktır.

Mali Konular

- İdari işleri Hükümetler sağlayacaktır
- Koruma altındaki yörelerin muhafazası için arazi sahiplerine mali destek veya vergi kolaylığı sağlanabilir.

F. SANAYİ KİRLİLİĞİ DENETİM VE RİSK YÖNETİMİ

Yönerge ve Yönetmelikler üç alanı kapsamaktadır : sanayi emisyonlarının denetlenmesi, büyük kazalara yol açan tehlikelerin denetlenmesi, çevre denetimleri ve eko-etiketleme.

İlk gruba dahil olan Yönergeler, bazı sanayi tesislerinden havaya ve suya karışan atıkların kontrol altına alınması için, bu tesislere uygulanacak izin şartlarını düzenler. Bunlar arasında 96/61/EEC (IPPC) sayılı Entegre Kirlilik Önlem ve Denetim Yönergesi, sülfür dioksit, nitrojen dioksit ve partikül emisyonlarını kapsayan ve her bir Üye Devletten çıkan toplam emisyonların azaltılması için hedefler tesbit eden 88/609/EEC sayılı Büyük Yakma Tesislerinden Çıkan Emisyonlar Yönergesi ve 84/360/EEC sayılı Sanayi Tesislerinin Yol Açtığı Hava Kirliliği Yönergesi bulunmaktadır. Bir çerçeve mevzuat niteliğindeki bu son Yönergenin yerine 2007 yılında çok daha kapsamlı olan IPPC Yönergesi geçecektir.

İkinci grupta, adını toksik gazların sebep olduğu büyük bir kazanın cereyan ettiği İtalyadaki bir kentten alan 96/82/EC sayılı Seveso Yönergesi bulunmaktadır. Avrupa dışında kabul edilen benzer mevzuata örnek teşkil etmiş olan bu Yönerge uyarınca, sanayi tesislerinin işletmecileri kazalara yol açabilecek başlıca tehlikeleri saptamalı ve bunları denetlemek ve etkilerini kısıtlamak için önlem almalıdır. Bu Yönerge, 1999 yılında 82/501/EEC sayılı bir önceki Yönergenin yerine geçecektir.

Üçüncü grupta ise, 1836/93/EEC sayılı Eko Yönetim ve Denetim Planı EMAS ile 880/92/EEC sayılı eko etiket konusundaki Yönetmelikler yer almaktadır. EMAS Yönetmeliği sanayi tesislerinin, çevreyi koruma konusundaki performanslarını iyileştirmenin bir yolu olarak, iç çevre yönetimi sistemleri ve denetim programlarının geliştirilmesi sürecine gönüllü olarak katılmalarını teşvik etmektedir. Eko etiket Yönetmeliği ise, tüm kullanım süreleri boyunca çevre üzerinde çok az etki yapan ürünlerin tasarımı, üretimi, pazarlanması ve kullanımının özendirilmesini amaçlayan bir AB eko etiket ödül programını öngörmektedir. Eko etiket tüketicileri ürünlerin çevre üzerindeki etkileri konusunda bilgilendirir.

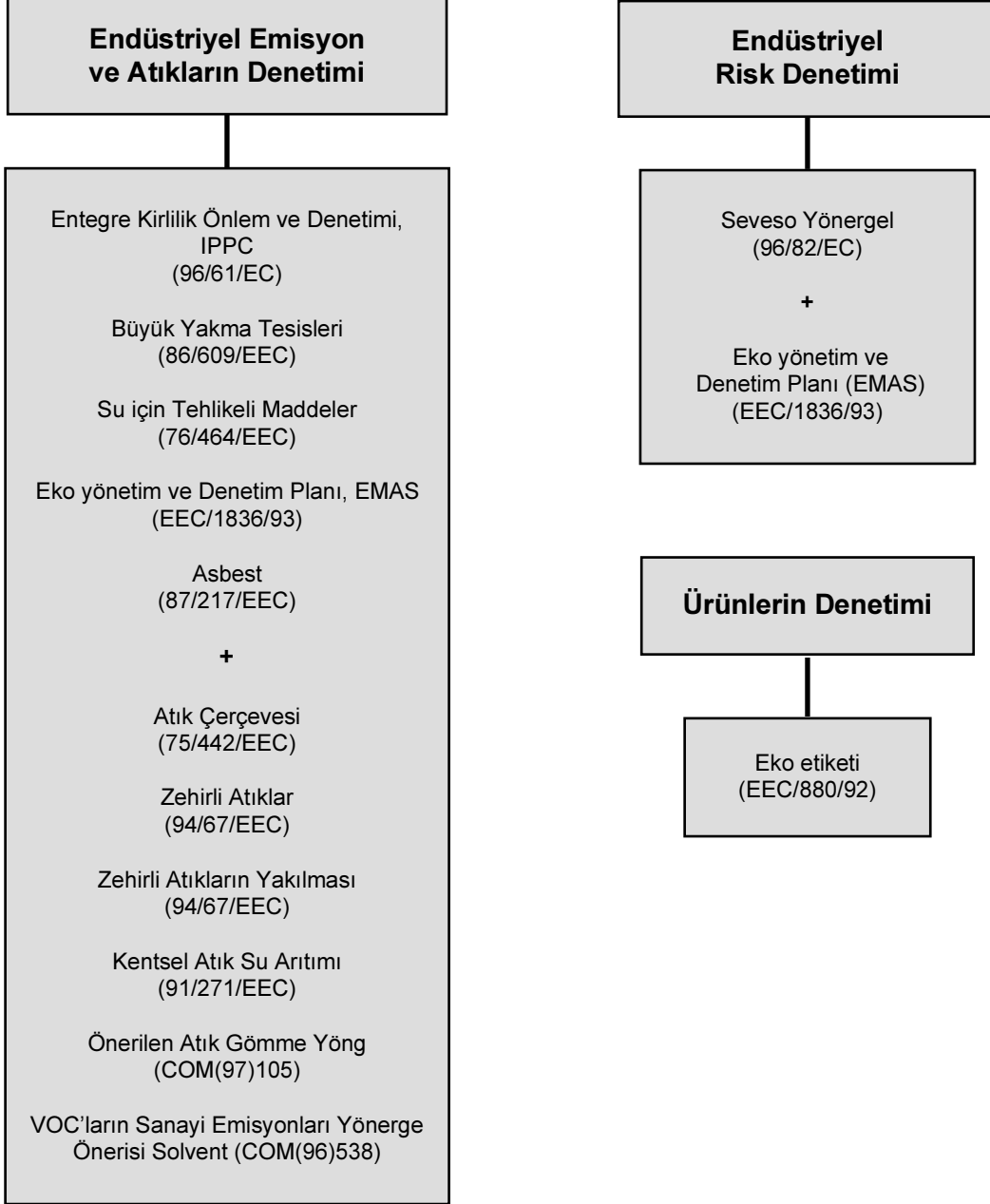
F.1 Entegre Kirlilik Önlem ve Denetimi

Yönergenin amacı, önleyici tedbirlerin alınması veya bunun uygulanmadığı durumlarda, sanayi tesislerinden hava, su ve toprağa karışan emisyonlar ve atıkların azaltılmasını sağlamak suretiyle çok çeşitli kaynaklardan gelen kirliliğin entegre bir şekilde önlenmesi ve denetlenmesi ve bu suretle çevrenin bir bütün olarak en etkin şekilde korunmasıdır.

Yönerge kapsamına giren tüm faaliyetler için izin alınması gereklidir. Üye Devletler sanayi tesislerinden kaynaklanan hava, su emisyonları ve atıkları için tek bir izin belgesi verebilecekleri gibi, bu tür izinleri vermekle yetkili birkaç makam arasında tesis edilen işbirliği ile entegre hale getirilmiş birden fazla izin belgesi de verebilirler. Çevresel izin belgeleriyle emisyonlar için sınır değerler getirmenin yanısıra, Üye Devletler izin belgelerinin aşağıda belirtilen temel şartların yerine getirilmesini sağlayan önlemleri içermesini de temin etmelidir :

- özellikle Mevcut En İyi Teknikler (BAT) uygulanmalı ve çevre kirliliğine karşı tüm doğru önlemler alınmalıdır

ENDÜSTRİYEL KİRLİLİĞİN DENETİMİ VE RİSK YÖNETİMİ

- önemli bir çevre kirliliğine yol açılmamalıdır
- atık üretiminden kaçınılmalıdır; atıklar üretildikleri yerde geri kazanılmalı, teknik ve ekonomik olarak bunun mümkün olmaması halinde, çevrenin herhangi bir şekilde etkilenmemesine dikkat edilerek atılımı yapılmalıdır
- enerji kullanımı etkin olmalıdır
- kazaları önlemek ve sonuçlarını hafifletmek için gerekli önlemler alınmalıdır
- faaliyetler tamamen durdurulduktan sonra herhangi bir kirlilik riskinden kaçınmak için gerekli önlemler alınmalı ve işletme alanı yeterli bir duruma getirilmelidir.

İzin belgeleri, kirliliğin bir ortamdan diğerine taşınması ihtimali de dikkate alınarak, Mevcut En İyi Tekniklere (BAT) dayalı emisyon sınır değerleri getirmelidir. Gerekli takdirde, toprağı ve yeraltı sularını korumak ve atık yönetimini uygulamak konusunda başka şartlar da getirilebilir. Ayrıca, izin belgelerinde, çevre kalite standartlarının herhangi bir şekilde ihlal edilmesini önleyici ek şartlar da bulunabilir.

Bu şartlar, Ekim 1999'dan itibaren yeni kurulan tesisler ve Ekim 2007'den itibaren mevcut tesisler için geçerli olacaktır.

Yetkili makamlar belli aralıklarla ve gerektiği zamanlarda izin belgelerini güncelleştirmelidir.

Üye Devletler tarafından sağlanacak verilere dayalı olarak, Komisyon başlıca emisyonlar ve bunların kaynakları hakkında bir envanter yayımlayacaktır.

Uygulama Esasları

1. Yönerge kapsamındaki yöreler saptanmalıdır.
2. IPPC Yönergesi, ülkelerin sanayi tesislerine izin belgesi düzenleyecek yetkili makamları tayin ettiği ve bir dizi sanayi sektöründe çevre yönetimine ilişkin rejimleri uygulamak ve denetlemek konusunda yeterli bilimsel bilgiye sahip olduğu varsayımı üzerine kurulmuştur.
3. Uygulama ihtiyaçları değerlendirilirken, IPPC izin belgelerinde yer alan şartlar ve süreçler, çevrenin kalitesi ve emisyon standartları konusunda mevcut ulusal yasalar ve izin belgesi şartları ile karşılaştırılmalıdır.
4. Yönergeyi uygulayabilmek için çok kapsamlı bir idari bilgi ve kapasite gerekeceğinden, uygulama kapasitesinin durumuna göre EU şartlarının aşamalı olarak uygulanması olanağı incelenmelidir.
5. İyi bir başlangıç noktası olarak, mevcut yönetimin kirliliğin önlenmesi, atıklardan kaçınılması, geri kazanım ve güvenli atılım, etkin enerji kullanımı, kazaların önlenmesi ve yapılacak işlere ilişkin kurallar, prosedürler ve standartlar da dahil olmak üzere, Yönergede öngörülen tüm sorumlulukların üstesinden gelebilme kapasitesi değerlendirilmelidir.
6. Yeni izin belgelerinin şartlarına tam ve pürüzsüz olarak uyumun sağlanması için, enerji, maden üretim ve mineral işleme, kimya, atık yönetimi ve diğer ilgili sanayi sektörlerinin temsilcileri ile istişarede bulunulmalıdır.

7. İzin belgeleri ulusal, bölgesel veya yerel düzeyde verilebilir. Küçük ve orta ölçekli işletmeler için izin belgelerinin yerel yönetimlerce verilmesi, buna karşılık büyük sanayi tesislerinin belgelerinin bölgesel veya ulusal makamlarca verilmesi uygun olabilir.
8. Yetkili makamlar izin belgelerini, sadece boruların ucundaki standardı incelemek yerine, tüm tesisin tasarımını değerlendirmek suretiyle tanımlamalıdır.
9. Yetkili makamlar, tüm izin belgelerinde toprak, hava ve suyun çevresel tahribata karşı korunmasına ilişkin şartların yer almasını sağlamalıdır. Hava emisyonlarının nasıl tanımlanıp denetleneceğine ilişkin ayrıntılı önlemler de buna dahil edilmelidir.
10. Yönergeyi uygulayan Devletler, gerek yetkili makamlar ve müfettişlerle işbirliği yapmama, gerek izin belgelerindeki şartları ihlal etme durumlarında uygulanacak cezaları saptamalıdır. Faaliyetlerin yeniden düzenlenmesi nedeniyle ortaya çıkan maliyetlerin karşılanması için, sanayi tesisleri işletmecilerinden mali senet istenmesi uygun olabilir.
11. Kamuoyunun katılımının sağlanması ve kamuya bilgi aktarılması, Yönergenin en hayati unsurlarındandır. İzin belgelerine ilişkin bilgilerin açıklanmasının bir yolu, ilgili Devlet daireleri ve kütüphanelere alınan kararları ve izin belgelerini gösterir kayıtları göndermektir. Bu şartlar ile Çevreye İlişkin Bilgilere Ulaşılmasına ilişkin Yönergenin uygulanması arasında bağlantı kurulmalıdır.
12. Hükümetler, sanayi tesislerinden kaynaklanan Hava Kirliliği Yönergesi ile Tehlikeli Maddelerin Suya Boşaltılması Yönergesi şartlarının, IPPC Yönergesinin yürürlüğe girmesini (30 Ekim 1996) takibeden 11 yıl içinde, IPPC Yönergesi uyarınca verilecek izin belgelerine aşamalı olarak nasıl yansıtılacağını düşünmelidir.

F.2 Sanayi Tesislerinden Kaynaklanan Hava Kirliliği

84/360/EEC sayılı ve sanayi tesislerinden kaynaklanan hava kirliliği ile mücadele eden Yönerge, 2007 yılında yerini IPPC Yönergesine bırakacak (Bkz. S.78) olan bir çerçeve mevzuattır. Üye Devletler, Ek I'deki listede yer alan sanayi tesisi tiplerinin işletmeye geçmeden veya tesislerde kapsamlı tadilat yapmadan önce, yetkili ulusal veya bölgesel makamlardan izin almalarını sağlamalıdır. Milli savunmaya hizmet eden sanayi tesisleri bu Yönergeden muaftır.

İzin belgesinin verilebilmesi için, yetkili makamın hava kirliliğine karşı aşırı maliyet içermeyen mevcut en iyi teknoloji (BATNEEC) dahil, gerekli tüm önlemlerin alınmış olduğu, tesisin işletmeye açılmasından sonra, özellikle Ek II'deki listede belirtilen maddelerden kaynaklanan önemli bir hava kirliliği oluşmayacağı, emisyon sınır değerlerinin hiçbirinin aşılmayacağı ve hava kalitesine ilişkin geçerli tüm sınır değerlerin dikkate alınmış olduğu konularında tatmin olması gerekir.

İzin belgesi almak için yapılan başvurular ve yetkili makamların almış olduğu kararlar kamuoyuna ve ikili ilişkiler çerçevesinde diğer ilgili Üye Devletlere açıklanmalıdır.

IPPC YÖNERGESİ – UYGULAMA ESASLARI

Ulusal Yasal Çerçeve

- Yönerge hükümleri mevcut ulusal yasalarla kıyaslanmalıdır.
- Yasa boşlukları saptanmalıdır.
- Seçenekler :
1 ulusal yasa (IPPC Yasası)
Değişik grup ve faaliyetler için mevcut izin yasalarının değiştirilmesi (hava, su, atık, toprağın korunması, arazi kullanım yasası)

Yetkili Makamlar

- Ulusal yetkili makamlar izin standartlarının herkes için tutarlılığını ve sanayi sektörlerine En İyi Teknikleri sağlamalıdır.
- İzin başvurularını değerlendirme kriterleri, sanayi sektörü ve izin veren makamlara ait uygulama ilkeleri geliştirilmelidir.
- Yönerge uyarınca yöreler saptanmalıdır.

Yasal Denetimler

- Mevcut en iyi tekniklerin tanımlanmasına özellikle dikkat edilmelidir.
- Mevcut sektörel yönerge hükümlerine uyumun IPPC Yönergesi yürürlüğe girdikten sonra da devam edeceği bilinmelidir.
- Sağlığa ve çevreye verilen zararlar için yaptırım uygulanmalıdır.

İzin Süreci

- IPPC izin prosedürü tüm yeni tesislere uygulanmalıdır.
- Tesislere verilen yetkiler konusunda entegre bir yaklaşım benimsenmelidir.
- İzin sahibi tesislerdeki faaliyet değişikliklerine karşı dikkatli olunmalıdır.
- İzin için başvurular için kapsamlı bir standart bilgi formu hazırlanmalıdır.
- Çevre etki değerlendirmesi ile IPPC prosedürleri arasında bir ilişki bulunabileceği dikkate alınmalıdır.

İlgili Taraflar

- İzin vermeden önce, ilgili taraflar ve kamuoyunun bilgilendirilmesi ve karar sürecine katılımları sağlanmalıdır.
- Bir sınai faaliyet ve bunun insan sağlığı ve çevre üzerindeki muhtemel etkileri hakkında yetkili makamlar kamuoyunu bilgilendirmelidir.

Mali Konular

- Hükümetler yetkili makamları tayin eder, idari desteği verir, ilgili taraflara ve kamuoyuna bilgi aktarır.
- İzin için başvuranlar gerekli idari masrafları karşılarlar.

İZİNLERİN SORUMLULUK DAĞILIMINA ÖRNEKLER

Ülke	İzin Veren	İzleme & Denetim	Yürütme	Takibat
Fransa	Vali (Merkezi Hükümet Bölge Müdürlüğü)	Çevre Müfettisligi, Su Polisi	Vali	Vali
Almanya	Bölgesel Makam (Eyaletler)	Bölgesel Makam	Savci	Savci
Danimark	Bölgesel/yerel Makam	Bölgesel/yerel Makam	Bölgesel/yerel Makam	Polis
İngiltere	Çevre Müdürlüğü	Çevre Müdürlüğü	Çevre Müdürlüğü	Çevre Müdürlüğü

Üye Devletler sanayi tesislerinden çıkan emisyonları izlemeli ve tesislerin ekonomik durumunu dikkate alarak, şartlar ileri sürmelidir. Üye Devletler Ek I'in kapsamına giren mevcut tesislerin aşamalı olarak mevcut en iyi teknolojiye göre uyarlanmasını sağlamalıdır. Üye Devletler daha katı kurallar da getirebilirler.

Uygulama Esasları

1. Yetkili makamlar, muhtelif sanayi sektörleri ve üretim süreçlerinde bulunan izin belgesi almış tesislerin emisyonları, çevre kalitesi verileri ve BATNEEK uygulamaları hakkında veri toplayabilmek için sürekli bir çaba içinde olmalıdır.
2. Bu Yönergede yer alan izin belgesi şartlarından IPPC Yönergesindeki şartların uygulanmasına nasıl geçileceği incelenmelidir.
3. Farklı sanayi sektörleri ve faaliyetleri genelinde BATNEEC uygulamalarının nasıl tanımlanacağı ve güncelleştirileceği araştırılmalıdır : bu konuda Avrupa Birliği Komisyonu ve Üye Devletler yol gösterebilirler.

F.3 Büyük Yanma Tesisleri

Büyük yanma tesislerinden havaya karışan bazı kirlenici maddelerin emisyonunun sınırlandırılmasına ilişkin 88/609/EEC sayılı Yönerge, sanayi tesislerinden kaynaklanan hava kirliliğine karşı mücadele konusundaki 84/360/EEC sayılı Çerçeve Yönerge uyarınca kabul edilen ilk Yönerge'dir. 50 Megawatt (MW) veya daha fazla termik girdiyle enerji üreten yanma tesislerini kapsamaktadır. Amaç, bu büyük yanma tesislerinden çıkan SO₂ ve NO_x emisyonlarını ve tozu azaltmaktır. Bunu başarmanın yolu, mevcut tesislerden çıkan global emisyonlara ilişkin hükümlerle yeni tesislere çok sıkı emisyon sınırlarını birlikte uygulamaktır.

Mevcut tesisler için ulusal SO₂ ve NO_x tavanları aşamalı olarak (1993, 1998, 2003) saptanmaktadır.

Üye Devletler, mevcut tesislerden, yani ilk işletme lisanslarını 1 Temmuz 1987'den önce almış olan tesislerden çıkan yıllık SO₂ ve NO_x emisyonlarını giderek azaltmak amacıyla programlar hazırlamalıdır.

Yeni tesisler veya kapasiteleri 50 MW veya daha fazla arttırılmış olan tesisler için verilecek yapım ve işletme lisanslarında SO₂, NO_x ve toz emisyon sınır değerlerine uyulmasını sağlayacak şartlarla atık gaz atılımına ilişkin uygun şartlar yer almalıdır. Üye Devletler daha sıkı koşullar getirebilir.

Eğer yeni bir tesisin başka bir Üye Devletin çevresi üzerinde önemli bir etki yaratması ihtimali varsa, tesisin bulunduğu Üye Devlet, bazı kamu ve özel projelerin çevre üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesine ilişkin 85/337/EEC sayılı Yönerge uyarınca, diğer Üye Devletle istişarede bulunacaktır (Bkz. Bölüm A - Yatay Mevzuat).

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, hem yeni, hem de mevcut tesislerin yıllık toplam emisyonlarını saptamalıdır. Bunun için, yanma tesislerinin işletmecileri ve Devlet adına çalışan bilimsel kuruluşların bilgi aktarmaları gerekecektir.

2. Ulusal düzeydeki emisyon azaltma hedefleri konusunda Avrupa Birliği ile mutabakat sağlanmalı ve ulusal düzeydeki emisyon azaltma hedeflerine erişilebilmesi için, büyük yanma tesislerinden çıkan yıllık emisyon miktarını azaltıcı programlar geliştirilmelidir. Bu programlar, sözkonusu tesislerin işletmecileri ile yakın işbirliği halinde hazırlanmalıdır.
3. Emisyonların azaltılmasına ilişkin seçenekler saptanmalı ve gözden geçirilmelidir. Bunun için yakıtın değiştirilmesi, enerjinin muhafazası, enerji tasarruf önlemleri ve kirlilikle mücadele teknolojileri gerekebilir. Finansal kısıtlamalarla seçenekler dikkatle incelenmelidir.
4. Yeni tesisler için verilecek tüm lisanslar (veya 50 MW'ın üzerindeki tevsiler) SO₂, NO_x ve toz emisyon sınır değerleri, ölçüm yöntemleri ve ekipman, kontrol araçlarının çalışmaması halinde neler yapılacağı konusunda gerekli şartları içermelidir. Mevcut lisansların bu çerçevede yeniden gözden geçirilmesi gerekecektir.

F. 4 Sanayiden Kaynaklanan VOC Emisyonlarına Ait Yönerge Teklifi

Bazı sanayi tesislerinde kullanılan organik solventler nedeniyle oluşan uçucu organik bileşimler (VOC) emisyonlarının kısıtlanmasına ilişkin COM(69) 538 sayılı Yönerge Teklifi halen Bakanlar Konseyi ve Avrupa Parlamentosunda incelenmektedir.

Teklifin amacı, sabit kaynaklardan çıkan VOC emisyonlarını ve dolayısıyla troposferik ozonun azaltılmasıdır. Teklif, solvent kullanan 20 ana tür sanayi faaliyetinde en az %50 oranında bir emisyon azaltımını (1990 yılı değerlerine kıyasla 2010 yılında ulaşılacak değer) hedeflemektedir. Sözkonusu sanayi sektörlerinin herbiri için doğru teknolojiler uygulayarak veya ikame çözümleri kullanarak (düşük solventli veya solventsiz teknolojiler) erişilecek emisyon sınır değerleri ile emisyonun azaltılacağı hedefler saptanmaktadır. Üye Devletler, aynı azaltımı sağlayacak alternatif bir ulusal plan geliştirmek imkanına sahiptir.

Uygulama Esasları

1. Yönergenin kapsamına giren alanlar saptanmalıdır.
2. Emisyon sınır değerlerine uyabilmek için, ülkeler izleme ve yürütme sistemleri geliştirmelidir.
3. Ülkeler, izin belgesi verilecek ve tescil edilecek tesisleri tanımlamalıdır.
4. Ulusal plan seçeneğini kullanıp kullanmama kararını verirken, Üye Devletler planı hazırlamak ve uygulamak için gerekli olan ve küçümsenmeyecek boyutlara varan teknik ve sınai bilgi ile idari kapasitelerini çok iyi değerlendirmelidir.
5. Sanayi kesimi ve diğer ilgili gruplarla ön istişarede bulunulması doğru olacaktır.

F.5 Büyük Kaza Tehlikelerinin Denetimine Dair 'Seveso' Yönergesi

1999 yılında, tehlikeli maddeleri içeren büyük kaza tehlikelerinin denetimine ilişkin 96/82/EEC sayılı Yönerge, 1976 yılında İtalya'da cereyan eden bir kaza sonrasında hazırlanmış olan 82/501/EEC sayılı eski 'Seveso' Yönergesinin yerine geçecektir. 1982 tarihli Yönerge, hem sanayi tesislerinin işletmecileri, hem de ulusal düzeydeki yetkili makamlar açısından bir dizi yükümlülük içeriyordu ve Komisyonun amacı sanayi tesislerinden kaynaklanan belli başlı kaza risklerinin tanımlanması ve kontrol altına alınmasıydı. Yeni 'Seveso II' Yönergesinin kapsamı

biraz daha genişletilmiş ve basitleştirilmiştir ve bazı sanayi tesislerinin işletmecilerine daha sıkı güvenlik ve acil durum planlama koşulları getirmektedir. Yetkili makamlarca yapılacak denetim ve kontrollere ilişkin hükümler takviye edilmiştir ve yetkili makamların arazi kullanım planlarında Yönerge hedeflerini dikkate almalarını zorunlu kılan yeni bir hüküm eklenmiştir.

Bir tesisin Seveso II Yönergesinin kapsamına girip girmediği, ancak belli tehlikeli maddelerin, büyük bir kaza tehlikesi yaratacak kadar çok miktarda mevcut olmasıyla saptanacaktır. Bu Yönergenin kapsamına giren ve birbirine yakın konumda olan tesisler, risklerin önlenmesi ve bir tesiste çıkan yangının diğerlerine sıçraması gibi domino etkilerinin giderilmesi için işbirliği yapacaklardır.

Güvenliği arttırmak ve insan hatası riskini azaltmak için, ilgili sanayi tesislerinin işletmecileri büyük kazaları önleyici bir politika ve güvenlik sistemi uygulamak zorundadır. İşletmeci bir güvenlik raporu ve bir dahili acil durum planı hazırlamalıdır. Ulusal düzeydeki yetkili makamlar ise, büyük kazaları önlemek veya kaza anında doğru tepkiyi göstermek için gerekli sınırlar ötesi işbirliği tesis etmeli ve bu şekilde bir harici acil durum planı geliştirmelidir.

Bir sanayi tesisince alınan önlemler ciddi derecede yetersizse veya tesisi işletenler gerekli bilgileri makul bir süre içinde yetkili makama aktarmıyorsa, Üye Devletler o sanayi tesisinin kullanımını yasaklamalıdır. Kamuoyunun bilgilere erişebilirliği takviye edilmektedir. Yetkili makamlarca bir denetim sistemi düzenlenmelidir.

Uygulama Esasları

1. Yeni Yönergenin uygulanabilmesi için çok kapsamlı bir idari bilgi ve kapasite gerekmektedir. İlk adım olarak, ulusal ve yerel düzeyde yetkili makamlar tayin edilmelidir.
2. Büyük kazaların oluşması riskini taşıyan tüm mevcut ve yeni tesislerin kazaları önlemek ve sonuçlarını kısıtlamak için gerekli önlemleri almalarını sağlayıcı prosedürler geliştirilmelidir. Bunun için ihbarları değerlendirmek için bir kayıt sistemi kurulmalı ve verilen güvenlik raporları değerlendirilmelidir.
3. Harici acil durum planlarının hazırlanması yerel yönetimlerin sorumluluğundadır. Bu acil durum planlarının hazırlanması için öncelikle, tesis hakkında bilgi içeren ve acil durum düzenlemelerini gösteren, tesisin işletmecisi tarafından hazırlanmış bir dahili acil durum planının hazırlanmış olması gerekir. Kazadan etkilenebilecek kişilerin bilgilendirilmesi gerekir. Gerek dahili, gerek harici acil durum planları pratikte denenmeli ve gözden geçirilmelidir. Kaza anında yapılacak müdahaleler birbiriyle koordineli olmalıdır.
4. Koruyucu önlemler ve acil durum prosedürlerinin geliştirilmesinde, önceki kazalara ilişkin bilgilerin toplanmış ve iletilmiş olması büyük önem taşır. Bilgilerin toplanması, değiş-tokuşu ve aktarımına ilişkin prosedürler saptanmalıdır.
5. Yetkili makamlar, ya ilgili tesisin taşıdığı kaza risklerinin sistematik değerlendirilmesine, ya da yıldabir kez yapılan mahallinde denetime dayalı denetim programları hazırlamalıdır.

F.6 Ekolojik Yönetim ve Denetleme Programı (EMAS)

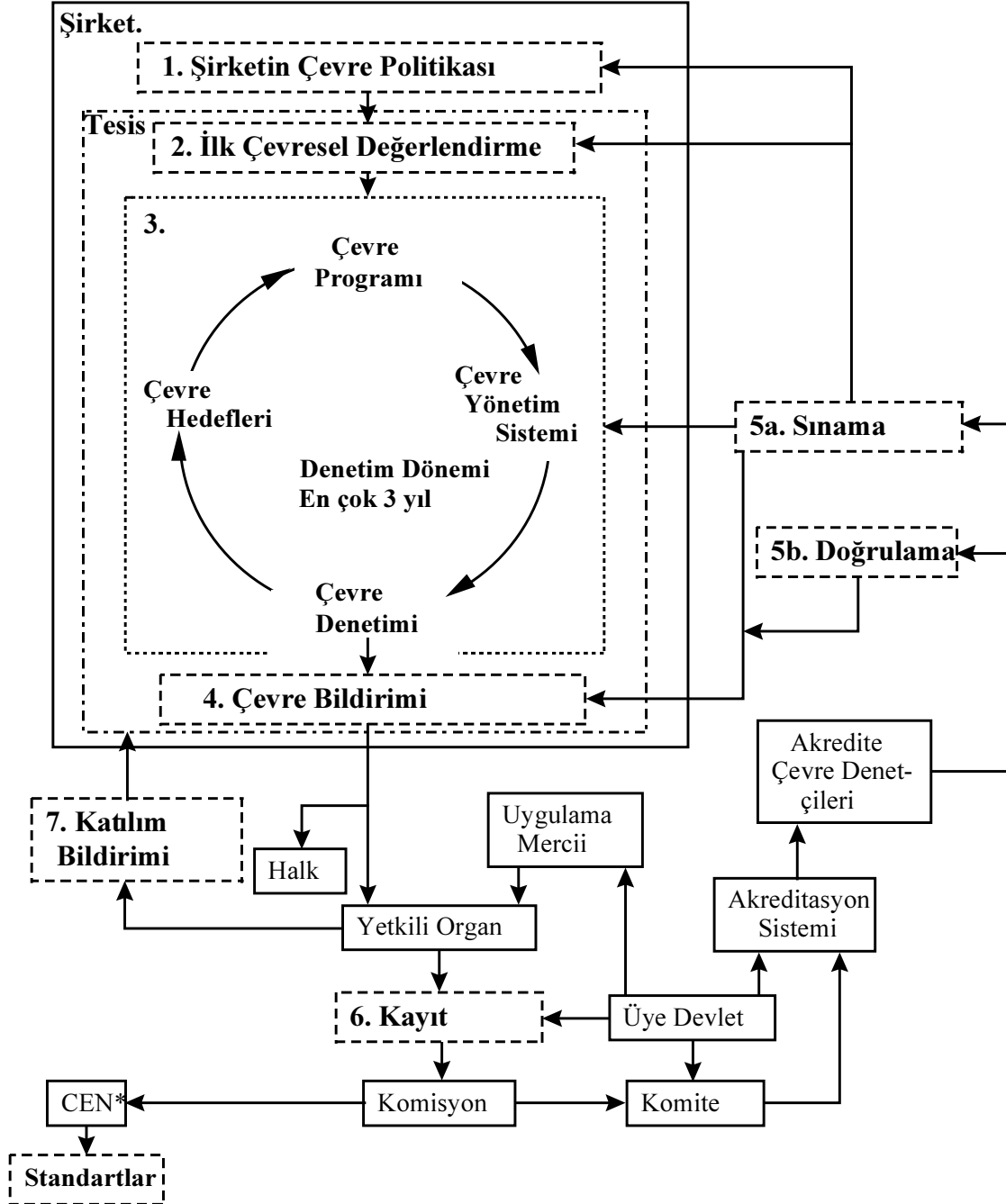
1836/93/EEC sayılı Yönetmelik endüstriyel faaliyetlerinde çevre için daha iyi bir performans sergilemeyi arzulayan katılımcı sanayi şirketlerinde gönüllü bir ekolojik yönetim ve denetleme programı oluşturur. Bu programa katılan üretim tesislerinin yapması gerekenler:

- politika, program ve yönetim sistemlerini kurmak ve uygulamak;
- tesislerindeki performansı denetlemek; ve,
- kamuoyuna çevre performansı raporlarını sunmaktır.

Yönetmelik daha çok imalat, enerji ve geri dönüştürme tesislerine yönelik olmakla beraber, deneysel bazda diğer tesislere de uygulanabilir. Katılımcıların aşağıdaki adımları atması gerekir:

- bir çevre politikası benimsenmek ve bu politikanın düzenleyici araçlarla uyumu, çevresel performansta sürekli gelişmeyi ve çevreye etkilerin azaltılmasını içermesini sağlamak;
- tesisi çevre açısından değerlendirmeye tabi tutmak;
- bir çevre programı ve çevre yönetim sistemi başlatmak;

Ekolojik Yönetim ve Denetleme Programına Genel Bakış

- en çok üç yıllık dönemlerde çevre denetimini gerçekleştirmek;
- özellikle tesise dayalı çevre etkilerinin ayrıntılarını da içeren halka açık bir çevre bildirimini hazırlamak.
- ulusal akreditasyon sistemlerince akredite edilmiş bağımsız denetleme uzmanları aracılığıyla çevre bildiriminin bağımsız bir doğrulama çalışmasına tabi tutulmasını sağlamak.

EMAS dışındaki ulusal veya uluslararası çevre yönetim ve denetleme sistemleri Avrupa Topluluğu Resmi Gazetesi'nde tanımlandıkları sürece eşdeğer sayılır.

Uygulamada dikkat edilecek noktalar

Her ne kadar yönetmelikler ulusal hukuka yansıtılacak olsalar da Avrupa Birliği'ne giriş tarihi itibarıyla yürürlüğe geçmelerini sağlamak için ülkelerin bazı idari düzenlemeleri gerçekleştirmesi gerekir :

1. Akredite çevre değerlendirme uzmanlarının akreditasyonu ve denetimini sağlayacak bir sistem kurulmalıdır. Akreditasyon sisteminin kurulması ve idaresi konusunda ilgili tarafların görüşlerine başvurulmalıdır.
2. Akredite çevre değerlendirme uzmanlarının güncelleştirilmiş listesi her altı ayda bir Komisyon'a ulaştırılmalıdır.
3. Avrupa Birliği'ne katılma sürecindeki ülkeler, Birliğe tam üye olmadan önce de, istedikleri takdirde, Eolojik Yönetim ve Denetleme Programına benzer hükümleri uygulamaya geçirebilirler. (ör:ISO 14001 ya da bir ulusal çevre yönetim ve denetleme programı)
4. EMAS Yönetmeliği uyarınca Üye Devletler tesislerin kaydından ve kayıtlı tesislerin listesinin Komisyon'a iletilmesinden sorumlu yetkili organlar oluşturmalıdır. Bu organların bağımsız ve tarafsız kalabilme garantisi sağlayabilecek şekilde oluşturulmaları gereklidir .

F.6 Eko-Etiket

880/92/EEC Yönetmeliği ömürleri boyunca çevre etkileri az olacak şekilde tasarlanan, üretilen, pazarlanan ve kullanılan ürünleri teşvik etmek amacıyla bir AT eko-etiket ödülü programı içerir. Bu yönetmelik ayrıca, tüketicilerin ürünlerin çevreye etkileri konusunda daha iyi bilgilendirilmelerini de amaçlamaktadır. 67/548/EEC veya 88/379/EEC sayılı Yöneler kapsamına giren gıda, içecek ve eczacılık ürünleri ile tehlikeli maddeler, ya da insana veya çevreye önemli ölçüde zarar vermesi muhtemel imalat süreçlerin kullanılarak üretilen ürünler bu uygulamadan faydalanamaz.

Her ürün grubuna verilecek ödüller için gereken şartlar Üye Devletin temsilcilerinden oluşan bir Komite tarafından sanayi, ticaret, tüketici ve çevre kuruluşlarından ilgili tarafların görüşlerine başvurulmasını içeren bir süreç sonucunda saptanacaktır. Ürün gruplarının eko-etiket kistasları üç yıllık bir süre için saptanır ve ürün gruplarının ömür değerlendirmelerinde çevre koruma standartlarının yüksek düzeyde muhafaza edilmesi temeline göre karşılaştırılır.

Şimdiye dek eko-etiket kriterleri şu ürün grupları için saptanmıştır: Bulaşık makineleri, Gübreler, Tuvalet Kağıdı, Kağıt havlular, Çamaşır deterjanları, Tek duylu ampuller, İç mekan boya ve

vernikleri, Yatak tekstilleri ve T-shirtler, Çift duylu ampuller, Çamaşır makinaları, Kopya kağıtları, Buzdolapları.

Uygulama Esasları

1. Her ne kadar yönetmelikler ulusal hukuka yansıtılmayabilseler de, Üye Devletlerin bağımsızlığını ve tarafsızlığını garanti edecek oluşuma sahip bir yetkili organı eko-etiket başvurularını kabul etmek, belirtilen kıstaslara göre ürünün çevre performansını değerlendirmek ve eko-etiket ödülünü vermek üzere görevlendirmesi gerekir .
2. Gerek tüketicilerin gerekse girişimcilerin eko-etiket ödül programından haberdar olması sağlanmalıdır.
3. Eko-etiket programının başarıya ulaşması tüketiciler tarafından bilinmesi ve gerek sanayi gerekse perakende sektörünce desteklenmesine bağlıdır. Programı destekleyici mahiyette danışma ve bilgilendirme kampanyaları başarının neredeyse önkoşulu sayılabilir.

G. KİMYASALLAR VE GENETİĞİNDE DEĞİŞİM YAPILMIŞ ORGANİZMALAR

AB kimyasal kontrol mevzuatının en önemli alanı kimyasallara ve preparatlara uygulanacak test ve bildirimlere ilişkin kısımlardır. Diğerleri ise genetiğinde değişim yapılmış organizmalar (GDOlar), hayvan deneyleri, laboratuarlarda uyulması gereken kurallar, ve ürünlerin kontrolüne ilişkin yönetmelik veya yönergelerdir.

Genetiğinde Değişim Yapılmış Organizmaların Kısıtlı Kullanımı ve Kasıtlı Salınmasına ilişkin yönergeler genetiğinde değişim yapılmış organizmaların kullanımını kontrol altına alacak bir sistem geliştirmiştir. Bu yönergeler hazırlanırken kimyasal bildirim yönergeleri örnek alınmıştır.

Hayvan Deneylerine İlişkin 86/609/EEC sayılı Yönerge AB kimyasallar ve preparatlar yönergeleri kapsamında zorunlu durumlarda testlerde kullanılan hayvanlar için asgari insani muamele standartlarını içerir.

Laboratuarlarda Uyuması Gereken Kuralların Uyumlaştırılmasına ilişkin 87/18/EEC sayılı Yönerge ile ilgili Laboratuarlarda Uyulması Gereken Kuralların Teftiş ve Değerlendirmesine ilişkin 88/320/EEC sayılı Yönerge, laboratuarlarda uyulması gereken kuralların uyumlaştırılmış standartları uyarınca kimyasalların teste tabi tutulması suretiyle elde edilen verilerin tüm OECD üyesi ülkelerde geçerli kılınmasını öngören ilgili OECD Konseyi hükümlerini uygulamaktadır.

Son olarak, 87/217/EEC sayılı Asbest Yönergesi hava, su ve toprağa asbest salınmasını kontrol eden bir dizi entegre kural öngörür.

G.1 Kimyasal Testleri ve Bildirim

Tehlikeli maddelerin sınıflandırılması, ambalajı ve etiketlenmesi

İnsan ve çevre açısından tehlikeli maddelerin test edilmesi, sınıflandırılması, ambalajı ve etiketlenmesine ilişkin 67/548/EEC sayılı Konsey Yönergesi bulunur. 1979 yılında Topluluk pazarına sürülen yeni kimyasallar için bir pazara giriş öncesi test ve bildirim sistemi başlatılmıştır.

İşbu yönerge 'yeni' ve 'mevcut' kimyasallar arasındaki farkı açıklar. Mevcut kimyasallar 18 Eylül 1981 tarihinden önce Topluluk pazarında satışa sunulmuş ve Avrupa Mevcut Ticari Kimyasallar Envanteri (EINEC-AVMETİKE) listesine girmiş olan maddelerdir. 'Yeni' kimyasal maddeler ise AVMETİKE listesinde varolmayan maddelerdir.

Avrupa Topluluğu pazarına yeni bir kimyasal madde süreceği olan üretici veya ithalatçının en az 45 gün önce bir ulusal yetkili mercie sözkonusu kimyasalla ilgili bir bildirim dosyası sunması gerekir. Bu 'temel bilgi seti' sağlık ve çevre açısından oluşabilecek tehlikeleri önlemek için bir tarama yapılmasını amaçlamaktadır. Mevcut kimyasallar bildirim zorunluluğundan muaf tutulmuştur. Mevcut kimyasalların yetkili merciler ve geçici olarak imalatçı, dağıtımçı ve ithalatçılar tarafından asli özelliklerine göre sınıflandırılmaları gerekir.

Ayrıca, imalatçılar tarafından yılda bir tonun altında miktarlarda piyasaya sürülen maddelere ilişkin bir indirgenmiş bildirim prosedürü öngörülmüştür.

KİMYASALLAR VE GENETİĞİNDE DEĞİŞİM YAPILMIŞ ORGANİZMALAR

Test	Nakliye	Pazarlama Bildirimi	Ürünler
<p>Hayvan Testi (86/609/EEC)</p> <p>Laboratuvar Kuralları LK Teftiş (87/18/EEC)</p> <p>Genetiğinde Değişim Yapılmış Organizmaların Kısıtlı Kullanımı (90/219/EEC)</p> <p>Genetiğinde Değişim Yapılmış Organizmaların Kasıtlı Salınımı (90/220/EEC)</p>	<p>Karayoluyla Tehlikeli Maddeler (94/55/EC)</p>	<p>Tehlikeli Maddelerin Sınıflandırılması, Ambalajı ve Etiketlenmesi (67/548/EEC)</p> <p>Tehlikeli Preparatlar (88/337/EEC)</p> <p>Genetiğinde Değişim Yapılmış Organizmaların Kasıtlı Salınımı (92/220/EEC)</p>	<p>Tehlikeli Maddelerin Sınıflandırılması, Ambalajı ve Etiketlendirilmesi (67/548/EEC)</p> <p>Tehlikeli Preparatlar (88/337/EEC)</p> <p>Genetiğinde Değişim Yapılmış Organizmaların Kasıtlı Salınımı (90/220/EEC)</p> <p>Kullanım ve Pazarlama Kısıtlamaları (76/769/EEC)</p> <p>Asbest (87/217/EEC)</p> <p>Deterjanlar (73/404/EEC)</p> <p>Mevcut Maddeler İçin Risk e Değerlendirme (EC/1488/94)</p> <p>Tehlikeli Kimyasalların İthalat ve İhracatı (EC/2455/92)</p> <p>Ozon Tabakasına Zararlı Maddeler (AT/3093/94)</p>

Yönergede, tehlikeli maddeler fizyo-kimyasal veya toksikolojik özelliklerine göre 14 farklı kategoride sınıflandırılmışlardır. Ayrıca, etiketlemede kullanılacak semboller ve tehlike uyarılarının yanısıra risk ve güvenliğe ilişkin standart yazılı uyarılar da yönerge kapsamında belirtilmektedir. Yönergede tehlikeli maddelerin ambalajlanması için temel koşullar da bulunmaktadır.

Topluluk tarafından Yönerge kapsamında tehlikeli sınıfta bulunan tüm kimyasal maddelerin listesi düzenli olarak güncelleştirilen Ek I'de yer alır. Bu Ek'te ayrıca etikette bulunması gereken tehlike sembolü ile yazılı risk ve güvenlik uyarıları da belirtilmiştir.

Uygulama Esasları

1. Yeni kimyasallar maddelerin piyasaya sürülmesine ilişkin olarak gereken bilgi akışını yönetebilecek ve değerlendirebilecek yeterli idari ve teknik yapıların geliştirilmesi uygulama için gereklidir. Bu tür maddelerin değerlendirilmesi için gereken tüm öğelerin öngörülen kısa süre zarfında toplanmasını ve sorumlu ulusal merciler tarafından yerine getirilmesinde gereken kontrol rolünün laikiyle yapılabilmesini sağlamak amacıyla güçlü bir uluslararası işbirliğine gerek vardır.
2. Yetkili merciler imalatçı ve ithalatçıların başvurabilecekleri gerekli veri tabanlarını hazırlayarak özellikle hayvanlar üzerinde test gerektiren maddelerde gereksiz tekrarı önlemelidirler.
3. Üçüncü ülkelerden yasadışı bildirimli kimyasalların piyasaya sürülmesini önlemek için gümrüklerde ve yurtiçinde etkin kontrollerle birlikte cezai müeyyideler uygulanmalıdır. Aynı nedenden dolayı, ithalatçı ve imalatçılara yönelik bilgilendirme kampanyaları düzenlenerek kimyasalların bildirimine ilişkin kurallara uyum düzeyinin artırılması faydalı olacaktır.
4. Kimya sanayi sektörüyle sürekli bir forum oluşturularak bilgi alışverişinin gerçekleşmesi ve mevcut maddeleri sınıflandırma önerilerinin hazırlanması gerekecektir .
5. Yeni maddeler için: AYEKİMAL (ELINCS) ve NLP (polimer dışı) listesine benzer listeler oluşturulmalıdır.
6. Mevcut kimyasallar için: AVMETİKE listesine benzer bir liste oluşturulmalıdır. Mevcut kimyasallarla ilgili bilgiler AVMETİKE listesi ve 67/548/EEC sayılı Yönergenin Ek I kısmına benzer olmalıdır.

Tehlikeli preparatların sınıflandırılması, etiketlenmesi ve ambalajı

88/379/EEC sayılı Konsey Yönergesi 67/548/EEC sayılı Yönerge kapsamında tehlikeli kimyasal maddelerin sınıflandırılması ve etiketlenmesi prosedürlerini ve standartlarını kabul ederek, bunların tehlikeli preparatlar için de uygulanmasını öngörür. İki veya daha fazla sayıda kimyasal maddenin karışımına preparat adı verilir.

Bu Yönerge AB pazarında piyasaya sürülen ve içinde bulunan kimyasal maddelerden en az biri tehlikeli sınıflandırılmasına giren veya tehlikeli olarak görülen preparatlara uygulanır. Preparatların tanımlanan en yüksek tehlike düzeyine göre sınıflandırılmaları gerekir.

Bu Yönerge, diğer Topluluk mevzuatının kapsamına giren tıbbi ya da veterinerlik ürünlerine, kozmetik ürünlere, atık şeklindeki maddelerin karışımlarına ve böcek ilaçlarına uygulanmaz .

Tehlikeli preparatların ambalajları etiket, sağlamlık, sızdırmazlık ve kapak sistemleri bakımından kimyasallarla aynı kıstaslara sahip olmalıdır.

Üye Devletler ayrıntılı bilgi sunmak suretiyle Yönerge'ye uygun olmasına karşın sınıflandırılması, ambalajı veya etiketi bakımından tehlike oluşturan bir preparatın satışına geçici olarak yasaklama veya sınırlama getirebilirler.

Uygulamada dikkat edilecek noktalar

1. Tehlikeli maddelere ilişkin olarak öngörülen noktalar preparatlar için de geçerlidir.

Mevcut Maddeler

Mevcut maddelerin değerlendirilmesi ve kontrolüne ilişkin 793/93 sayılı Yönetmelik imalatçı ve ithalatçılara belirli miktarların üzerinde imal veya ithal ettikleri maddelere ilişkin bilgi sunma zorunluluğu getirir. Sunulan bilgilerin ve ulusal öncelikli maddeler listesinin ışığında yapılacak risk değerlendirme çalışmaları için Komisyon tarafından bir öncelikli maddeler listesi hazırlanır. Risk değerlendirme çalışmalarında uygulanacak ilkeler EEC 1488/94 sayılı Yönetmelikte yer alır ve bir Teknik Kılavuz tarafından desteklenir. Komisyon riski azaltıcı önlemler önerebilir.

Uygulamada dikkat edilecek noktalar

1. Üye Devletler imalatçı ve ithalatçılar tarafından sağlanan bilgiler ışığında tehlikeli maddelerin risk değerlendirmesini yapmalıdır .
2. Sanayi ve ithalat sektörünün kurallara uymaması durumunda uygulanacak olan uygun yasal ve idari müeyyideler Üye Devletler tarafından yürürlüğe koyulmalıdır.

Hayvan deneyleri

Deneyssel veya diğer bilimsel amaçlarla kullanılan hayvanların korunmasına ilişkin 86/609/EEC sayılı Yönerge hayvanların temel veya uygulamalı araştırma, ilaçlar, gıda maddeleri ve diğer madde yahut ürünler ve çevre koruma için deneyssel veya bilimsel amaçlı kullanımına asgari standartlar getirmek amacını taşır. Nesilleri tükenmekte olan türler sadece türün korunmasına yönelik araştırmalarda ya da yalnızca o türün uygun olduğu mutlaka gerekli biyomedikal amaçlı araştırmalarda kullanılabilir.

Bu yönergede, hayvanların barındırılması, izlenmesi, acı veya stres hissetmemesi, ortaya çıkarılan araz veya ağrıların giderilmesi ve deney sonunda hayvanların insani bir biçimde öldürülmesi için genel ve özel şartlar yer alır .

Ancak ve ancak hayvanlar kullanılmaksızın uygulanan yöntemlerde bilimsel açıdan tatminkar bir sonuç elde etme imkanı bulunmadığı takdirde deneylerde hayvan kullanılabilir.

Hayvan yetiştiren ve kullanan kuruluşlar onay almalı, ruhsatlı olmalı ve ayrıntılı kayıt tutmalıdır. Fareler, sıçanlar, köpekler, kediler ve insan dışındaki primatlar dahil kimi hayvanlar önceden vahşi hayvan kullanımı için muafiyet elde edilmediği takdirde yetiştiricilerden alınmış hayvanlar olmalıdır. Testlerin tekerrürünü önlemek için Üye Devletlerin diğer Üye Devletlerde yapılan testlerde edinilmiş bilgilerin geçerliliğini tanınması teşvik edilir.

Tüm deneylerin önceden ulusal yetkililere bildirilmesi gerekir. Hayvanların ciddi ve uzun süreli acılara maruz kalacağı veya kalabileceği deneyler için özel onay alınmalıdır. Üye Devletlerin onay talepleri ve bildirimler ışığında hayvanların deneylerde kullanılmasına ilişkin istatistiki bilgi toplaması gereklidir.

Daha az hayvan kullanılmasını gerektiren ya da hayvanlara daha az acı verecek prosedürler içeren alternatif tekniklerin geliştirilmesi ve geçerli kılınmasına yönelik araştırmalar teşvik edilmelidir.

Uygulama Esasları

1. Ulusal yetkili merci hayvanlar üzerinde deneyler yapan enstitüler/şirketler ve kişiler ile hayvan yetiştirme şirketlerine onay verilmesi için gereken şartları oluşturmalıdır.
2. Onay belgelerinin çıkarılması ve gerek deneyler gerekse kuruluşların periyodik kontrolünü yapmak üzere belirli organlara sorumluluk verilmesi gerekir.
3. Ulusal yetkili merci diğer ülkelerdeki yetkili mercilerle bir bilgi ağı oluşturarak deneylerin tekrarlanmasını önlemelidir.
4. Ulusal yetkili merci istatistiki raporlama şartlarına uyacak bir veri toplama sistemi oluşturmalıdır. Toplanan bilgilerin bir özeti periyodik olarak Avrupa Komisyonu'na sunulması gerekir.

Laboratuarlarda Uygulanacak Kurallar ve Laboratuarlarda Uygulanacak Kuralların Teftişi ve Doğrulanması

Bu iki yönergenin amacı, OECD üyesi ülkelerde elde edilmiş bulunan test bilgilerinin her iki tarafça da kabul görmesine destek sağlayacak şekilde test yöntemlerini uyumlaştırmak suretiyle OECD ülkelerinde zorunlu kimyasal testlerin tekrarlanmasını önlemektir.

Laboratuarlarda uygulanacak kurallar ve kimyasal madde testlerindeki uygulamaların doğrulanmasına ilişkin yasaların, yönetmeliklerin ve idari hükümlerin uyumlaştırılması hakkında 87/18EC sayılı Yönerge uyarınca 67/548/EEC sayılı Yönerge laboratuarlarda yapılan kimyasal madde testlerinin kimyasal ürünlerin değerlendirilmesinde kullanılan bilgilerin karşılıklı kabulüne ilişkin 12 Mayıs 1981 tarihli OECD Konsey kararının Ek 2 bölümünde açıklanan laboratuarlarda uygulanacak kuralların (GLP) ilkelerine uygun olarak yürütülmesini öngörür.

Laboratuarlarda Uygulanacak Kuralların teftişi ve doğrulanması hakkında 88/320/EEC sayılı Yönerge ise Laboratuarlarda Uygulanacak Kuralların teftişi ve doğrulanmasına ilişkin standartları ve prosedürleri belirler.

Laboratuvarlar, elde ettikleri sonuçları sunarken testlerin sözügeçen uygulamalara uygun biçimde yürütüldüğünü kanıtlamalıdır. Üye Devletler özellikle OECD tavsiyeleri uyarınca teftiş ve denetim çalışmaları gerçekleştirirken bu ilkelere uyulduğunu ispatlamalıdır.

Üye Devletler, laboratuvarların teftişi ve uygulanması gereken kurallara uyulup uyulmadığının denetlenmesi için çalışma yapmaktan sorumlu yetkililer tayin etmelidir.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, kimyasal maddelerin sınıflandırılması, ambalajı ve etiketlenmesine ilişkin 67/548/EEC sayılı Yönerge uyarınca testler yürüten laboratuvarlarda uygulanması gereken kuralların ilkelerine uyulmasını temin etmek durumundadır.
2. Bu ilkelere uyulduğunu doğrulayacak bir sistem geliştirilmelidir. Geliştirilecek bu sistem özellikle OECD tavsiyeleri uyarınca teftiş ve denetim çalışmalarını içermelidir.

G.2 Genetiğinde Değişim Yapılmış Organizmalar

Kısıtlı Kullanım

Genetiğinde değişim yapılmış organizmaların (GDolar) kısıtlı kullanımına ilişkin 90/219/EEC sayılı Yönergenin amacı AB çapında GDoların gerek araştırma laboratuvarlarında gerekse sanayi tesislerinde kullanımına ortak kurallar getirmek ve GDoların kullanıldığı çalışmalar sonucunda ortaya çıkabilecek risklere karşı insan sağlığı ve çevreyi korumak üzere uygun önlemlerin alınmasını sağlamaktır.

Yönerge risk yönetimi için uygun bir sistem de sağlar. GDoların kullanımı yetkili mercilere bildirilmelidir. Mikro-organizmalar ve kullanıldıkları çalışmalar potansiyel risklerine göre iki kategori altında sınıflandırılmış olup kayıt tutma ve yetkili mercilere bildirim dahil kısıtlı kullanım ve kontrol önlemleri belirtildiği şekliyle uygulanmalıdır.

Etkin risk yönetimi kısıtlı kullanımlarda risk değerlendirilmesine özen gösterilmesi, uygun bir kısıtlama düzeyinin belirlenmesi ve gereken koruyucu önlemlerin alınması demektir.

Yönergede ayrıca, gerektiği takdirde, kaza durumlarında acil durum planlaması ve gerekli uygulamalarla ilgili şartlar da bulunur. Bir kaza olduğu takdirde etkilenmesi muhtemel kişilere güvenlik önlemleri konusunda bilgi sağlanmalıdır. Bir kaza durumunda kullanıcı ulusal yetkili merciyi bilgilendirmelidir. Kazaya maruz kalan tüm Üye Devletler gereken acil durum önlemlerinin alınmasını sağlamalı; etkilenmesi muhtemel diğer Üye Devletleri derhal uyarmalı; Avrupa Komisyonunu bilgilendirmeli; ve kazayı analiz ederek gelecekte benzer kazaların önlenmesi için eylem önerilerinde bulunmalıdır.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler bildirimlerin yapılabileceği yetkili merciler tayin etmelidir.
2. Teftişler ve diğer kontrol önlemleri bu yetkili merciler tarafından düzenlenmelidir.
3. Yetkili merciler kendilerine ulaşan bildirimlerin Yönerge ile uyumlu olup olmadığını incelemelidirler.
4. Bu alan hızla geliştiğinden, yetkili mercilerin eğitime ve bilimsel kaliteyi korumalarına olabildiğince özen gösterilmelidir.

GDoların Kasten Salınması

90/220/EEC sayılı Konsey Yönergesinde genetiğinde değişim yapılmış organizmaların (GDolar) araştırma ve geliştirme amacıyla çevreye kasıtlı olarak salınması (Bölüm B salınmalar) ve

içeriğinde GDOLar bulunan veya GDOLardan oluşan ürünlerin (Bölüm C salınmalar) piyasaya sürülmesi konuları Ek IB kısmında tanımlanan kimi istisnalarla ele alınır.

Yönergede ön değerlendirme ve onaydan oluşan bir önleyici yaklaşım izlenir. İçerilen ana öğeler aşağıdaki şekilde özetlenebilir:

- GDOLarın çevreye deneysel ya da ticari amaçla salınmasından önce Yönergenin Ek II kısmında belirlenen parametreler gözönünde bulundurularak her zaman mutlaka bir çevresel risk değerlendirmesi yapılmalıdır.
- Yetkili mercilerin (YMLer) rızası olmaksızın hiçbir salınım yapılamaz.
- Deneysel salınımlar için, salınımın yapılacağı ülkenin YMLerinin azami 90 gün süreli bir onay prosedürü gerçekleştirilmesi öngörülmüştür.
- Ticari salınımlar için Topluluk tarafından bir onay prosedürü öngörülmüştür.

Yönergede gizli bilgilerin korunmasına ilişkin açık hükümler bulunur. Ancak, bazı bilgiler gizli tutulmayabilir ve dolayısıyla kamuoyuna açık olması gereken asgari bilgi kapsamına girer. Bu bilgiler arasında sayılabilecekler:

- GDO'nun tanımı;
- Bildirim yapanın ad ve adresi;
- Salınım amacı;
- Salınım yeri;
- GDOLarın izlenmesine ve acil durumda yapılacaklara ilişkin yöntem ve planlar.

Uygulama Esasları

1. Ülkelerde bildirimleri kabul etmek ve teftişler ile diğer kontrol önlemlerini düzenlemek üzere yetkili merciler tayin edilmelidir. Bilgilere ulaşmak açısından sanayiyle yakın işbirliği halinde çalışmak gerekir. YMLere bilimsel ve teknik uzmanlık sağlanmalıdır.
2. GDOLarın salınımında yetersiz test ve güvenlik önlemlerinden doğabilecek risklerin asgariye indirilmesi açısından geniş kapsamlı ürün yükümlülüğü gibi etkin cezaların uygulanması önerilir.
3. Potansiyel tehlike oluşturabilecek GDOLarın piyasadan derhal çekilmesi ve salınımlarının kontrol altına alınabilmesi için özel stratejiler öngörülmelidir.
4. Bilgi ve deneyim paylaşımı için uluslararası işbirliği faydalı olacaktır.

G.3 Ürün Kontrolleri

Asbest

Asbestin yarattığı çevre kirlenmesinin azaltılması ve önlenmesine ilişkin 87/217/EEC sayılı Yönerge hava, su ve toprak emisyonlarındaki kontrolleri bütünleştiren ilk 'maddeye yönelik' yönerge'dir. Buradaki amaç, 76/769/EEC sayılı pazarlama ve kullanıma Yönergede asbeste

ilişkin olarak getirilen kısıtlamalar ile işçilerin korunması, havaya boşaltım ve atık konularındaki diğer yönergeleri pekiştirmektedir.

Üye Devletler için öngörülen genel görev, hava ve suya asbest emisyonu ve katı asbest atıklarının, akılcı bir uygulama çerçevesinde, kaynaktan azaltıma gidilmesi yoluyla önlenmektir. Havaya emisyonlar için bir sınır değeri tesbit edilmiştir.

Asbest çimentosu ve kağıt ile karton imalatından çıkan asbestli sıvı çıktılarını geriye dönüştürülmelidir. Asbest çimentosu üretiminde geriye dönüştürme 'ekonomik fizibilite' sağlamıyorsa, atıklardaki asbest miktarı 30 g/m³ seviyesini aşmamalıdır.

Asbestli ürünlerle yapılan çalışmalar ve bina yıkımları asbest elyafları veya tozundan dolayı önemli ölçüde çevre kirlenmesine neden olmayabilir. Nakliye veya atık gömme esnasında asbest elyafları veya tozunun hiç bir şekilde salınmaması ve asbest elyafları içeren sıvıların katıya sağılmaması gerekir. Atıkların arıtılması, ambalajlanması veya üzerinin kaplanması gerekir ki atık gömüldükten sonra hiçbir salınım oluşmasın.

Havaya ve suya boşaltımın izlenmesine ilişkin yöntemler de açıklanmıştır.

Uygulama Esasları

1. Bu yönergenin kabulünden beri Üye Devletlerin çoğunda asbestin çıkartılması ve kullanımı yasaklanmıştır. Şartların pekçoğu artık son gelişmelerin ardında kalmış ve mevcut ulusal önlemlere kıyasla daha fazla serbestlik tanıyan bir durumdadır. Yönergede asgari şartları ileri sürüldüğüne göre, bu Yönerge uygulanırken kabul edilmiş bulunan bilimsel kanıtlar ışığında daha sıkı önlemler getirilmesi düşünülebilir.
2. Asbest içeren yapıların yıkılma veya sökülmesi büyük ölçüde sermaye yatırımı gerektiren bir konudur. Daha acil müdahalelerin değerlendirilmesi için bir strateji geliştirilmelidir. Bu meseleye özgü risk değerlendirme prosedürleri güvenli iyileştirme prosedürleriyle birlikte geliştirilmelidir.
3. Atık yönetimi planlarında, asbest içeren atıklar için güvenli atık tesislerinin oluşturulması ihtiyacı da gözönünde bulundurulmalıdır.

Deterjanlar

73/404/EEC sayılı Konsey Yönergesi dört kategoride ortalama biyoçözünürlük düzeyi yüzde doksanın altında bulunan sürfaktanlar içeren deterjanların piyasaya sürülmesini ve kullanımını yasaklar : aniyonik, katiyonik, non-iyonik ve amfolitik. Bu sürfaktanların normal kullanım koşulları altında insan ve hayvan sağlığına zarar vermez.

73/405/EEC sayılı Konsey Yönergesinde uyum tesbiti için izlenecek test yöntemleri non-iyonik sürfaktanların biyoçözünürlüğünün test edilmesi için belirlenmiş olup, bu sürfaktanların biyoçözünürlüğünün sınanması amacıyla üç ayrı test yöntemi belirtilmiştir. Üye Devletler, bu testleri yapma yetkisine sahip laboratuvarları birbirlerine ve Komisyon'a bildirmelidirler.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler iç pazarlarına sürülen deterjanların toksisite ve biyoçözünürlüklerini değerlendirecek bir sistem oluşturmalıdır.

2. Verilerin güvenilirliğini sağlamak için bir yetkili test laboratuvarları ağı oluşturularak çalışmalar kontrol altına alınmalıdır. Yetkililer bu laboratuvarların kaydını tutarak, yetkileri hususunda Avrupa Komisyonu'na bilgi vermelidirler.
3. Yönergeye uymayan deterjanlara ulusal bazda kısıtlama getirildiğinde, ilgili yetkili merci diğer yetkili merciler ve Avrupa Komisyon'unu durumdan haberdar etmelidir.

Bazı tehlikeli maddelerin ve preparatların pazarlanması ve kullanımına getirilen kısıtlamalar

76/769/EEC sayılı Konsey Yönergesi'nin bir ekine maddeler ve kontroller eklenmek suretiyle AB çapında tehlikeli kimyasallar veya preparatların yaslanması ya da kısıtlandırılmasını sağlayacak bir çerçeve ve basitleştirilmiş bir yasal prosedür oluşturulmuştur.

Üye Devletler bu tehlikeli maddeler ve preparatların yalnızca belirtilen koşullar dahilinde piyasaya sürülmesini ve kullanılmasını sağlayacak gerekli tüm önlemleri almalıdırlar. Bu kısıtlamalar araştırma ve geliştirme amaçlı pazarlama ve kullanımlar için geçerli değildir.

Bu yönerge nakliye, AB üyesi olmayan ülkelere ihracat veya transit geçen ve gümrük teftişine tabi maddeler için uygulanmaz.

Uygulama Esasları

1. Yönerge kapsamındaki maddeler ve ürünlere uygulanacak kontroller iç hukuka deruhte edilmelidir.
2. Kısıtlamaya tabi ürünlerin piyasadaki çekilmesi için bir takvim oluşturulması gerekir.

Tehlikeli Kimyasalların İhracat ve İthalatı

(EEC) 2455/92 sayılı bazı tehlikeli kimyasalların ihracatı ve ithalatına ilişkin Konsey Yönetmeliği insan sağlığı ve çevreye etkileri nedeniyle Topluluk çapında yasaklanmış bulunan veya ciddi kısıtlamalara tabi olan kimyasalların üçüncü ülkeleri ihracatında ortak bir bildirim ve bilgilendirme sistemi öngörür. Bu Yönetmelik ayrıca, UNEP/FAO (BM Çevre Programı/Tarım ve Gıda Programı) Önceden Bilgilendirme ve Rıza (PIC) prosedürünü uygulayarak, bu prosedürü AB Üyesi Devletler için zorunlu kılar.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, Yönetmeliğin işleyişi ve ihracatçılarla temastan sorumlu bir veya daha çok sayıda yetkili atamalıdır.
2. Tayin edilen yetkili(ler) ihracatçıların ihracat bildirim ve PIC prosedürlerine uymasını sağlamalıdırlar.
3. Ülkeler, Yönetmeliğin uygulanması için gereken yasal veya idari girişimleri yerine getirmelidir.
4. Tehlikeli madde ihracatçıları ürünlerini aynı AB içinde yapacakları şekilde ambalajlamalı ve etiketlemelidirler.

5. Ülkeler, PIC prosedürüne dahil olan kimyasalların doğurduğu risklerin değerlendirilmesinde bu kimyasalların AB'ye ithalatına ilişkin AB kararlarının tanımlanması için Komisyon'la yakın işbirliği içinde çalışmalıdırlar.
6. İhracatı yapan ülkede imalatı, kullanımı, işlenmesi, tüketimi, nakliyesi ve/veya satışı yasaklanmış ya da kısıtlanmış kimyasalların AB'ye ithalatına ilişkin olarak aldıkları bildirimler konusunda ülkeler tarafından Komisyon'a bilgi verilmelidir.

Ozon Tabakasına Zararlı Maddeler

Ozon tabakasına zararlı maddelere ilişkin EC/3093/94 sayılı Yönetmelik ozon tabakasının korunması için Viyana Sözleşmesinin Montreal Protokolünü uygular. KFKlar, HKFKlar ve metil bromid için sıkı standartlar getirmekle kalmayıp kontrollü maddelerin üçüncü ülkelerden ihracatı, geri kazanımı, yok edilmesi ve geri dönüşümü için kurallar öngörür. Ozon tabakasına zararlı maddelerin tedricen kullanımdan kaldırılması süreci esasen uluslararası düzeyde kararlaştırılmış bulunandan daha hızlı uygulanır. KFKlar, HKFKlar ve metil bromid için Montreal Protokolünde belirtilenlerden daha katı standartlar getirilmiştir. Ek I'de listesi bulunan kontrollü maddeler için üretim, ithalat, ihracat, tedarik, kullanım ve geri kazanım kontrolleri öngörülür. HKFKların kullanımı ismen belirtilen bazı kullanıcılar dışında yasaklanmıştır. Yönetmelik ayrıca Komisyon tarafından verilecek bir ithalat lisansı sistemi de getirir.

Uygulama Esasları

1. Yönetmeliğin uygulanmasından sorumlu yetkili merci ülkeler tarafından oluşturulacaktır.
2. Tüm üretici, ithalatçı veya ihracatçılar ürettikleri, ithal veya ihraç ettikleri miktarlarla ilgili bilgileri yıllık olarak gerek Komisyon'a gerekse ülkesindeki yetkili merciye bildirmelidir.
3. Yetkili merci yönetmelik kapsamına giren taraflara ilişkin bilgiler için bir program geliştirebilir.
4. Yönetmelik, Montreal Protoklünden farklı veya daha katı yükümlülükler öngördüğünden, yeni üye olan ülkelerde Yönetmeliğin uygulanması daha katı standartlar ve kontroller uygulamak, kullanımdan kaldırma sürecini hızlandırmak ve Komisyon'a bilgi iletmek gibi yeni yükümlülükler getirecektir.

G.4 Tehlikeli Malların Karayoluyla Nakliyesi

Tehlikeli malların karayoluyla nakliyesi tehlikeli malların karayoluyla uluslararası taşınmasına ilişkin Avrupa Anlaşması (ADR) uyarınca düzenlenir. Anlaşmada Bölüm II'de dokuz madde sınıflı ve çeşitli sınıflar için özel hükümler belirlenmiştir.

94/55/EC sayılı tehlikeli malların karayoluyla nakliyesi hakkında Konsey Yönergesi, Sözleşme şartlarını sadece AB içindeki uluslararası taşımacılıkla sınırlı bırakmamış, AB içindeki tüm karayollarında tehlikeli malların taşınmasını kapsayacak şekilde geniş tutmuştur. Üye Devletler bu Yönerge'nin gereklerini 1 Ocak 1997 tarihine kadar iç hukuklarına yansıtacak durumdadırlar.

Uygulama Esasları

1. Zaten ADR sözleşmesini kabul ederek gereklerini uygulayan ülkeler için AB yönergesinin iç hukuka yansıtılmasında sadece mevcut idare ve kontrol yapısında bazı düzenlemeler gerekecektir.
2. Ulusal sınırlar dahilinde tehlikeli malların taşınmasına ilişkin olarak ek kontroller getirilmesi gerekebilir.
3. Ulusal yetkililer önceden varolan ulusal güvenlik kurallarının bu yönerge çerçevesinde kabul edilip edilemeyeceğine karar vermek durumunda kalacaktır.

H. ARAÇ VE MAKİNELERİN NEDEN OLDUĞU GÜRÜLTÜ

Mevcut gürültü kontrol mevzuatı dört kategoride toplanabilir. Motorlu araçların yaydığı gürültü ses seviyesine sınır getiren iki yönerge tarafından ele alınmaktadır. Uluslararası Sivil Havacılık Sözleşmesine atıfta bulunarak uçakların yaydığı gürültüye sınırlandırma getiren üç yönerge bulunur. Ev aletlerinin yaydığı gürültü ev aletlerine ilişkin bir çerçeve yönergede konu edilmiştir. Son konu ise, AET uyum değerlendirme prosedür yönergesini temel alan inşaat ekipmanı olup belirli ekipman türlerine ilişkin yedi yavru yönergenin kabulüyle sonuçlanmıştır.

H.1 Motorlu Araçlar, Motorsikletler

Motorlu Araçlar

70/157/EEC sayılı Yönerge karayolu araçları için gürültüye ses sınırları getirir ve ses seviyelerinin, egzost sistemlerinin ve susturucuların ölçüm şartlarını belirler. Sonuncusu 96/20/EC sayılı Yönerge olmak üzere birçok değişiklikle izin verilen ses seviyeleri düşürülmüştür. Sekiz tür yolcu ve mal taşıma aracı için sınır değerler 74 dB(A) ile 80 dB(A) arasında tesbit edilmiştir. Motorlu araçlar ve egzost sistemlerinin onayda opsiyonel bir uyumlaştırma sistemi de uygulanır. Üye Devletler araçlar için bu yönergenin şartlarına uygun olarak AET'nin öngördüğü veya ulusal türde bir onay sistemi uygulamayı reddedemezler.

Motorsikletler

Motorsikletlere ilişkin 78/1015/EEC sayılı yönerge motorsikletlerin izin verilen ses seviyeleri ile egzost veya susturucuları için sınır değerler getirir. Ses seviyesi ölçüm sertifikası verilmeden önce uyumlaştırılmış bir test prosedürü öngörülmektedir. Bu standartları ülkede uygulanan prosedürlerde kabul etmeleri şart olmamakla beraber AET tarafından öngörülen veya ulusal olarak geliştirilen onayları reddedemeyecek Üye Devletlerde gerçekleştirilen kontrollerde opsiyonel bir uyumlaştırma sistemi uygulanır. Üç kategoride toplanan motorsikletler için sınır değerler 75 dB(A) ile 80 dB(A) arasında belirlenmiştir. Üyelerin birbirlerinin verdiği sertifikaları kabul etmesi gerekir.

Uygulama Esasları

1. İmalat tesislerinin ürünlerinde gereken sınır değerlere ve ölçümlere uygulayacak şekilde uyarlama yapması gerekir.
2. Mevcut onay türleri gözden geçirilerek iç pazara ilişkin yönergede işaret edilen değişiklikleri içermeleri sağlanmalıdır .
3. Ülkeler, iki aşamalı mevzuatı (yerel piyasa için AB iç pazar standartlarından farklı standartlar) mı uygulacaklarına yoksa ulusal standartlarını AB standartlarıyla mı uyumlaştıracaklarına karar vermelidirler.

Motorlu Araçlar Gürültü Yayma Yönergesi - Uygulama Esasları

Ulusal Yasal Çerçeve

- Yönerge şartları mevcut ulusal yasalarla karşılaştırılır.
- Yasal boşluklar belirlenir.
- Motorlu araçlar mevzuatı ve/veya gürültü yayılımına ilişkin ulusal çevre mevzuatında gerekli değişiklikler yapılır.

Yetkili Merciler (YMLer)

- YMLer ulusal bazda karayolu araçlarına ses yayılım standartlarını uygulayacak idari sistemlere sahip olmalıdır. YMLer, ayrıca, belirlenmiş bulunan ses ölçüm yöntemlerini de uygulamalıdır.
- Yerel YMLer yetki sahalarında bulunan araçların izleme ve kontrol sorumluluğunu yüklenabilir. Ses yayılım standartlarına uymayan araçların yasaklanması yetkisi de görevlerine dahil edilmelidir.

Yasal Kontrol Noktaları

- Gerek ithal gerekse yerli üretim araçları kapsayan ulusal türde bir onay sistemi uygulanmalıdır.
- Test prosedürlerine uyulmasını temin için ihbarsız denetimler ve para cezalarını da içeren yasal önlemler bulunmalıdır.
- Gerek azami yayılım standartların ihlal, gerekse standartlara uymayan araçların ithali/üretimi cezalandırılmalıdır.
- AET türü onay almamış araçların satışı ve kullanılması yasaklanır.

Uyum Esasları

- Ülkede piyasaya sürülmesi önerilen yeni araçların EEC/92/97 Yönergesi uyarınca AB sertifikasına sahip olmasına dikkat edilmelidir.
- Kullanım yasaklarının ihlalini önlemek için bir para cezası sistemi geliştirilmesi faydalı olur.

İlgili Taraflar

- Uyum yöntemleri ve gürültü azaltma hedeflerine ulaşabilmek için gereken teşvikler konusunda mutlaka araç sanayi uzmanlarıyla görüşün.
- Ymler, sessiz ağır vasıta teknolojisinin getirilmesi dahil araç gürültü azaltımı planlaması konularında sanayi, halk ve tüketici gruplarıyla toplantı düzenlemelidir .
- Araç gürültü azaltım önlemleri konusunda düzenli olarak kamuoyu aydınlatılmalıdır.

Mali Esaslar

- YM ve idareyi Hükümet düzenler.
- Uyum maliyetini sanayi karşılar.
- Hükümet ve sanayi yeni gürültü yayılım sınırlarına uygun araçların zamanından önce piyasaya sürülmesini ödüllendirecek mali teşviklerin geliştirilmesi için işbirliği yapar.

GÜRÜLTÜ KONTROLÜ

ARAÇLAR

Motorlu Araçlar
(70/157/EEC)

Motorsikletler
(78/1015/EEC)

MAKİNALAR

Ev Aletleri Çerçeve
Yönergesi
(88/594/EEC)

UÇAKLAR

Subsonik Uçaklar
(80/51/EEC)

Jet Uçakları
(89/629/EEC)

Uçak İşletmesinin
Kısıtlanması
(92/14/EEC)

İNŞAAT

**AET türü inceleme
çerçevesi**
(84/532/EEC)

Kompresörler
(84/533/EEC)

Kule Vinçler
(84/534/EEC)

Kaynak Jeneratörleri
(84/535/EEC)

Elektrik Jeneratörleri
(85/536/EEC)

Beton Kırıcılar
(85/537/EEC)

Çim Biçerler
(85/538/EEC)

Hidrolik Ekskavatörler vs.
(86/662/EEC)

4. Ülkelerde uyumun izlenmesi için düzenleme yapılmalı ve ihbarsız denetim ve ölçüm kontrolleri yürütülmelidir.

H.2 Uçaklar

Bu kategori dört yönergeden oluşur. İlkinde Üye Devletlerin topraklarında kayıtlı bulunan uçakların gürültü yayma sınırları tesbit edilmiştir. İkincisi ise üçüncü ülkelerin uçakları için bu sınırları geçerli kılar. Üçüncü yönerge eski gürültülü uçakların Üye Ülkelerde kayıtlara eklenmesini sona erdirir. Dördüncüsünde AB toprakları dahilindeki havaalanlarında işleyen tüm uçakların uluslararası gürültü standartlarına tabi tutularak uçak işletmeciliğine daha katı kurallar getirilmiştir.

Sivil Subsonik Uçaklar

80/51/EEC sayılı Yönerge subsonik uçakların yaydığı gürültüyü Uluslararası Sivil Havacılık Örgütü tarafından belirlenen standartlar temelinde sınırlandırır. Burada amaç, çevresel etmenleri, teknik fizibiliteyi ve ekonomik sonuçları dikkate alarak uçak gürültüsünü azaltmaktır. Gürültü setifikasyonuna ilişkin belgelerin içerikleri bu bağlamda tanımlanarak, Üye Devletlerin birbirlerinin verdiği belgelerin geçerliliğini tanımaları gerektiği belirtilir. Belirli türde uçaklar için muafiyet sağlanabilir. 83/206/EEC sayılı yönerge, 80/51/EEC sayılı yönergenin üçüncü ülkelere uygulanmasını öngörür.

Sivil Subsonik Jet Uçakları

89/629/EEC sayılı Yönerge AB toprakları dahilinde kayıtlı kimi subsonik jet uçaklarından yayılan gürültünün sınırlandırılması için daha katı kurallar getirir. 80/51/EEC sayılı Yönergede olduğu gibi, bu kurallar da Uluslararası Sivil Havacılık Sözleşmesine atfen deruhte edilmişlerdir. Bu yönerge kimi gürültülü uçakların Üye Devletlerin sivil havacılık kayıtlarına eklenmesini yasaklar. Diğer Üye Devletlere ve Komisyon'a bilgi verildiği sürece bazı muafiyetler tanınır.

Uçak İşletmesinin Sınırlandırılması

92/14/EEC sayılı Yönerge gürültünün azaltılması ve Uluslararası Sivil Havacılık Sözleşmesinin Ek 16 bölümünde yer alan standartlara uygun olmayan uçakların AB havaalanlarında işletilmesini sınırlandırmak üzere kısıtlamalar getirir. Bu kısıtlamalar 34 000 kg ağırlığında ve a 19 veya daha fazla yolcu kapasiteli sivil uçaklar için geçerlidir.

Uygulama Esasları

1. Ülkelerin uluslararası gürültü standartlarının uygulanmasını kontrol edecek yetkili merciler tayin etmesi gerekir.
2. Ülkeler, yönergelere uymayan uçaklara karşı katı uygulamalar ve cezalar getirmelidir.

H.3 Gürültü ölçüm yöntemleri: İnşaat Teçhizatı ve Ekipmanı

79/113/EEC sayılı inşaat şantiyeleri ve ekipmanından yayılan gürültünün belirlenmesine ilişkin Yönerge inşaat mühendisliği ve şantiyelerde iş yapmak için kullanılan makinalar, gereçler,

teçhizat ve tesisatlar ile bunlara ait parçalar anlamına gelen inşaat teçhizat ve ekipmanının yaydığı gürültünün belirlenmesi için bir test yöntemi getirir. Esasen malların ve insanların taşınması amacıyla geliştirilmiş ekipmanlarla tarım ve ormancılık traktörleri hariç tutulmuştur. İnşaat teçhizatına ilişkin test prosedürleri ses seviyeleri için farklı yönergelerde yer alan şartlarda ayrıntılarıyla belirtilen azami ses yayılım seviyelerinin belirlenmesi amacıyla uygulanmalıdır .

Uygulama Esasları

1. Yönergede belirtilen test yöntemi, eğer varsa, mevcut yöntemin yerine geçecektir.
2. Kontrol işini yürütmekten sorumlu olacak uzman laboratuarlara veya enstitülere teknik şartlar verilmelidir.

H.4 İzin verilen gürültü yayılımı: İnşaat Teçhizatı ve Ekipmanı

84/532/EEC sayılı inşaat teçhizatı ve ekipmanının AET türü incelemeleri konulu yönerge çerçevesinde herbiri özel bir ekipmana dair olmak üzere yedi yönergeyle bu tür ekipmanlara ilişkin uyumlaştırılmış şartlar dahilinde izin verilen gürültü seviyeleri belirlenmiştir. bu yedi 'yavru' yönergenin hepsinde kapsam dahilindeki ürünlerin üzerinde imalatçı tarafından garanti edilen ses seviyelerini gösteren işaretli bir etiket bulunması ve havaya yayılan gürültünün ölçülmesi için bir yöntemin ve üretim modellerinin kontrol edilen türle uygunluğunu belirleyecek bir ihbarsız denetim prosedürünün tanımlandığı bir ek içermesi gerektiği belirtilir. Üye Devletlerin bu şartlara uyan ekipmanı pazarlarına sokmamasına izin verilmez, ancak hassas olarak tanımladıkları (ör. hastaneler) alanlarda kullanımınlarına düzenleme getirilebilir.

AET türü inceleme sertifikaları beş yıllık bir süre için geçerli olup, yenilenemezler.

Kompresörler

84/533/EEC sayılı Yönerge çevre için gürültü sınırlarını ve kompresörler için AET türü inceleme sertifikasının verilmesine ilişkin şartları belirler.

Kule Vinçler

84/534/EEC sayılı Yönerge çevre için ve operatör kabini için gürültüye sınırlandırma getirir ve kule vinçler için AET türü inceleme sertifikasının verilmesine ilişkin şartları belirler. Bu yönergede kaldırma mekanizması, enerji jeneratörü ve kaldırma mekanizması ile enerji jeneratöründen oluşan montaj için sınırlar öngörülür. Üye Devletler iş yerinde gürültü seviyesini sınırlandırabilirler.

Kaynak Makinası Jeneratörleri

84/535/EEC sayılı Yönerge, çevre için gürültü sınırlarını ve kaynak makinası jeneratörleri için AET türü inceleme sertifikasının verilmesine ilişkin şartları belirler.

Elektrik Jeneratörleri

84/536/EEC sayılı Yönerge, çevre için gürültü sınırlarını ve elektrik jeneratörleri için AET türü inceleme sertifikasının verilmesine ilişkin şartları belirler.

Beton Kırıcılar

84/537/EEC sayılı Yönerge, çevre için gürültü sınırlarını ve beton kırıcılar için AET türü inceleme sertifikasının verilmesine ilişkin şartları belirler. Üye Devletler iş yerinde gürültü seviyesini sınırlandırabilirler.

Çim Biçme Makinaları

84/538/EEC sayılı Yönerge çevre için gürültü seviyelerini, operatörün bulunduğu pozisyondaki gürültü sınırlarını ve kimi çim biçme makinalarından kaynaklanan gürültünün ölçüm yöntemlerini tanımlar.

Hidrolik Ekskavatörler

86/662/EEC sayılı Yönerge inşaat mühendisliği ve şantiyelerde kullanılan hafriyat makinaları için gürültü sınırlarını ve AET türü inceleme sertifikasının verilmesine ilişkin şartları belirler. Ek olarak, operatörün bulunduğu konumdaki gürültü seviyesinin makina üzerinde etiketle belirtilmesini gerektirir. Üye Devletler iş yerinde gürültü seviyesini sınırlandırabilirler.

Uygulama Esasları

1. Bu yedi yönergenin uygulamaya geçirilmesi için genel bir program oluşturulabilir.
2. Havaya yayılan gürültünün ölçülmesinde AB yönetimini uygulamak için, imalat tesislerinin uygun teknik ekipman temin etmesi gerekir.
3. Bir izleme programı geliştirilmelidir.
4. Bir yetkili merciler ('atanmış organlar') sistemi kurulmalıdır. Yetkili mercilere gereken eğitim ve donanım sağlanmalıdır.

H.5 Ev Aletleri

86/594/EEC sayılı Yönerge ev aletlerinin havaya yaydığı gürültüye ilişkin bir çerçeve yönergedir. Burada, tüketiciler ve kullanıcılar için standart ve prosedürler öngörülerek, enerji tüketim seviyeleri gibi diğer zorunlu tüketici bilgilerini içeren anlaşılabilir etiketler üzerinde ev aletlerinin gürültü seviyelerine ilişkin sağlıklı bilgilerin bulundurulması gerektiği belirtilmiştir. Amaç, ulusal nitelikli etiketlerin çoğalmasını önlemek ve gerek imalatçılar gerekse ithalatçıları daha az gürültü çıkaran aletlere yönelmeleri için teşvik etmektir. Bu gürültü seviyelerine ilişkin olarak kamuoyuna sağlanacak bilgilerle ilgili genel ilkeler de burada belirtilir.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, yönergede belirlenen ve testlerden sorumlu laboratuvarlarda yeterli eğitim ve donanımın bulunması gerektiği anlamına gelen testler ve istatistikî yöntemlere ilişkin genel kuralları izlemelidirler.
2. Havaya yayılan gürültüye ilişkin bilgilerin yayınlamasında tasarruf ülkelere aittir. Kendileri yayınlamadıkları takdirde imalatçı veya ithalatçıların bunu sağlamaları gerekir.
3. Ulusal yetkili merci genel bir etiket formatı tanımlamalıdır.

I. NÜKLEER GÜVENLİK VE RADYASYONDAN KORUNMA

Avrupa Birliği, çoğunluğu Euratom Anlaşması 31. maddeye dayalı olarak iyonize radyasyonun yarattığı tehlikelere karşı işçilerin ve halkın sağlığının korunmasına standartlar getiren için bir dizi yönerge ve yönetmelik benimsemiştir.

İşbu mevzuat bir çerçeve yönergeye dayandırılır: " Temel Güvenlik Standartları" Yönergesi adıyla anılan 96/29/Euratom sayılı Yönerge. Bu temel nitelikli mevzuat daha özgül yasal araçlarla pekiştirilir: Tıbbi amaçlı kullanımlarda radyasyona maruz kalınmasına ilişkin 97/.../ sayılı Yönerge genelde tıbbi muayene veya tedavi gören hastaların radyasyondan korunması için temel standartlar getirir.

Radyolojik Acil Durumlarda Erken Bilgi Aktarımı nükleer nitelikli acil durumlar için Avrupa Birliği bünyesinde bir bildirim sistemi oluşturur. Üye Devletleri acil duruma ilişkin bilgileri zamanında ulaştırmaya davet eder. Buna eşlik eden Kamuoyunun Bilgilendirilmesi yönergesi ise etkilenmesi muhtemel olan halkın normal koşullarda Üye Devletler tarafından önceden bilgilendirilmesini gerektirir; Acil durum sözkonusu olduğunda gerçekten etkilenen halkın derhal haberdar edilmesi gerekir.

Dışarda Görevli İşçilerin Radyasyondan Korunması Yönergesi tesis içinde çalışmayan işçilerin korunmasını ele alır.

Radyoaktif Atıkların Nakliyesi Yönergesi ve Radyoaktif Maddelerin Nakliyesi Yönetmeliği bu tür radyasyon kaynaklarının hareketlerinin izlenmesi için katı bir izleme sistemi oluşturur. Nükleer kaza durumlarında piyasaya sürülecek gıda maddeleri ve hayvan yemlerinde izin verilen azami radyoaktif kontaminasyon seviyelerinin oluşturulması amacıyla Kontamine Gıda Maddeleri Yönetmelikleri de kabul edilmiştir.

I.1 Temel Güvenlik Standartları

96/29/Euratom Yönergesi (80/836/Euratom Yönergesinin yerine geçer) iyonize radyasyonun yarattığı tehlikelere karşı işçilerin ve halkın sağlığının korunması için temel güvenlik standartlarını belirten bir çerçeve yönergedir. Suni radyasyon kaynaklarını içeren haklı uygulamalar için sağlık ve güvenlik önlemleri tanımlanmıştır. Genel olarak, bu uygulamalar uygulamayı yapan ülkede bildirilmeli veya önceden yetkili merciden izin alınmış olmalıdır. Gerek işçiler gerekse halkın maruz kalacağı dozlar için sınır saptanması da şartlar arasında bulunur. Ayrıca, alınan dozun mantıken erişilebilecek doz kadar düşük olması gerekir (optimizasyon ilkesi). İşçilerin çalışma esnasında korunmasına ilişkin ana ilkeler şöyledir:

- riskin önceden değerlendirilmesi ve optimum koruma
- işyerlerinin sınıflandırılması
- işçilerin sınıflandırılması
- maruz kalınma durumunun izlenmesi

- sağlık taraması

Doğal radyasyona maruz kalınma durumunda kayda değer artışlara yolaçan iş faaliyetleri uygulama rejimine benzer bir rejime tabidir. Radyolojik acil durumlar veya uzun süreli radyasyona maruz kalma durumları için önlemler öngörölmüştür.

Uygulama Esasları

1. İyonize radyasyon içeren çalışmalar ve uygulamalarda bulunan kuruluşların tesise giriş ve tesiste maruz kalınma oranlarını sınırlandırıcı standart sağlık ve güvenlik prosedürleri uygulaması yetkili merciler tarafından sağlanmalıdır. Eğitim programları, çalışma talimatları, işyerleri için uygulamalar, bir radyasyon koruma uzmanı ya da biriminin bulundurulması da bunlara dahil olmalıdır.
2. Yetkili merciler tarafından uygun ruhsatlandırma, teftiş prosedürleri ve radyolojik acil durumlara müdahale planları geliştirilip uygulanmalıdır.

Temel Güvenlik Standartları Yönergesi - Uygulama Esasları

Ulusal Yasal Çerçeve

- Yönerge şartlarını mevcut ulusal yasalarla karşılaştırın.
- Yasal Boşlukları belirleyin.
- Radyoaktif Maddeler mevzuatı, İşçi Sağlığı ve Güvenliği Mevzuatı ve Halk Sağlığı mevzuatı ile acil durum planlaması mevzuatında gerekli değişiklikleri yapın.

Yetkili Merciler (YMLer)

- YMLer İyonize radyasyonun tehlikeleriyle mücadeleye ve azami doz sınırı şartlarını uygulamaya ilişkin idari. sistemlere ve bilimsel bilgiye sahip olmalıdırlar
- Merkezi Otorite maruz kalınmayı sınırlandırmak, maruziyeti ölçmek, sağlık taraması yapmak ve tesis çalışmalarında koruma sağlamak konularında model uygulamalar geliştirmeli ve idaresini gerçekleştirmelidir.
- Yerel YMLer kendi yetki sahalarında bulunan tesislerin teftiş ve izleme prosedürleri için sorumluluk üstlenebilirler.

Yasal Kontrol Noktaları

- İşçiler için yeterli maruz kalınma bilgilerini sağlayacak yasal önlemler .
- 'Optimizasyon' ilkesinin uygulanması.
- İzin verilen azami maruz kalınma seviyelerinin ihlalinin cezalandırılması

İşletmelerde Koruma Sağlama İlkeleri

- Maruz kalınmayı azaltıcı önlemler alın.
- Maruz kalınmayı değerlendirecek sağlam bir metodoloji sağlayın.
- Maruz kalan işçilerde sağlık taraması çalışmalarını geliştirin.
- Maruz kalan işçilerin korunması için ülke çapında görev dağılımı yapın.
- Öğrenciler ve çırakların çalışmalarda korunmasını sağlayın.
- Ulusal ve yerel acil durum planları oluşturun ve kontrol edin.

İlgili Taraflar

- Rejimin geliştirilmesinden önce ilgili taraflar arasında tesbit ve halkın riske maruz kalmasını önlemek üzere tartışmalar yapılmasını sağlayın.
- YMLer, işçilerin korunması için gerekli çalışma önlemleri konusunda etkilenen işkollarında çalışan işçilerin temsilcileriyle bilgilendirme ve tartışma toplantıları düzenlemelidir. Tesis işletmecileri de bu toplantılara katılmalıdır.
- Halka yönelik güvenlik önlemlerine ilişkin gerçek anlamda maruz kalma olayları dahil olmak üzere düzenli bir iletişimin gerçekleştirilmesini sağlanmalıdır.

Mali Esaslar

- İşletme önlemleri ve halk güvenliği prosedürlerine ilişkin bilimsel danışmanlık ve idari destek konusunda Hükümet YM'ye katkıda bulunur.
- İşçilerin korunması ve çevre ile halk için optimum koruma düzeyinin elde ve muhafaza edilmesini sağlayıcı işletme prosedürlerinin maliyeti tesis işletmecileri tarafından karşılanır.

I.2 Radyoaktif Atıkların Nakliyesi

Bu Yönerge Üye Devletler arasındaki ve Topluluğun içine veya dışına yapılan nakliyata uygulanır.

Transit ülkeler ve atığın gideceği ülkelere bildirim yapacak yetkili merciler tayin edilmelidir.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, radyoaktif atık hareketlerini kontrol etmek üzere idari altyapı, belgelendirme ve izleme prosedürleri geliştirmelidirler. Buna radyoaktif atık hareketlerine izin belgesi verilmesi ile tüm ilgili Devletlere bildirimde bulunulması için bir sistem de dahil olmalıdır.

I.3 Radyoaktif maddelerin nakliyatı

93/1493/Euratom sayılı Yönetmelik Avrupa Birliği içinde yeralan ulusal sınırlardan mühürlü ve mühürsüz kaynakların nakliyatını kontrol eden idari bir rejim oluşturur. Yönetmelikte tanımlanan prosedürler radyoaktif atıklara ve nükleer fisil malzemelere uygulanmaz.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, radyoaktif maddelerin hareketlerini kontrol etmek üzere idari altyapı, belgelendirme ve izleme prosedürleri geliştirmelidirler. Buna radyoaktif maddelerin hareketlerine izin belgesi verilmesi için ve nakliyatı gerçekleştiren yüklenicileri kayıtla yükümlü kılmak için bir sistem dahil olmalıdır.

I.4 Çernobil Kazasının ardından tarım ürünlerinin ithalatı

90/737/EEC sayılı Yönetmelik Çernobil nükleer kazasının ardından üçüncü ülke menşeli tarım ürünlerinin ithalatını düzenleyen şartları oluşturur. Sınırlı sayıda ürün için izin verilen azami radyoaktif kontaminasyon seviyeleri belirlenmiştir.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, Yönetmelikte belirlenen izin verilen azami seviyelere uyulmasını sağlayacak idare, izleme ve uygulamaya yönelik prosedürleri oluşturmalıdırlar.
2. Radyasyon korunmasından sorumlu yetkili merciler çalışmalarını ticaret ve tarımdan sorumlu bakanlıklarla eşgüdüm içinde yürütmelidir. Etkilenen ekonomik sektörlere ölçüm cihazıyla donatılma gerekliliği getirilmelidir.

I.5 Nükleer kaza durumunda kontamine gıda maddeleri

87/3954/Euratom sayılı Yönetmelik bir nükleer kazanın ardından piyasaya sürülebilecek gıda maddeleri ve hayvan yemleri için izin verilen azami radyoaktif kontaminasyon seviyelerini belirleyici bir prosedür oluşturur.

Uygulama Esasları

1. Ülkeler, seviyelerle uyum sağlamak üzere potansiyel olarak etkilenebilecek gıda maddeleri ve hayvan yemlerinin izlenmesine yönelik bir program geliştirmek ve uygulamak üzere yetkili merciler tayin etmelidir.

(I.4 altındaki görüşlere bakınız).

I.6 Tıbbi amaçlı kullanımlarda maruz kalınan Radyasyondan Korunma

84/466/Euratom sayılı Yönergenin yerine geçen 97/.../Euratom sayılı Yönerge, 96/29/Euratom sayılı Temel Güvenlik Standartları Yönergesinin yavru yönergesidir. İyonize radyasyona tıbbi amaçlı kullanımlarda maruz kalınma durumları için belirli sağlık koruma kurallarını tanımlar. Sağlık personelinin radyasyondan korunması burada kapsamaz. Ana hükümler: çalışmaları yapan sağlık personelinde bulunması gereken nitelikler, radyolojik cihazların kullanım şartları (kabul testleri, katı izleme, kalite teminatı), tüm radyolojik uygulamalar için yazılı protokol düzenlenmesi, tıp fiziği uzmanlarının rolü.

Uygulama Esasları

1. Tıbbi amaçlı kullanımların iyi radyasyondan korunma şartlarında gerçekleştirildiğini izleyecek bir teftiş bürosu kurulmalıdır. Radyolojik cihazların geçerli sayılmaları için gereken kriterler yetkili mercilerce kabul edilmelidir.
2. Sağlık personeli, tıp fiziği uzmanları ve müfettişler için eğitim programları düzenlenmelidir.

I.7 Kamuoyunun Bilgilendirilmesi

98/618/Euratom sayılı Yönerge uyarınca, Üye Devletler radyolojik acil durumlarda halkın uygun davranışlarda bulunmasını sağlamak amacıyla iki tür bilgi sağlamalıdır: Acil plan bölgesinde bulunan halka normal koşullarda acil durumda yapılması gerekenler konusunda ön bilgi verilmelidir; Radyolojik acil durumlarda etkilenen halka derhal bilgi verilmelidir.

Uygulama Esasları

1. Radyolojik acil durumlar için yerel ve ulusal müdahale planları kamuoyunu bilgilendirme önlemlerini de içermelidir.
2. Yetkili merciler radyolojik bir acil durum karşısında alınacak sağlık koruma önlemler ve yapılması gereken hareketlere ilişkin ön bilgileri oluşturmalı ve yaymalıdır.
3. Nükleer tesis işletmecileri ile yerel yetkililer bilginin düzenlenmesi ve dağıtımında birlikte çalışmalıdırlar.

I.8 Dışarıdan Görevli İşçilerin Radyasyondan Korunması

Dışarıdan görevlendirilmiş iyonize radyasyon riskine maruz kalabilecek işçilerin kontrollü alanlardaki çalışmaları esnasında işletme tarafından korunmasına ilişkin 90/641/Euratom sayılı Yönerge dışarıdan görevlendirilmiş işçilere nükleer ve radyolojik tesis işletmecileri tarafından doğrudan istihdam edilen maruz kalan işçilerle aynı koruma düzeyinin sağlanması amacını taşır.

Dışarıdan görevlendirilmiş işçi, işletmecilerin sorumluluğundaki tesislerde çalışma yapan üçüncü bir yüklenici tarafından istihdam edilen işçi demektir.

Yönetmelik tarafından tanımlandığı üzere, dışarıdan iş almış olan yüklenici ile işletmeci arasında çalışmalar başlamadan önce bir bilgi alışverişi gerçekleştirilmelidir. Sağlık ve güvenlik görevlerinin dış yüklenici ile işletmeci arasında nasıl paylaşılacağı tanımlanmıştır (ör:dışarıdan görevlendirilen işçilere verilecek talimatlar ve bilgiler) .

Dışarıdan görevlendirilmiş işçilerin kimlik ve radyasyona maruziyet izleme bilgilerini içeren bir radyasyon manyetik kartı veya karnesi taşınması gerekir (Yönerge Ek 1'de tanımlanan bilgiler).Maruz kalma bilgileri her faaliyetten sonra derhal güncelleştirilmelidir. Sınırdışı işçiler bireysel birer belge taşımaktadır.

Uygulama Esasları

1. Yetkili merciler dışarıdan iş almış olan yüklenici ile işletmeciler arasında sorumlulukların paylaşılmasını sağlamalıdır.
2. Bireysel izleme manyetik kartları veya karneleri yetkili merciler tarafından düzenlenmelidir.

EK I

AB ÇEVRE MEVZUATI NASIL YORUMLANMALI

Giriş

Tüm mevzuatın doğru bir biçimde anlaşılması ve yorumlanması için gözönünde bulundurulması gereken standart yapılar ve terimler bulunur. Bu özelliklerden bazıları resmi (ör. bunlar mevzuatın belirlenmesini sağlar) bazıları ise içeriğe ilişkin olup mevzuatın yorumlanmasını etkilerler. Ancak, tüm AB mevzuatının yapısı aynı öğeleri içerir:

- Başlık
- Yetkiler
- İçerik
- İçeriğe ilişkin hükümler
- Yürürlüğe giriş tarihi

1.1 Başlık

Mevzuatın başlığı pekçok öğeden oluşur. Önlemi kabul eden kurum (Konsey ve Parlamento, ortak kararı veya duruma göre Konsey veya Komisyon) ve önlemin türünü (Yönetmelik, Yönerge veya Karar) belirtir. Önleme üç öğeden oluşan bir seri numarası verilir- yıl, seri numarası ve önlemin dayandırıldığı Anlaşma (çevre bağlamında dayanak genellikle AT anlaşmasıdır). Başlık ayrıca önlemin kabul edildiği tarihi ve önlemin konusunu da kısaca tanımlar. (Uygulamada, önlemler genellikle referans numaraları ve yayımlandıkları AB Resmi Gazetesinin sayfa referansı ile tanımlanırlar.)

1.2 Yetkiler

Önemde kabule ilişkin yasal dayanak ve kullanılan prosedürlere yer verilir. Bunun nedeni ise AB mevzuatı ilkelerine göre kurumların sadece Anlaşma çerçevesinde kendilerine verilen yetkiler dahilinde ve doğru prosedürel gerekleri yerine getirdikleri sürece hareket edebilmeleridir. Çevre mevzuatının çoğunluğu 130s Maddesinde verilen özgül yetkiler kullanılarak kabul edilmiş olup, daha eski tarihli olan veya güncel olmakla birlikte öncelikle Üye Devletler arasındaki ticaret koşullarına ilişkin bulunmakla beraber sadece ikincil olarak çevre konularını içerdiği düşünülen mevzuat ise 100 veya 100a Maddelerine dayandırılacaktır.

1.3 İçerik

Dayandırılan yetkilerin ifade edilmesinden sonra (ki Türkçe dilinde '.....'ya dayandırılarak' sözcükleriyle ifade edilir) İçeriklere ilişkin bir sayı gelir (ki Türkçe metinde '..... sayılı' sözcüğüyle biter). Bu İçerikler mevzuatın ardalanı ile amaçlarını ve hedeflerini açıklar. Dolayısıyla, ardından gelen mevzuatın anlaşılması için önemlidirler.

İçeriklerin sayısı sözkonusu mevzuatın karmaşıklığına ve uzunluğuna bağlıdır. Ancak, dikkate alınması gereken husus yazım biçiminin bu açılış bölümünün bütünü (yani yetki beyanları ve İçerikler) tek bir uzun bir cümle haline getirmekte olduğudur. Her bir İçerik ayrı bir konu ele alınmayı amaçlamasına karşın bu durum metnin anlaşılmasını zorlaştırabilir.

1.4 İçeriğe ilişkin hükümler

İçeriğe ilişkin hükümler maddelere bölünmüştür. Genellikle açılış hükümlerinde mevzuatta kullanılan terimler tanımlanır ve genel yükümlülüklerle terimlere yer verilir.

Bir yönergeyi yürürlüğe geçirmek için gerçekleştirilen ulusal mevzuatta yönergedeki tanımların aynen kullanılması önemlidir. Böylelikle ulusal hukuka deruhte edildiklerinde özgül Avrupa Birliği anlamları korunabilecek ve aynı terimlerin kullanımının doğurabileceği ulusal yankıların AB terimlerinin uygulanmasını etkilemesine mahal verilmeyecektir.

Takip eden maddelerde özgül hükümlere yer verilir, ve bunlar daha kolay anlaşılabilmesi için bölümlere ayrılabilirler. Özellikle teknik konular (ör. bilimsel listeler, bitki ve hayvan kategorileri ve değer listeleri) metnin daha kolay takip edilebilmesi amacıyla ayrı olarak Eklerde toplanabilirler.

Kullanılan mevzuatın türü ne olursa olsun (ör. Yönetmelik, Yönerge veya Karar) yürütme ve cezalara ilişkin gerekli idari hükümler ve yürütme ile cezalara ilişkin hükümler Üye Devletlerin tasarrufuna bırakılarak kendi ulusal hukukları uyarınca bunları saptamaları sağlanır. Bir başka deyişle AB mevzuatındaki ilgili hükümler sadece Üye Devletlerin AB mevzuatına uyumu sağlaya yönelik gerekli önlemleri almasını belirtir, ancak bu önlemlere tanım getirmezler.

1.5 Başlangıç tarihi

Bir yönerge sözkonusu olduğunda, önlem Üye Devletlerin yönergeye uymak için gerekli yasaları, yönetmelikleri ve idari hükümleri, aktarım tarihi olarak bilinen, belirlenen bir tarihte yürürlüğe koymasını gerektiren bir Madde ile son bulur. Bu madde kapsamında genellikle Üye Devletlerin yönergeyi uygulamak için attıkları adım konusunda Komisyonu bilgilendirmeleri gerekli kılınır. Mevcut sanayi tesislerinin yarattığı kirliliğin azaltılması veya çevre kalitesi standartlarına ulaşılması gibi diğer özgül eylemlere ilişkin termin tarihleri işbu eylemleri ele alan maddelerde ayrıca belirlenebilir. Bunlar, 'uygulama tarihleri' olarak bilinir.

1.6 Çok sayıda dilde mevzuat meselesi

Avrupa Birliğinde mevzuata ilişkin güçlüklerden biri de 11 resmi dilde çalışma zorunda oluşudur (çünkü tüm Üye Devletler özellikle mevzuata ilişkin olmak üzere, belgeleri kendi ana dillerinde edinme hakkına sahiptir).

Adalet Divanı istikrarlı bir biçimde münferit hükümlerin mevzuatın bütününde beyan edilen amaçları elde edecek biçimde yorumlanması, ve amaçla çeliştikleri takdirde dar ve sözcüklere bağlı yorumların gözardı edilmesi gerektiğini savunur. Dolayısıyla, AB mevzuatı okunurken yalıtılmış bir metine göre değil, mevzuatın yeraldığı içeriğe göre ele alınmalıdır.

ANNEX 2

The Environmental acquis in force 6 March 1998

This survey of EU environmental legislation in force by 6 March 1998 updates the list in Annex 2 to the 'Guide to Approximation of European Union Environmental Legislation' from July 1997.

Two new sectors: « **J: Climate change** » and « **K: Civil protection** » have been added to the sectors « A-I » found in the Guide.

For easy reference the survey also includes policy documents and international environmental conventions of relevance for the Associated Countries, which were not included in the Guide. These documents are listed in two new chapters: « **P: Policy** » and « **X: International co-operation** »

Pieces of environmental legislation for which other Commission services than DG XI have the principal responsibility are put in square brackets.

A number of Council and Commission *decisions*, which were not included in Annex 2 to the Guide, have been included in this survey. In chapter "I. **Nuclear Safety and Radiation Protection**" a reference to provisions on health and safety in the EURATOM Treaty has also been included.

A. **HORIZONTAL**

1. **Non-White Paper legislation Directives**

- **Environmental impact assessment, 85/337/EEC,**
amended by 97/11/EC
- **Environmental information, 90/313/EEC**
- **Reporting, 91/692/EEC**
 - Decision 94/741/EEC - Questionnaire on waste*
 - Decision 96/511/EC - Questionnaire on air pollution*
 - Decision 97/101/EC - Exchange of information on air quality*
 - Decision 97/622/EC - Questionnaire on waste*

Regulations

- **European Environment Agency, EEC/1210/90**

- **LIFE, EEC/1973/92**
amended by EC/1404/96

2. **White Paper legislation**

none

B. **AIR QUALITY**

1. **Non-White Paper legislation Directives**

- **Air Quality Framework, 96/62/EC,**
including 3 older directives (to be replaced by new requirements under the framework directive):

SO₂ and particulates, 80/779/EEC,

amended by 89/427/EEC and 91/692/EEC

Lead, 82/884/EEC

amended by 91/692/EEC

Nitrogen oxide, 85/203/EEC,
amended by and 91/692/EEC

- **Tropospheric Ozone Pollution, 92/72/EEC Regulations**

none

2. **White Paper legislation Directives**

- **[Emissions from motor vehicles, 70/220/EEC,**
amended by 74/270/EEC, 77/102/EEC, 78/665/EEC, 83/351/EEC, 88/76/EEC, 88/436/EEC, 89/458/EEC, 89/491/EEC, 91/441/EEC, 93/59/EEC, 94/12/EEC, 96/44/EEC and 96/69/EEC] "Auto-Oil" proposal COM(96) 0163 (COD)
- **[Emissions from diesel engines - soot, 72/306/EEC**
amended by 89/491/EEC and 97/20/EC]
- **[Emissions from diesel engines 88/77/EEC**
amended by 91/542/EEC and 96/1/EEC]

- [Emissions from motor vehicles - roadworthiness test for emissions, 92/55/EEC]
- VOC emissions from storage and transport of petrol, 94/63/EC
- *Lead content of petrol, 85/210/EEC*
amended by 87/416/EEC
- *Sulphur content of liquid fuels, 93/12/EEC*
replacing 75/716/EEC
- Emissions from non-road mobile machinery, 97/68/EC

Proposal on the quality of petrol and diesel fuel, COM(96) 0164 (COD) - "Auto-Oil".

** The proposed directive on the quality of petrol and diesel fuel, COM(96) 0164 (COD) will replace 85/210/EEC and the limit values for sulphur content in diesel fuel for road vehicles found in 93/12/EEC.*

Regulations

none

C. WASTE MANAGEMENT

1. Non-White Paper legislation Directives

- **Waste from the titanium dioxide industry, 78/176/EEC**
amended by 83/23/EEC and 91/692/EEC,
related directives:
Procedures for the surveillance of titanium dioxide industry,
82/883/EEC
Harmonisation of reduction programmes, 92/112/EEC
- **Municipal waste incineration for new installations, 89/369/EEC** ,
Municipal waste incineration, existing installations 89/429/EEC

- **Hazardous waste incineration, 94/67/EEC**

Decision 96/302/EC,

Decision 97/283/EC

Proposal for a directive on Landfill of waste, (COM(97)105)-final

Regulations

none

2. White Paper legislation Directives

- **Disposal of waste oils, 75/439/EEC**
amended by 87/101/EEC and 91/692/EEC

- **Waste Framework directive 75/442/EEC**
amended by 91/156/EEC and 91/692/EEC

Decision 76/431/EEC

Decision 94/3/EC

Decision 96/350/EC

- **Disposal of PCBs and PCTs 96/59/EC**

- **Hazardous waste, 91/689/EEC**
amended by 94/31/EC

Decision 94/904/EC

- **Sewage sludge and soil, 86/278/EEC**
amended by 91/692/EEC

- **Batteries, 91/157/EEC**
amended by 93/86/EEC

- **Packaging waste, 94/62/EC**
Decision 97/129/EC
Decision 97/138/EC

Regulations

- **Supervision of shipment of waste, EEC/259/93**
amended by 120/97/EC

Decision 94/575/EC

Decision 94/721/EC

Decision 94/774/EC

D. Water quality

1. Non-White Paper legislation Directives

Proposed Water Quality Framework Directive, (COM(97)49 –final

- **Urban waste water, 91/271/EEC**
Related decision 93/481/EEC
- **Nitrates, 91/676/EEC**
- **Dangerous substances to the aquatic environment, 76/464/EEC**
including 7 “daughter”-directives, all amended by 91/692/EEC:
 - Mercury discharges from chlor-alkali industries, 82/176/EEC*
 - Cadmium discharges, 83/513/EEC*
 - Other mercury discharges, 84/156/EEC*
 - HCH discharges, 84/491/EEC*
 - List one substances, 86/280/EEC,*
amended by 88/347/EEC and 90/415/EEC
- **Bathing water, 76/160/EEC**
- **Drinking water, 80/778/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Surface water for the abstraction of drinking water, 75/440/EEC**
amended by 79/869/EEC and 91/692/EEC
Decision 77/795/EEC on common procedures for exchange of information
Amended by decisions 84/422/EEC, 86/574/EEC and 90/2/EEC
- **Measurement and sampling of drinking water, 79/869/EEC**
amended by 81/855/EEC
- ***Ground water 80/68/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Fish water, 78/659/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Shellfish water, 79/923/EEC**
amended by 91/692/EEC

* will be incorporated in the proposed Water Quality Framework Directive (COM(97)49)

Regulations

none

2. White Paper legislation

none

E. Nature protection

1. Non-White Paper legislation Directives

- **Habitats, 92/43/EEC**
related decision 97/266/EC
- **Wild birds, 79/409/EEC**
amended by 81/854/EEC, 85/411/EEC, 91/244/EEC and 94/24/EC
- **Skins of seal pups, 83/129/EEC**
amended by 85/444/EEC and 89/370/EEC

Regulations

- **Endangered species, 338/97/EC**
*amended by regulations 938/97/EC and 2307/97/EC
implemented by regulations 939/97/EC and 2551/97/EC
amended by regulation 767/98/EC*
- **Import of whales, 348/81/EEC**
- **[Protection of the Antarctic 90/3943/EEC]**
- **Leghold traps, EEC/3254/91**
implemented by 35/97/EC
- **[Protection of forests against atmospheric pollution, EEC/3528/86**
*amended by EEC/1696/87, EEC/2157/92, EEC/926/93, EEC/836/94, EC/1091/94,
EC/690/95, EC/1398/95 and 307/97/EC]*
- **[Protection of forests against fire, EEC/2158/92**
amended by EEC/1170/93, EC/804/94 and 308/97/EC]

2. White Paper legislation

none

F. *Industrial pollution control and risk management*

1. Non-White Paper legislation Directives

- ***Air pollution from industrial plants, 84/360/EEC**
amended by 91/692/EEC
- **Large combustion plants, 88/609/EEC**
amended by 94/66/EC
- **Integrated Pollution Prevention and Control, IPPC, 96/61/EC**
- **Seveso - Control of major accident hazards, 96/82/EC**
replacing 82/501/EEC, amended by 87/216/EEC, 88/610/EEC and 91/692/EEC

Proposed Directive on industrial emissions of VOC-solvents , COM(96) 538-final.

** will be replaced by the IPPC Directive. 96/61/EC*

Regulations

- **Regulation on Eco-Label, EEC/880/92**
Decisions on eco-label criteria for:
Dishwashers, 93/431/EEC
Soil improvers, 94/923/EEC
Toilet paper, 94/924/EEC
Paper kitchen rolls, 94/925/EEC
Laundry detergents, 95/365/EEC

Single-ended lightbulbs, 95/533/EEC

Indoor paints and varnishes, 96/13/EEC
Bed-linen and T-shirts, 96/304/EEC
Double-ended lightbulbs, 96/337/EEC
Washing machines, 96/461/EEC
Copying paper, 96/467/EEC
Refrigerators, 96/703/EEC
Tissue paper, 98/94/EC
other related decisions:
93/326/EEC,
93/517/EEC
94/10/EC
- **Regulation on EMAS, EEC/1836/93**

related decisions

97/265/EC,

97/267/EC

2 White Paper legislation

none

G. Chemicals and Genetically Modified Organisms

1. Non-White Paper legislation Directives

- **Animal experiments, 86/609/EEC**
Decision 90/67/EEC
- **[Good laboratory practice, 87/18/EEC**
related directive 88/320/EEC on inspection and decision 89/569/EEC]
- **GMOs, contained use, 90/219/EEC**
amended by 94/51/EC
related decision
91/448/EEC
- **Asbestos, 87/217/EEC**
Amended by directive 91/692/EEC

Regulations

none

2. White Paper legislation Directives

- **Classification, packaging and labelling of dangerous substances, 67/548/EEC**
amended by 69/81/EEC, 70/189/ECC, 71/144/EEC, 73/146/EEC, 75/409/EEC, 76/907/EEC, 79/370/EEC, 79/831/EEC, 80/1189/EEC, 81/957/EEC, 82/232/EEC, 83/467/EEC, 84/449/EEC, 86/431/EEC, 87/432/EEC, 88/302/EEC, 88/490/EEC, 90/517/EEC, 91/325/EEC, 91/326/EEC, 91/410/EEC, 91/632/EEC, 92/32/EEC, 92/37/EEC, 92/69/EEC, 93/21/EEC, 93/67/EEC, 93/72/EEC, 93/90/EEC, 93/101/EEC, 93/105/EEC, 94/69/EC, 96/54/EC, 96/56/EC
related decision 85/71/EEC
- **[Classification, labelling and packaging of dangerous preparations, 88/379/EEC**
amended by 89/178/EEC, 90/492/EEC, 91/155/EEC, 93/18/EEC, 93/112/EEC, 91/442/EEC, 95/65/EEC]

- **[Restrictions on the marketing and use of certain dangerous substances and preparations, 76/769/EEC**
amended by 79/663/EEC, 82/806/EEC, 82/828/EEC, 83/264/EEC, 83/478/EEC, 85/467/EEC, 85/610/EEC, 89/677/EEC, 89/678/EEC, 91/173/EEC, 91/338/EEC, 91/339/EEC, 91/659/EEC, 94/27/EC, 94/48/EC, 94/60/EC, 96/55/EC and 97/10/EC, 97/16/EC]

- **GMOs, deliberate release, 90/220/EEC**
amended by 94/15/EC, 97/35/EC
related decisions:
 - 91/274/EEC*
 - 91/596/EEC*
 - 92/146/EEC*
 - 93/572/EEC*
 - 93/584/EEC*
 - 94/385/EC,*
 - 94/505/E*
 - 94/730/EC*
 - 96/158/EC*
 - 96/281/EC*
 - 96/424/EC*
 - 97/98/EC*
 - 97/392/EC*
 - 97/393/EC*
 - 97/549/EC*

- **[Detergents, 73/404/EEC**
amended by 82/242/EEC and 86/94/EEC
related directive on testing the biodegradability, 73/405/EEC]

- **[Transport of dangerous goods by road 94/55/EC]**

- **Placing on the market of biocidal products 98/8/CE**

Regulations

- **Existing substances, EEC/793/93**

related regulations:

Principles for the Evaluation of Risks, EC/1488/94
First list of priority substances, EC/1179/94

*Second list of priority substances, EC/2268/95,
Delivery of information on existing substances, EC/142/97
Third list of priority substances, EC/143/97*

- **Import and export of dangerous chemicals, EEC/2455/92**

- **Ozone depleting substances, EC/3093/94**

H. Noise from vehicles and machinery

1. Non-White Paper legislation

none

2. White Paper legislation Directives

- **[Motor Vehicles 70/157/EEC**
amended by 73/350/EEC, 77/212/EEC, 81/33/EEC, 84/372/EEC, 84/424/EEC, 87/354/EEC, 89/491/EEC, 92/97/EEC and 96/20/EC]
- **[Motor cycles 78/1015/EEC**
amended by 87/56/EEC and 89/235/EEC]
- **Construction plant equipment (framework), 79/113/EEC**
amended by 81/1051/EEC and 85/405/EEC
- **Subsonic aircraft, 80/51/EEC**
amended by 83/206/EEC Subsonic jet aeroplanes, 89/629/EEC
- **Limitation of the operations of aeroplanes, 92/14/EEC**
- **EEC type approval for construction plant and equipment, 84/532/EEC**
- **Compressors, 84/533/EEC**
amended by 85/406/EEC
- **Tower cranes, 84/534/EEC**
amended by 87/405/EEC
- **Welding generators, 84/535/EEC**
amended by 85/407/EEC
- **Power generators, 84/536/EEC**

amended by 85/408/EEC

- **Concrete breakers, 84/537/EEC**
amended by 85/409/EEC
- **Lawn mowers, 84/538/EEC**
amended by 87/252/EEC, 88/180/EEC and 88/181/EEC
- **Hydraulic excavators, 86/662/EEC**
amended by 89/514/EEC and 95/27/EC
- **Household appliances, 86/594/EEC**

Regulations

none

I. Nuclear safety and Radiation Protection

0. Treaty establishing the European Atomic Energy Community (E.A.E.C-Euratom).

- Title two, provision for the encouragement of progress in the field of nuclear energy, chapter III: Health and safety, articles 33, 35 and 37.

1. Non-White Paper legislation Directives

- **Radiation protection related to medical exposures, 97/43/EURATOM**
- **Information of the public, 89/618/EURATOM**
- **Radiation protection of outside workers, 90/641/EURATOM**

Regulations

none

2. White Paper legislation Directives

- **Shipments of radioactive waste, 92/3/EURATOM**
supplemented by decision 93/552/EURATOM

- **Basic Safety Standards, 96/29/EURATOM**
related decision on early exchange of information in case of a radiological emergency, 87/600/EURATOM

Regulations

- **Maximum permitted levels of radioactive contamination of foodstuffs following a radiological emergency, 87/3954/EURATOM**
amended by 2218/89/EURATOM
related regulations:
770/90/EURATOM,
2219/89/EURATOM,
944/89/EURATOM.
- **Imports of agricultural products following the Chernobyl Accident, 90/737/EEC**
amended by 95/686/EC and 97/727/EC
- **Shipments of radioactive substances, 93/1493/EURATOM**

J. *Climate change*

- **Monitoring mechanism for Community CO₂ and other greenhouse gas emissions**, Council decision 93/389/EEC.

K. *Civil protection*

- **Community action programme in the field of civil protection**, Council decision 98/22/EC
- **Strengthening Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the Governments of the Member States, meeting within the Council, of 31 October 1994, OJC 313 10. 1. 94
- **[Single European emergency call number**, Council decision 91/396/EEC]
- **Community information system for the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Council decision 86/85/EEC
amended by Council decision 88/346/EEC
- **Advisory Committee on the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Commission decision 80/686/EEC,

amended by decision 85/208/EEC and decision 87/144/EEC.

- **Strengthening Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 31 October 1994, 94/C, OJ 313/01.
- **Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 23 November 1993, 90/C, OJ 315/01.
- **Improving mutual aid between Member States in the events of a natural or man-made disaster**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 23 November 1993, 90/C, OJ 315/02.
- **New developments in Community co-operation on civil protection**, Resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 13 February 1989, 89/C, OJ 44/03.
 - **Introduction of Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 25 June 1987, 87/C, OJ 176/01.

P. Policy

- **5th Environmental Action Programme**, Resolution by Council and representatives of Member States of 1 February 1993, OJ C 138 17.05.93, p/1
- **Community action programme to promote environmental NGOs**, Council decision 97/872/EC
- **Community strategy on waste management**, Council resolution of 24 February 1997, OJ C 076 11.03.97, p.1
- **Reuse of waste paper and use of recycled paper**, Council recommendation of 3 December 1981, 81/972/EEC

- **Environmental agreements**, Council resolution of 7 Oct. 1997, OJ C 321 22.10.97, p.6
- **Environmental agreements**, Commission recommendation, 96/733/EC
- **Groundwater protection**, Council resolution of 20 February 1995, OJ C049 28.02.95.,p.1
- **Cost allocation and action by public authorities on environmental matters**, Council recommendation 75/436/EURATOM. ECSC,EEC of 3 March 1975
- **Renewal of Community action plan on radioactive waste**, Council resolution of 15 June 1992, OJ C 158 25.06.92, p.3
- **Radioactive waste management**, Council resolution of 19 December 1994 OJ C 379 31.12.94, p.1
- **Protection against indoor exposure to radon**, Commission recommendation, 90/143/EURATOM
- **EC action programme on the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Council resolution of 26 June 1978, OJ C 162.08.78, p.1
- **Improving mutual aid between Member States in the event of natural or technological disasters**, resolution of Council and representatives of Member States of 8 July 1991, OJ C 198 27.07.91,p.1
- **Community action programme to combat pollution by cadmium**, Council resolution of 25 January 1988, OJ C 030 04.02.88. p.1
- **Future Community policy concerning the European coastal zone**, Council resolution of 25 February 1992, OJC 059. 06. 03. 92

- **Community strategy for integrated coastal-zone management**, Council resolution of 6 May 1994, OJ C 135 18.05.94, p. 2
- **On the application of Art. 37 of the Euratom Treaty**, Commission recommendation, 91/4/EURATOM
- **Technological problems of nuclear safety**, Council resolution of 22 July 1975, OJ. NO. C185, 14/08/1975, p.0001-0002
- **Technological problems of nuclear safety**, Council resolution of 18 June 1992, OJ. NO. C172, 08/07/1992, p.0002-0003

X. *International co-operation*

- **Convention on the protection of the Mediterranean Sea against pollution (Barcelona convention) – Protocol for the prevention of pollution of the Mediterranean Sea by dumping from ships and aircraft's**, OJ L 240 19.09. 77, p.3
- **Protocol concerning co-operation in combating pollution of the Mediterranean Sea by oil and other harmful substances in cases of emergency**, OJ L 162 19.06.81, p.6
- **Convention on long-range transboundary air pollution – Resolution on long-range transboundary air pollution**. OJ L 171 27.06.81. p. 13
- **Convention on the conservation of European wildlife and natural habitats**, OJ L 038 10.02.82, p.3,
related decision 98/145/EC
- **Convention on the conservation of migratory species of wild animals**, OJ L 210 19.07.82, p.11
- **Convention on international trade in endangered species of wild fauna and flora**, OJ L 384 31.12.82 p. 7
- **Protocol for the protection of the Mediterranean Sea against pollution from land-based sources**, OJ L 067 12.03.83, p. 3

- **Protocol concerning Mediterranean specially protected areas**, OJL 068 10.03.84 p.36, adopted by Council decision 84/132/EEC
- **Council decision of 12 June 1986 on the conclusion of a Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution on long-term financing of the co-operative programme for monitoring and evaluation of the long-range transmissions of air pollutants in Europe (EMEP)**, 86/277/EEC, OJ L 181 04.07.86, p. 1
- **Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution on long-term financing of the co-operative programme for monitoring and evaluation of the long-range transmission of air pollutants in Europe (EMEP)**, OJ L 181 04.07.86, p.2
- **Council decision of 14 October 1988 concerning the conclusion of the Vienna Convention for the protection of the ozone layer and the Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer**, 88/540/EEC, OJ L 297 31.10.88, p. 8
- **Vienna convention for the protection of the ozone layer**, OJ L 297 31.10.88, p.10
- **Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer – Declaration by the European Economic Community**, OJ L 297 31.10.88, p. 21
- **Convention on the International Commission for the Protection of the Elbe**, OJ L 321 23.11.91, p. 25
- **Amendment to the Montreal protocol on substances that deplete the ozone layer**, OJ L 377 31.12.91, p. 30
- **Basel Convention on the control of transboundary movements of hazardous wastes and their disposal**, OJ L 039 16.02.93, p. 3

related decision 97/640/EC

- **Protocol to the Convention of 8 October 1990 between the Governments of the Federal Republic of Germany and the Czech and Slovak Federal Republic and the European Economic Community on the International Commission for the Protection of the Elbe**, OJ L 045 23.02.93, p.26
- **Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution concerning the control of emissions of nitrogen oxides or their transboundary fluxes**, OJ L 149 21.06.93, p. 16
- **Convention on biological diversity – Declarations**, OJ L 309 13.12.93, p. 3
- **Amendment to the Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer**, OJ L 033 07.02.94, p. 13
- **United Nations Framework Convention on Climate Change – Declarations**, OJ L 073 16.03.94, p.2
- **Convention on the Protection of the Marine Environment of the Baltic Sea Area, 1974, (Helsinki Convention)**, OJ L 073 16.03.94, p. 2
- **Convention on the Protection of the Marine Environment of the Baltic Sea Area, 1992, (Helsinki Convention revised in 1992)**, OJ L 073 16.03.94, p. 20
- **European Convention for the Protection of Vertebrate Animals used for Experimental and other Scientific Purposes**, 18.03.1986, Strasbourg, Council of Europe
- **Convention on Transboundary Effects of Industrial Accidents**, 17.03.1992, Helsinki UN-ECE
- **Protocol to the Convention on Long-range Transboundary Air Pollution of 1979 on the further Reductions of Sulphur Emissions**, SO2 13.06.1994, Oslo
- **UN Convention on the Law of the Sea**, 10.12.1982, Montego Bay, Jamaica

EK 3

UYUM KARŞILAŞTIRMA TABLOSU

Bu ekte ulusal mevzuatın AB mevzuatıyla yakınlaştırılmasında belirli bir yönergede elde edilen ilerlemenin izlenmesi için kullanılacak bir uyum karşılaştırma tablosu örneği yer alır. Bu örnek çoğu Üye Devlette kullanılan tablo türlerinden daha karmaşıktır, çünkü yönerge metninden alıntılarının yanısıra referansı içerdiği gibi her bir madde için uyum seviyesini gösteren sembolik bir işaretleme sistemi de bulunur.

Daha yaygın olarak kullanılan iki sütunlu basit tablolarda sol sütunda sadece sözkonusu madde ve kimi zaman yönergenin paragraf numaraları, sağ sütunda ise önerilen mevcut mevzuata ilişkin hukuki referanslar ile varsa çelişen ulusal yasalarla ilgili görüşler yer alır.

Her bir gereklilikle uyum seviyesi (çok genel olarak) aşağıdaki ölçütlere göre belirtilebilir:

— doğrudan çelişki (ör: AB pazarında izin verilen ancak ülkede yasak olan bir madde)

0 Yasal düzenleme yok

± Ulusal gereklilikler AB gereklilikleriyle tutarsız veya kısmen uyumlu
(ör: benzer ancak tıpa tıp aynı olmayan bir dizi içme suyu standardı)

+ Tam uyum.

Ortamdaki havanın kalitesinin ölçülmesi ve değerlendirilmesine ilişkin 27 Eylül 1996 tarih ve 96/62/EC sayılı Konsey Yönergesi

Madde	AB Yönergesi		Ulusal Mevzuat		Uyum*
	Yükümlülük	Termin Tarihi	Mevcut	Önerilen	
	Ulusal yasaların, yönetmeliklerin ve prosedürlerin yakınlaştırılması	21.5.98			
Madde1	Amaçlar				
Madde2. 1-10	Tanımlar				
Madde 3	Yetkili mercilerin tayini	21.5.98			
Madde 4.1	Komisyon Ek l'de bulunan kirleticilere ilişkin sınırları ve uyarı eşikleri için takvimi belirleyecek	Yönerge madde 8 uyarınca 2 ila 5 arası kirleticiler için en geç 31.12.96 tarihinde ozon için 92/72/EEC 9 ila 13 arası kirleticiler için en geç 31.12.97 tarihinde	geçerli değil		
Madde 4.2	Komisyon sınır değerler ve uyarı eşiklerinin dayandırıldığı unsurları tekrar inceleyecek		geçerli değil		

Madde	AB Yönergesi		Ulusal Mevzuat		Uyum*
	Yükümlülük	Termin Tarihi	Mevcut	Önerilen	
Madde 4.3	Ölçüm için oluşturulacak kriterler ve tekniklerin listesi ile ortam havası kalitesinin değerlendirilmesi için diğer teknikler				
Madde 4.4	Konsey sınır değer için geçici bir tolerans marjı tanıyabilir		geçerli değil		
Madde 4.5	Konsey madde 4.1'de öngörülen mevzuat ile madde 4.3 ve 4'te belirlenen hükümleri kabul edecektir		geçerli değil		
Madde 4.6	Madde 4.5 'tekilerden daha katı önlemler alınır Komisyona bilgi verilecek				
Madde 4.7	Ek 1'de yer almayan ve Topluluk hükümlerinde bulunmayan kirlenmeler için sınır değer veya uyarı eşiği tesbit edilirse Komisyona bilgi verilecek				
Madde 5	Ortam havasının kalitesini ölçmek için bir ön değerlendirme yapılacaktır	en geç ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 6.1	Sınır değerler ve uyarı eşiklerine dayanarak ortam havasının kalitesi ölçülecek	en geç ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 6.2	Madde 4.3 uyarınca ölçümün zorunlu olacağı bölgeler listelenecek				
Madde 6.3	Belirli durumlarda kombine ölçüm ve modelleme tekniklerinin kullanımına izin verilecek				
Madde 6.4	Belirli durumlarda seviyelerin belirlenmesi için sadece modelleme veya objektif tahmin tekniklerinin kullanımına izin verilecek				
Madde 6.5	Kirlenmelerin ölçümü için yükümlülükler				

Madde	AB Yönergesi		Ulusal Mevzuat		Uyum*
	Yükümlülük	Termin Tarihi	Mevcut	Önerilen	
Madde 7.1	Sınır değerlerle uyum için genel önlemler alınacak	en geç ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 7.2	Ardından kriter ölçümlerinin listesi gelecek				
Madde 7.3	Kısa süreli eylem planları hazırlanacak	en geç ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 8.1	Ölçümlerin sınır değer artı tolerans marjından yüksek olduğu bölgelerin listesi çıkarılacak	en geç ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 8.2	Ölçümlerin sınır değer ile sınır değer artı tolerans marjı arasında olduğu bölgelerin listesi çıkarılacak	en geç ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 8.3	Ek IV uyarınca sınırı belirlemek için Madde 8.1 uyarınca bir plan veya programlı bölge listesi hazırlanacak	ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 8.4	En az 1 kirleticinin sınır değer artı tolerans marjından yüksek olduğu bölgeler için entegre bir plan hazırlanacak	ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 8.6	Başka bir Üye Devletten kaynaklanan büyük bir kirlenmenin ardından sınır değer artı tolerans marjı aşıldığında veya uyarı eşiğine gelindiğinde Üye Devletler birbirine danışacak				
Madde 9	Seviyelerin sınır değerden düşük olduğu bölgelerin listesi hazırlanacak	ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			

Madde	AB Yönergesi		Ulusal Mevzuat		Uyum*
	Yükümlülük	Termin Tarihi	Mevcut	Önerilen	
Madde 10	Uyarı eşik seviyeleri aşıldığı takdirde önlem alınacak	en geç ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 11.1-3	Bilgi ve raporlar Komisyon'a iletilecek	ilk yavru yönerge yürürlüğe girdiğinde (Madde 4.5)			
Madde 12.1 ve 2	Komisyon'a yardımcı olmak ve prosedürleri hazırlamak üzere bir Komite oluşturulacak		geçerli değil		
Madde 13	Bu yönergenin yansıtılması sırasında ulusal mevzuata başvurulacak Ulusal hükümler Komisyon'a iletilecek	<i>* mevzuat kabul edilirken</i> <i>*mümkün olan en kısa zamanda</i>	* Not: Yönergede açıkça belirlenmeyen termin tarihleri <i>italikle</i> yazılır.		
Ek I	Ortam havasının kalitesini değerlendirirken ve yönetirken dikkate alınması gereken atmosferik kirleticilerin listesi				
Ek II	Sınır değerler ve uyarı eşikleri saptanırken dikkate alınması gereken faktörler				
Ek III	Dikkate alınması gereken hava kirleticilerin seçiminde gözetilecek genel kurallar				
Ek IV	Ortam havasının kalitesinin iyileştirilmesi için yerel, bölgesel veya ulusal programlarda bulundurulacak bilgiler				

EK 4 TANIMLAR

Yansıtma

Bu terim bir Üye Devletin herhangi bir yetkili merci tarafından AB çevre yönergelerinde yer alan yükümlülükler, haklar ve görevlerin ulusal hukuka deruhte edilmesi sırasında alınan tüm yasal, düzenleyici veya idari önlem anlamında kullanılır. Dolayısıyla, yansıtma, sadece bir yönergede yer alan sözcüklerin tekrarlanmasının ötesinde ulusal hukukun bir yönergenin hükümlerini bütünüyle ve doğru olarak yansıtmasını sağlamak için çelişen ulusal hükümlerin değiştirilmesi veya feshedilmesi gibi gereken tüm ek hükümleri de içerir.

Pratik Uygulama

Pratik uygulama, örneğin bir ruhsat verilirken veya bir plan ya da program yürütülürken yetkili merciler tarafından AB hukukunun bu uygulamalara deruhte edilmesi olarak tanımlanır. Yönetmelikler veya yönergelerin doğrudan uygulanabilir hükümleri sözkonusu olduğunda AB mevzuatı ulusal yetkililerce doğrudan uygulamaya geçirilir. Ancak, bir yönerge doğru biçimde yansıtıldıktan sonra ulusal yansıtma önlemleri aracılığıyla uygulanır. Bu tanımın kapsamı ayrıca yetkili mercilerin AB hukuku çerçevesinde yükümlülüklerini yerine getirebilmeleri için gerekli altyapı ve hükümlerin sağlanmasını da kapsar.

Yürütme

Yürütme, yetkili merciler tarafından diğer kişilerin mevcut mevzuata uygun davranmasını teşvik veya aykırı davranışlardan kaçınmasını sağlamak ve böylelikle çevre politikasının performansını iyileştirerek çevrenin genel kalitesini düzeltmek olan nihai hedefe ulaşılması amacıyla gerçekleştirilen tüm yaklaşımlardır (ör: izleme, ihbarsız kontroller, müeyyideler ve zorunlu düzeltici önlemler).

Kaynak: Topluluk Çevre Hukukunun Uygulanması, Komisyon Genelgesi, COM(96) 500, 22 Ekim 1996